

ÖZGÜR GELECEK YOLUNDA

İŞÇİ-KÖYLÜ

www.iscikoylu.org

Sayı: 2004-6

6

*Yıl:2 *8-21 Ekim 2004 *Fiyatı: 750. 000 TL ISSN:1303-9350

Emperyalistler ve uşakları ölüm saçıyor HALKLAR SAVAŞARAK KAZANACAK

İşgal altındaki topraklarda direnen Irak ve Filistinliler halkların savaşarak kazanacağını gösteriyor ve öğretiyor.

FİLİSTİN

Irak yangın ve direniş yeri

Samarra, Felluce, Bakuba, Bağdat, Gazze; bir haftayı aşkın bir süredir Irak ABD'nin "insan hakları" ve "demokrasi" bombardımanı altında. "Teröristleri" arayan "demokrasi" bombaları bir gecede 125'in üzerinde kişiyi katlediyor. Irak'ta enkaz altından çıkarılan her çocuk cesedi, direniş kentlerinin denetimini ele geçirmek için saldıran işgal güçlerine olan kin ve öfkeyi bir kat daha artırıyor. Toprakları işgal edilen Irak halkı çözümün silahlanmaktan ve savaşmaktan geçtiğini biliyor ve öğretiyor.

Faşist TC emperyalizme uşaklıkta sınır tanımıyor

İncirlik Üssü'nün ABD'yi ardına kadar açılması tartışmalarının tekrar yoğunlaştığı bugünlerde kapalı kapılar arkasında yapılan görüşmelerin rengi kendini er ya da geç göstermekte gecikmeyecektir. AB'ye üyelik yolunda "hızlı adımlar atan" TC devletinin bu "demokrasi"ye uyum adı altında çıkardığı Yeni İnfaz Yasası vb. uygulamalar ise bu demokrasi anlayışının özünü ortaya koymaktadır. Egemenler bir yandan "demokrasi"den bahsederken T. Kürdistanı'nda katledilen gerillaların ardından Tokat'ta da DHKP-C gerillalarının bedenlerine işkence yapmaktan geri kalmıyorlar. Onların demokrasiden anladıkları Irak'ta yağın bomba, Tokat'ta işkence yapılan gerilla cenazeleridir.

Nepal'den Hindistan'a

devrim yürüyüşü durdurulamaz

Devrimler çağının bittiğini, ideolojilerin öldüğünü ilan edenlere yanıt dünyanın çatısı Nepal'de ve yoksullar ülkesi Hindistan'da Maoistlerin milyonları kucaklayan devrim yürüyüşü ile veriliyor. Asya'daki bu kızıl kuşatmanın gücü Irak'ta, Filistin'de, Filipinler'de, Peru'da ve ülkemiz topraklarında o büyük yankısını bularak emperyalistleri ve uşaklarını kuşatarak korkutuyor. Bugün ve yarın gözleri kamaştıracak bu ateş halkların ancak savaşarak kazanacağını tek ve yegane kanıtı olacaktır.

TMLGB 2. Kongresi başarıyla gerçekleştirildi

Proletarya Partisi'nin ideolojik-politik önderliği altında, halk gençliğini devrim mücadelesine katmak için savaşan Türkiye Marksist-Leninist Gençlik Birliği 2. Kongresi'ni başarıyla gerçekleştirdiğini ilan etti. Elimize posta kanalı ile ulaşan açıklamada yaklaşık 12 yıldan sonra gerçekleştirilen 2. Kongre ile geçmiş sürecini değerlendiren, en üst düzeyde irade birliğini sağladığını belirten TMLGB militanları, ayrıca Kongre'nin egemenlere korku salacağını da ekledi.

TMLGB 2. Kongresi'nin Uluslararası Komünist Gençlik Örgütlerine gönderdiği mesajda: "Enternasyonal Komünist Gençlik

Hareketi'nin Türkiye kolu olan TMLGB diğer ülkelerdeki komsomollarla güçlerini birleştirmeye, dünya çapındaki anti-emperyalist gençlik hareketini yükseltmeye önem vermektedir. Bu uğurda her türlü milliyetçiliğe karşı enternasyonalist çizgisinde ısrarını sürdürecektir. Komsomolumuz, Nepal'de iktidara yürüyen yoldaşlarımızı coşkuyla selamlamaktadır. Bunun yanında Kongremiz Peru'da, Filipinler'de, Hindistan'da yükselen Halk Savaşlarını, Yunanistan'da, Brezilya'da mücadele yürüten yoldaşlarımızı da coşkuyla selamlamakta, yaratılan değerlerin kavgamızda bize örnek olduğunu ilan etmektedir" denilmektedir. Sayfa 2

İşçi-köylü'den

AB'NİN DEMOKRASİ
BALONLARI BİR BİR
PATLIYOR

Sayfa 30

TMLGB 2. Kongresi başarıyla gerçekleştirildi

“Kongremiz sınıf mücadelesi içinde mütevazî bir adım ama bugün için büyük ve anlamlı bir çıkıştır”

Proletarya Partisi'nin ideolojik-politik önderliği altında, halk gençliğini devrim mücadelesine katmak için savaşan Türkiye Marksist-Leninist Gençlik Birliği 2. Kongresi'ni başarıyla gerçekleştirdiğini ilan etti. Yaklaşık 12 yıldan sonra gerçekleştirilen 2. Kongre ile geçmiş sürecini değerlendiren, en üst düzeyde irade birliğini sağladığı belirtilen TMLGB'nin yaptığı açıklamada Kongre'nin egemenlere korku salacağı belirtiliyor.

TMLGB 2. Kongresi'nin Uluslararası Komünist Gençlik Örgütlerine gönderdiği mesajda: “Enternasyonal Komünist Gençlik Hareketi'nin Türkiye kolu olan TMLGB diğer ülkelerdeki komsomollarla güçlerini birleştirmeye, dünya çapındaki anti-empyralist gençlik hareketini yükseltmeye önem vermektedir. Bu uğurda her türlü milliyetçiliğe karşı enternasyonalist çizgisinde ısrarını sürdürecektir. Komsomolumuz, Nepal'de iktidara yürüyen yoldaşlarımızı coşkuyla selamlamaktadır. Bunun yanında Kongremiz Peru'da, Filipinler'de, Hindistan'da yükselen Halk Savaşlarını, Yunanistan'da, Brezilya'da mücadele yürüten yoldaşlarımızı da coşkuyla selamlamakta, yaratılan de-

ğerlerin kavgamızda bize örnek olduğunu ilan etmektedir” denilmektedir.

nın devamı olan Yeni Ceza İnfaz Yasasıyla tek tipleştirme saldırısına tabi tut-

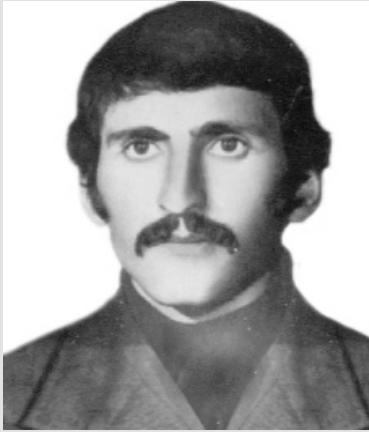
Kongremiz'e Gençlik Birliğimizin inşasında yoğun emeği olanlarınsınız, faşizm sizleri tutsak ederek halk gençliğine komünist öncü olmamızı ve Partiye layık olmamızı engelleyeceğini sandı. 2. Kongremiz ile faşizmin umudunu karartıyoruz. 2. Kongremiz'den aldığımız güçle bizler içeride de dışarıda da faşizmin baskılarını göğüsleyeceğiz” denilerek devrimci tutsakların sınıf mücadelesindeki önemine vurgu yapılmıştır.

2. Kongreyi selamlayan Proletarya Partisi MK-SB imzalı mesajında TMLGB'nin devrim mücadelesindeki yerine, halk gençliğini KP önderliği altında savaşımındaki önemine değinilmektedir. “Partimiz kesinlikle bilmektedir ki, halk gençliği ile ilişkileri gelişmeyen bir Parti, adı Komünist Parti de olsa halka önderlik görevini başaramayacaktır. Yine Partimiz şundan kesinlikle emindir ki, Komünist Partisi halk gençliğinin sınıf mücadelesindeki yerini doğru kavrayan ve ona doğru yönü verebilecek tek partidir. Komünist Partisi'nin ideolojik-politik önderliği ile halk gençliğinin yılmak bilmez devrimci atılımı birleştiğinde sınıf düşmanlarının tek yapabileceği korkmak, korkmak, korkmaktır...”

Tutsak düşmüş, sınıf mücadelesini hapsedilerde yürüten devrimci tutsaklara yönelik Kongre mesajında ise “Faşist Kemalist Diktatörlük, önümüzdeki dönemde tüm toplumu hiçleştirme için, toplumun öncüleri olan komünist ve devrimcileri, tecrit politikası-

maya çalışıyor. Bu anlamıyla önümüzdeki süreci geçmiş zindan deneyimleri ışığında yeni direnişlerle karşılayacağız. Komünist ve devrimci tutsakların direngenliğini dosta ve düşmana göstermiş olan ve gösterecek olanlarınsınız. Yoldaşlar, sizler 1. Kongremiz'den 2.

Ergin ALTIN
(1954-1978)

Hiç düşürmedin dilinden “Terketmedi Sevdan Beni” dizelerini. Bu sevda ardıllarınla daha da çoğalarak nihai hedefe ulaşacaktır. Ölümsüzlüğünün 26. yılında seni sevda ve özlemlerle anıyoruz.

Dostların adına Olgun Altın

ANMA
KAMER ÖZKAN
1952-30/33/1993

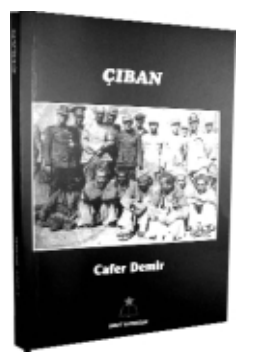
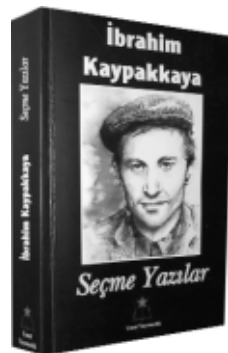
Aramızdan ayrılan onbir yıl oldu; hala kararlılığın, devrimci azmin ve yılmaz savaşçılığın diün olduğu gibi bugün de kalbimizde yaşıyor. “Selam yüce idealler uğruna ölümü gülerek karşılayanlara”. devrim şehitleri şahsında saygıyla ve özlemlerle anıyoruz.

Kardeşin Hıdır Özkan

ÇIKTI

Umut Yayıncılık'tan dört yeni kitap

Umut Yayıncılık bürolarında ve kitapçılarda

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayinevimize fakslayınız ya da postalayınız.

Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

İŞÇİ-KÖYLÜ
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

ABONELİK
ŞARTLARI

Irak'ta yaklaşan seçimler ve İŞGALCİLERİN ARTAN SALDIRILARI

9 Ekim'de Afganistan'da ve Ocak ayında Irak'ta yapılacak olan seçimlere hazırlanan ABD ve işgal ortakları Irak'ın her bölgesini kan gölüne çevirmeye devam ediyor. Son bir hafta içinde yapılan bombardıman ve saldırıların bilançosu yüzler üzerinde. Samarra'ya yapılan hava bombardımanında çoğunluğunu çocukların oluşturduğu 94 kişi katledildi. 30 Eylül günü yapılan bir başka saldırıda da çoğunluğunu yine kadın ve çocukların oluşturduğu 40 kişi yaşamını yitirdi. Aynı kentte 3 Ekim günü yapılan hava saldırısında 125 kişi katledildi. Bu toplu katliamların yanısıra her gün onlarca insan sokaklarda ya da evlerinde katlediliyor.

Cenazeleri, yıkılmış evlerin enkazı altından çıkarılan küçük çocukların görüntüleri televizyon ekranlarını dolduran sıradan görüntüler haline getiriliyor. "Yüksek teknolojiye sahip ABD nasıl oluyor da hedef şaşmıyor" şaşkınlığıyla verilen haberlerdeki siren sesleri Iraklıların isyan çığlıkları altında boğuluyor. Direniş kenti Felluce'den dünyaya yayılan bu görüntüler emperyalist saldırganlığı ve vahşetin fotoğrafını gözler önüne seriyor.

Geçtiğimiz hafta Telafer saldırısı ile birlikte ABD'nin yaklaşan seçimlerde ülke denetimini sağlama gerekçesi ile direnişçilerin denetiminde bulunan bölgeleri ele geçirmek için saldırılarını yoğunlaştırdığı görülüyor. Ancak ne "ilginçtir ki" tüm yoğunlaşan bu saldırılara rağmen ABD yetkilileri tarafından Irak'ta durumun kötüye gittiğinin itirafı da yapılıyor. 30 Eylül günü (Samarra, Bağdat, Felluce saldırılarının hemen ertesi) ABC televizyonuna açıklama yapan Powell; "Irak'ta durum her gün biraz daha kötüye gidiyor. Bunun sebebi, direnişçilerin Irak'taki seçimi sabot etmeye kararlı olması" dedi.

Direnin sembollerinden Felluce'de yapılan tüm katliamlara rağmen denetimi sağlayamayan ABD'nin çaresizliğine ve "terör" çığırkanlığı yapanlara şu örneği vermek yerinde olacaktır; Mayıs ayı içerisinde ABD'li deniz piyadeleri savaş tankları ve helikopter gemilerini kullanak Felluce'de yaşayan halka saldırdılar. Sonra da sayıları geçen sene tüm saldırı boyunca öldürülen eylemcilerden daha fazla olan sivil halkı bir seferde öldürdüklerini itiraf ettiler.

Irak'ta istikrarı sağlayamayan işgalci devletler ve özellikle de ABD açısından yapılacak seçimler büyük önem taşıyor. En azından "istikrarın" sağlanmasında bir umut olarak görülüyor. Halkın katılımının sağlanması bu anlamda üzerinde önemle durulan konulardan biri. Çünkü "demokrasi"nin varlığının kanıtı sayılan seçimlere katılım ile belli bir güven tazelemesi yaşanacaktır. Aynı durum Afganistan açısından da geçerlidir, "istikrarı" burada da sağlayamayan ABD için yapılacak seçimler önem taşıyor. Ancak yapılacak seçimlerin de fiyaskoyla sonuçlanma ihtimalinin yüksek olduğunu ABD'de çok iyi biliyor. ABD Savunma Bakanı Donald Rumsfeld verdiği demeçte Irak'ta yapılacak seçimlerle ilgili şu açıklamaları yapıyor; "Hayatta hiçbir şey mükemmel değildir. Tam anlamıyla mükemmel olmayan bir seçim yapmak, hiç seçim yapmaktan elbette daha iyidir."

Seçimlerle ilgili diğer bir önemli gelişme ise direnişin sembolü olarak kabul edilen

Sadr tarafından yapılan açıklamadır. Geçtiğimiz aylarda Sadr yaptığı açıklamalarda seçimlere katılacaklarını, belli bölgelerden aday göstereceklerini açıklamıştı. Ancak geçtiğimiz hafta içinde yapılan açıklamalarda; Sadr bu kararlarını değiştirdiklerini ve işgal koşullarında yapılacak seçimlere katılmayacaklarını açıkladı.

Irak'ta önemli bir güce sahip olan Sadr'ın yaptığı bu açıklama seçimleri etkileyecek niteliktedir. Bu açıklamanın devamında ABD'nin ve uşak Irak yönetiminin Irak halkı üzerindeki baskılarını arttırmaları yaşanacak gelişmeler arasında. Çünkü Irak'ta belli bir istikrarın sağlanması için Sünni nüfus önemli bir güç. ABD bu kesim i n gönlünü bir biçimde hoş etme zorunluluğu içinde. Ancak şu da diğer bir gerçek ki, gerek Irak'ta işgal ve işgalin boyutuna paralel artan katliamlarla birlikte ABD Irakla sınırlı olmayan büyük bir tepkiyi şu haliyle toplamış durumda. Seçimleri boykot etmek gibi bir kararlılık içine giren Sünni kesimin seçimlere katılımının sağlanması için belli manevralara başvurması beklenebilecek gelişmeler. Yani bir yandan yapılan bombardımanla halkı korku ve baskı altına alma ancak diğer taraftan da siyasi belli hakların tanınması manevrası oynanabilir.

REHİNE EYLEMLERİ İLE DİRENİŞE "TERÖR" DAMGASI VURULMAK İSTENİYOR!

Ortadoğu'nun kalbi Irak'ta yaşanan diğer bir önemli gelişme de yapılan rehine eylemleri. Son dönem artan rehine eylemleri ile birlikte ülke ve dünya kamuoyunun Irak direniş konusunda değişen dili yine dikkat çeken önemli bir gelişme. "Irak'taki direnişçiler" tanımının yerini "teröristlerin" almaya başladığı son haftalarda rehine alınanların bilançosu hayli kabarık. 10 Türk şoförünün kaçırılmasının ardından, ikisi Endonezyalı, ikisi Lübnanlı toplam 10 kişi 2 Ekim tarihi itibarıyla rehine alınanları oluşturuyor. Kaçırılan 10 kişinin bir İngiliz elektrik firmasında çalıştıkları, eylemler tarafından yapılan açıklamaların içinde yer alıyor.

Basında eylemi yapanların El Kaide, MOSSAD ile olan ilişkilerinin tartışıldığı bu günlerde bizler açısından soruna yaklaşım ko-

nusunda gösterilmesi gereken tutum bu ilişki ağlarının üzerine yoğunlaşmış açığa çıkarmanın olmayacağı kesindir. Direnişin tek bir çizgide ve düz bir hatta ilerlemediği kesindir. Ve Irak'ın mevcut durumu ile birlikte düşünüldüğünde yani birçok irili ufaklı kesimin varlığı ve bunların belli örgütlerle ilişkilerinin olabileceği gerçeğinin süren direnişi gölgelemesine izin vermemeliyiz. Irak halkının onurlu direnişi bizler açısından esas alınması gereken temel noktadır. Teşhir edilmesi ve üzerinde durulması gereken nokta ülkemiz hakim sınıflarının bu işgale ortak olmak için, işgal pastasından pay kapmak için bölgeye yönelik geliştirdiği politikalarıdır. Ve bu cehennem gönderilenlerin birçoğunun ülkede aç ve yoksul olanlar olduğu gerçektir. Sağ kurtulan şoförlerden birinin "bölge tam anlamıyla bir cehennem. Biz oraya karnımızı doyurmak ve çocuklarımızı bakacak parayı bulmak için gidiyoruz" açıklaması da bu gerçeğin ifadesidir.

Geçtiğimiz aylarda 12 Nepal'li gencin rehin alınması ve devamında öldürülmesine ilişkin Nepal Komünist Partisi (Maoist) Eylül ayında yaptığı açıklamada şunlara değiniyordu; "İslami aşırıların tarafından rehine olarak tutulan 12 Nepal'li gencin vahşice, korkakça ve barbarca öldürülmesi bizleri şaşkına çevirmiş bulunuyor. Bizler, Nepal halkının dikkatini, bu katliamın arkasındaki esas nedenin eski feodal rejimin rezil, hain ve halk karşıtı politikalarının olduğuna çekmek istiyoruz. Nepal halkının refahı, ülkede bir terör devleti inşa eden ABD emperyalizminin dizaynı altında ölümler yüz yüze bulunduğu Irak gibi çeşitli ülkelere Nepal gençlerini süren eski rejime karşı isyan etmeden ve kurtuluşunu almadan imkansızdır.

Partimiz, bu barbarca katliamlardan kaynaklı İslami aşırıları ve timsah gözyaşları dökerek ölenlerin ailelerine içten başsağlığı dileyen eski rejimi kınamaktadır. Partimiz tüm işsiz gençleri ve tüm Nepal halkını, kurtuluşu kazanmak ve kendi ülkemizde iş imkanı yaratmak için büyük halk savaşına sağlam bir şekilde sarılmaya çağırıyor."

Rehine eylemleri, hava bombardımanları ve artan saldırılarla boğulmak ve bitirilmek istenen direniş özellikle ABD açısından çıkışsızlığı biraz daha derinleştiriyor. Uzayan direniş ve çıkışsızlık ABD'nin bölgede tepki toplamasının yanı sıra güç kaybetme sürecini de hızlandırıyor. Son olarak İtalya yaptığı açıklama-

mada Irak'ta bulunan güçlerini Ocak ayında yapılacak seçimlerin ardından çekebileceklerini açıkladı. Irak'ta 3 bin askeri görev yapan İtalya'nın bu yönlü vereceği kararın diğer ülkeleri de etkilemesi söz konusu. Seçimlerle de istikrarı sağlayamayacak olan ABD'nin ülkede yalnızlaşması bataklığın derinleşmesi gibi bir anlama gelmektedir.

TC'YE YENİDEN MİSYONLAR YÜKLENİYOR

Bu sıkışmışlığın içinde çıkış noktası arayan ABD yine sadık "dostu" Türkiye'yi devreye sokmanın planları peşindedir. Askeri gücünü yeniden konumlandırma planı içinde olan ABD İncirlik Üssü tartışmalarını yeniden alevlendirmiş durumda. Geçtiğimiz ay Ankara'da ABD üst düzey askeri yetkililerle yapılan görüşmelerin ana noktası olan İncirlik Üssü, ABD tarafından daha aktif ve rahat kullanılmak isteniyor. Şu anda netleşmeyen ama yapılan açıklamaların içinde geçen ABD planlarına göre kısa bir zaman dilimi içinde İncirlik Üssü'ne 48 adet F-16 savaş uçağının yerleştirilmesi tartışmaları gündemde.

Bu önemli savaş gücünün Türkiye'de konumlandırılması önümüzdeki dönem ABD'nin çeşitli bölgelere yönelik olası saldırı planlarının hayata geçirilmesi aşamasında Türkiye'nin bir kalkan olarak kullanılmasına anlamına gelmektedir. NATO'nun İstanbul Zirvesi'nde Türkiye açısından yaşanacak gelişmelerin önemli sinyallerinin somutlanması niteliği de taşıyan bu gelişmeler ülkemiz emekçilerinin nasıl bir ateş topunun içine çekilmek istendiğini de Irak'taki gelişmelerle çok yakından görüyoruz. İşsizlik ve açlık oranının her gün biraz daha büyüdüğü ülkemizde işgal topraklarına gönderilen emekçilerin akıbeti egemenleri hiçbir biçimde ilgilendirmezken, Irak halkının her gün akan kanı üzerinden yapılacak ticari anlaşmaların hayali kurulmaktadır.

Yıllardır İsrail siyonizmine karşı mücadele eden onurlu Filistin halkı ise direnişte en çok çocuklarını kaybetti. Mayıs-Eylül 2004 tarihleri arasında geçen "sükunet" döneminde İsrail'in saldırıları sonucu 400 Filistinli katledildi. Bunların dışında bu beş aylık dönemde 73 Filistinli çocuk katledildi. 13 yaşındaki çocuk kalbine giren bir kurşunla, 5 yaşındaki bir başka çocuk kızkardeşiyle yürürken yüzünden vurularak öldürülüyor. 14 yaşındaki bir başka çocuk Mazen Macid'in vücudu buldozerler tarafından yıkılan evlerinden çıkmaya çalışırken 18 İsrail kurşunuyla delik deşik ediliyor.

Ancak onlar ve emperyalist efendileri dünya zenginlikleri üzerine hayal kurmaya devam etsinler. Irak'ta her gün katledilen onlarca masum çocuğun işgalcilere karşı yükselen çığlığı Everest'in tepesinde dalgalanan kızıl bayrakta, Hindistan'da milyonların haklı taleplerinde, ülkemizde ağır bedeller ödenerek yürütülen haklı ve onurlu mücadelelerde anlamını ve yankısını buluyor. ABD çaresizliğini her defasında ifade ederken, onlara bu yengileri yaşatan halkın haklı mücadelesi ve enkazlar altından çıkarılan çocukların çığlığı, kopacak ve ertelenemez olan fırtınaların habercisidir.

Sınıfsal Bakış

KAHROLSUN VE DE YAŞASIN İNSAN HAKLARI!

Beslan'daki görüntüler tazeliğini korurken, tam da bombalarla kurşunlarla katledilen çocukların Gazze'de Samarra'da onar onar üst üste yığılmaya başladığı günlerde, şu mide bulandırıcı/tiksindirici **"insan hakları"** sakızı yeniden çiğnenmeye başlandı. Hem de tüm bunlar ve diğer tonlarca pratik yok sayılıp, görmezden gelinerek. Üstelik bizzat bu pratiklerin sorumlularının öncülüğünde...

İktidar, yargı, düzen, sistem, yasama vb. kavramlar, kurumsallaşmalar böyle bir içerik taşıyorlar işte. Ete kemiğe bürünme, organizma haline gelme, canlılık kazanma denilen mesele burada kendini gösteriyor. İktidarı elinde bulunduran sınıflar, bütün "insan hakları" ihlallerinin tek sorumlusu oldukları halde ("İnsan hakları" kavramının özünde, "ihlal" adı verilen olgu esasen yalnızca devlet otoritesiyle ilişkilendirilmektedir.), **"sınıflar üstü"** bir kürsüye çıkıp, daha baştan kendilerini soyutlayıp aklatarak; bu işin tüccarlığına, soytarılığına, figüranlığına, ajanlığına soyunan bir dolu kişi ve kuruluşu para karşılığı çeşitli platform ve zeminlerde kullanmaya devam ediyorlar.

Gücü elinde bulundurma olgusu, ona boyun eğeni boş bırakmıyor. Taraflısızlık sıcak savaş koşullarında olanaksız bir statü ama, diğer koşullarda da durum sanıldığı kadar başı boşluğa ve bağımsızlığa izin vermiyor. Üretim dışındaki kişiler dahi bir biçimde safını belirlemek ve ona göre tavır takınmak durumunda. Bunu doğallıkla bulunduğu alanda yürüyen sınıf mücadelesi içerisinde yerine getirmek zorunda kalıyor. Ancak öyle konum ve mevki işgal edenler var ki, onlardan mutlaka ve de aktif biçimde hareket etmeleri isteniyor. Zaten bu aşamada, gönüllü olma hali de ister istemez devreye giriyor.

Açılış konuşmasını A.Gül, kapanışını T.Erdoğan'ın yaptığı; ABD, İngiltere, Hollanda ve Türkiye'nin sponsorluğunu (1.5 milyon dolar) üstlendiği; bu alanda "namlı" bir dizi kişi ve kuruluşun organizasyonu ve katılımıyla (85 ülkeden 400 kişi) 28 Eylül-2 Ekim tarihleri arasında Ankara'da toplanan, **"İnsan Haklarında Yeni Taktikler Uluslararası Sempozyumu"** yukarıdaki satırlarımızı yazdırtan örneklerden biri oldu.

Ana teması **"İnsan hakları ihlallerinin meşrulaştırılması ve kanıksatılmasında yeni taktikler"** olarak okunması gereken bu gibi faaliyetler, zaten STÖ (Sivil Toplum Örgütü) adı verilen kuruluşlar, (uluslararası alanda ise NGO-hükümet dışı örgütler) eliyle öteden beri yönlendirilmekteydi. Şimdi bunun daha kapsamlı, daha çaplı organizasyonlarına tanık olunuyor. Ancak bu süreçteki bir süredir yeni sayılabilecek gelişme, emperyalist devletlerin, perde gerisinden çıkıp artık açıktan sahne almasıdır. Yani dolaylı rol oynayarak vakit kaybetmeye tahammülleri bulunmamaktadır. Yaşanan işgal ve direnişlerde, sıcak çatışma ve savaşlarda, kıyasıya mücadelelerde öylesine vahşice katliamlar, işkenceler sergiliyorlar ve teşhir oluyorlar ki bunu duruma göre meşru göstermek, dengelemek, örtbas etmek adına sürekli karşı atak halinde, manipülasyon ve dezenformasyon faaliyeti yürütmek zorunda kalıyorlar.

Emperyalistler, işbirlikçileri ve uşakları; ellerindeki baskı ve zor aygıtları aracılığıyla, kendi sömürü ve zulüm düzenlerine karşı duran/koyanlara yönelik tasarrufları sonucunda ihlalleri yaratmakta ve bu durum çok çeşitli biçimler alarak, şiddetlenerek çoğalmaktadır. Sonra da bu "kaçınılmaz" sonuçların ayrıca yarattığı zararlardan (en hafifinden teşhir olmak) kurtulmak

için çaba harcamaktadırlar. Bu çaba sıradan bir faaliyet olmaktan çıkıp günümüzde milyar dolarlar ile ifade edilen hacme sahip bir sektör haline gelmiştir. Olay, sadece Soros vb. birkaç kişi ve kuruluş tarafından değil bizzat emperyalist devletler tarafından organize ve finanse edilmektedir.

Kapitalist ve devamında emperyalist-kapitalist sistemin sömürü ile birlikte ürettiği her türden baskı, haksızlık ve zulmün belli bir bölümünün çeşitli tanımlar ve kategoriler altında bir araya getirilmesiyle oluşturulan **"insan hakları"**, ya da bir başka ifadeyle **"temel hak ve özgürlükler"** listesi, oluşum safhasından itibaren hep istismar konusu olduğu gibi, bu kavramların 20. yüzyılın başında proletaryanın elinde **"iktidar"** ile hayatiyet kazanması durumu büsbütün değiştirmiştir. Ancak meselenin özellikle 90'lı yıllardan itibaren büyük bir saldırı ve ideolojik kampanya çerçevesinde **"insani müdahale"** operasyonları ile birlikte ele alınması yeni bir sürece işaret ediyordu.

Günümüzde bu hesaplama daha da kızışmış bir biçimde süregitmektedir. Söz konusu sempozyumda yaptığı konuşmada Tayyip'in de dediği gibi, **"artık insan haklarını ajandasının başına yazmayanlar siyaset yapamaz"** hale gelmiştir. Bu durum, günümüzde insan hakları ihlallerinin dünya çapında ne kadar ileri boyutta yaşandığını göstermektedir. Aksi takdirde, konu, gündemlerin birinci sırasına bu kritiklikte oturtulmaz, bu boyutta tartışılmaz, üstünde bu denli fırtınalar koparılmaz, bu derece spekülasyonlar ve taktikler üretilmezdi. İnsan hakları ihlalleri denilen olgu, sınıf mücadelesinin tezahüründen başka bir şey değildir.

"İnsan hakları" kavramının içeriğinin doldurulmasında; bireysellikten sosyal kategoriye taşınması, sınıfsal boyutuyla değerlendirilmesi, ekonomik temelden soyutlanmadan ele alınması gibi sınıf mücadelesinin kat ettiği aşamaya ve proleter ideolojinin müdahalesine paralel gelişmeler, bu alanda önemli bir aydınlanma ve bilinçlenme yarattıysa da bu kavramın temizlenmesi mümkün olamamıştır. Buna karşın,

yakın zamana kadar insan hakları kavramı ile yan yana anılması söz konusu bile edilmeyen yoksulluk, sömürü, açlık, işsizlik, göç vb. olgular bu çerçevede tartışılmaya başlanmıştır. Bunun emperyalist-kapitalist sistem açısından hangi anlamı taşıdığı açıktır.

Öyle olmasa, hem ABD hem AB'de temel hak ve özgürlükler alanında sürekli gerilemelerin yaşanmasının bir açıklaması olamazdı. Irak'ta onca yaşananın üstüne hala füzeler ve bombalarla önemli bir bölümü çocuk gün aşırı yüzlerce kişi katledilmez, yine Filistin'de tam da 2. İntifada'nın yıldönümünde, çocuklar seçilircesine kurban edilmezdi. Bir yandan insan haklarına saygı konusunda "titiz" bir görüntü verilmekte, öte yandan diğer pratikleriyle pervasız bir tutum takınılmaktadır. Çelişkili gibi gözükken bu tabloda aslında hiç de tuhaflık yoktur. Vahşet, alabildiğine ve en acımasızca şiddet/terör emperyalistlerin karakteristik davranış biçimidir. Beraberinde, bunları örtbas etmek veya başkalarının üstüne atmak/atırmak ya da meşru/olağan göstermek, olmadı birilerini feda ederek **"münferit"**lik potasında eritmek yolu tercih edilmektedir.

Düşmanın bütün çabasına karşın, yoksulluğu, açlık ve işsizliği de kapsamına alan ve mevcut kategoriler ile ilişkilendirerek tartışan bir **"insan hakları"** anlayışı, revaçtaki tabirle ezberleri bozacaktır. Gidişat o yöndedir. Bu, halk demokrasisi, bağımsızlık ve sosyalizm mücadelelerine bağlı bir gelişim seyri izlemektedir. Karşı-devrim cephesi geriledikçe saldırganlaşmaktadır. Attıkları yeni adımların hiç birisinde ilerleme kaydedememişlerdir.

Yukarıda değindiğimiz, sınıfsal bakış açısıyla yapılacak böylesi bir analiz; **"Kahrolsun İnsan Hakları"** diye yürüyen polisler ile Dersim'de **"yaşam hakkı"** peşinde koşan İHD yöneticisi Reyhan Yalçındağ'ın faşist devletin katliamcı güçlerinin devrimcilere yönelmesi için çağrı yapmasındaki **"Yaşasın İnsan Hakları"** anlayışının ortaklığını mahkum etme konusunda da rol oynayacaktır. Buna, her türden reformist ve revizyonistin kafaları bulandırma yarışına girdiği bu dönemde özellikle ihtiyaç vardır.

Kitleler sokakta

Hollanda'da uzun yıllardan bu yana en geniş katılımı gösteri **Cumartesi** günü gerçekleşti. Hükümetin pervasızca gaspettiği haklarına sahip çıkmak, daha fazla geriye gidise dur demek için sendikaların ve diğer demokratik kuruluşların çağrısıyla 250 bin civarında kitle Amsterdam sokaklarını doldurdu. Bütün

Hollanda şehirlerinden trenler ve otobüsler dolup taşarak insan taşıdı yürüyüşe. Sabah erken saatlerde toplanmaya başlayan kitle pankartlarıyla, sloganlarıyla yeni uygulamaları protesto etmeye başladı. Bizler de **ATİK/HTİF** imzalı pankartlarımızla Merkez İstasyon önünde toplanmaya başladık. Her şehirden kitle-

nin gelmesiyle sloganlarla yürüyüşe geçtik. Yürüyüş boyunca atılan canlı sloganlar, söylenen marşlar çevrenin ilgisini çekti.

Tepkisiz imajı olan Hollanda halkı açısından da önemli bir yürüyüştü. Kitlenin kendine güveni, ilerde yapabilecekleri açısından önemliydi. Hükümet artık halkın tepkisini dikkate almak zorunda kalacaktır. Onlar böylesine bir katılım beklemiyorlardı.

Sistemin IMF reçeteli politikaları çerçevesinde işçi sınıfına ve tüm ezilen halka reva gördüğü saldırılar bitmek bilmiyor. Çıkarılan yasalar "nedense" her zaman patronların çıkarlarını korurken, emekçi halkımıza da her zaman daha fazla sömürü, talan ve yoksulluk düşmektedir.

Bu saldırılardan birini de kıdem tazminatlarının ödenmemesi oluştururken, diğerini de SSK hastanelerinin Sağlık Bakanlığı'na devredilmesi oluşturuyor. Patronlar Tuzla deri sanayiinde çalışan işçilerin kazanmış olduğu kıdem tazminatlarını ödemek istemeyince 29 Eylül 2004 günü Tuzla Deri-İş Sendikası bir basın açıklaması yaptı. Ülke ve dünya gündeminden kopuk olmayan sendika, Irak'ta yaşanan katliamları kınamak, kıdem tazminatı saldırılarını ve SSK'nın devredilmesini protesto eden basın açıklamasını **Organize Deri Sanayi** içindeki minibüs son

Tuzla işçisi saldırılara direniyor

durağında yaptı. Alana gelmeden yaklaşık 500 metre önce toplanan işçiler "Emperyalist işgale karşı birlik mücadeleye zafer"-Deri-İş Tuzla Şubesi pankartının yanında "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek", "Irak ABD'ye mezar olacak" vb. dövizleri taşıdı ve Deri-İş Tuzla ve ILPS flamalarıyla yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş sırasında sık sık "Birlik mücadeleye zafer", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz", "Zafer direnen emekçinin olacak" vb. sloganlar atıldı.

Saat 12:30'da minibüs durağında bir araya gelen yaklaşık 1000 kişilik kitle coşkulu ve hep bir ağızdan atılan sloganlarla dikkat çekti. Burada ilk önce Deri-İş Tuzla Şube Başkanı Hasan Sonkaya bir konuşma yaptı. Sonkaya konuşmasında; "Yıllardır ABD emperyalizmi Ortadoğu halkları üzerine bomba yağıyor, İsrail'in Filistin halkı üzerindeki baskıları her geçen gün artıyor ama Filistin halkı da, Irak halkı da bu yapılanlara boyun eğmedi, sessiz kalmadı, direndi, direniyor. Bizler de bu haklı direnişleri destekliyoruz" dedikten sonra konuşmasında Derfakon işyerinde yaşanan sorunlara da değindi. "Sendikamıza yönelik uzun süredir Derfakon fabrikası patronları tarafından başlatılan saldırılara karşı tepkimizi dile getirmek için bir araya geldik. Kendisi iflas ettiğini söylüyor, o halde bu mal varlığını nereden buluyor? İşte bu kulağı duymayanlar sizin bu sesinize kulak vermelidir. Aksi taktirde mü-

cadelemiz devam edecektir" dedi. Sonkaya'nın konuşması sırasında sık sık "Yaşasın sınıf dayanışması", "Katil ABD Ortadoğu'dan defol" sloganları atıldı.

Daha sonra söz alan Deri-İş Sendikası Genel Başkanı **Yener Kaya** da işçilere yönelik saldırılardan bahsettikten sonra örgütlü mücadelenin önemine vurgu yaptı. "Tuzla işçisi örgütsüz, sendikası bir yaşamı şartlar ne olursa olsun kabul etmez" dedi.

Son olarak sözü Deri-İş Sendikası Genel Başkan Yardımcısı **Musa Servi** aldı. Servi, genel olarak işçi sınıfına yönelik saldırılara ve bu saldırılar karşısındaki sendikaların duruşunun nasıl olması gerektiğine değindikten sonra sözlerine şöyle devam etti; "Yıllarca

bedel ödeyerek kazandığımız haklarımızı elimizden almak istiyorlar, buna karşı koymalı haklarımızı korumalıyız. Şu anda tüm dünyada emekçilere yoğun saldırılar var. Bu saldırılara karşı birlik olmalı Halkların Uluslararası Mücadele Ligi etrafında toplanarak karşı koymalıyız. Haklarımızı AB'ye girerek değil ancak mücadele ederek kazanabiliriz. Bundan sonra da yoğun saldırılar bizi bekliyor, bu saldırılara karşı mücadele için şimdiden hazırlıklı olmalıyız" dedi. Deri-İş sendikasının iki yeni ayakkabı fabrikasında örgütlenmeye başladığına da vurgu yapan Servi'nin konuşmasının ardından "**İşçilerin birliği sermayeyi yenecek**" sloganıyla eylem sona erdirildi.

(Kartal)

Emekçinin Gündemi

İŞÇİ SINIFI VE KAMU EMEKÇİLERİNİN SORUNLARININ ÇÖZÜMÜ SINIF SENDİKACILIĞI İLKELERİNDEN GEÇER

Dünya işçi sınıfı emeğini sömüren, sömürücü kapitalist ve emperyalist sisteme, burjuva sınıfa ve iktidarlarına karşı haklarını almak, çalışma koşullarını ve iş güvencesini korumak, ekonomik demokratik haklarını elde etmek için büyük bedeller ödeyerek, dışarıya bir mücadele sonucunda büyük deneyimler ve kazanımlar elde etmiştir.

Kendi iktidarını ve kendi sınıfsal çıkarlarını korumak ve geliştirmek için sınıf bilinçli proletarya, önderlerini ve partisini tarihsel süreç içerisinde yaratmıştır.

İşçi sınıfı, sınıf sendikacılığı ve sınıf mücadelesini kavradığı veya kavratıldığında kendi ufkunu geliştirerek politik iktidar hedeflerine ulaşacaktır.

Çeşitli milliyetlere mensup Türkiye işçi sınıfı ve kamu emekçilerinin de kendi sınıfsal çıkarlarını korumak ve geliştirmek için olmazsa olmaz koşullardan biri sınıf sendikacılığı ilkeleri doğrultusunda mücadele et-

mesidir.

Bugün için mevcut sendikalar işçi sınıfının kendi sınıfsal çıkarlarından ve politik siyasi kazanımlarından uzakta görülmektedir.

Sarı sendikal anlayış ve bozuk düzenin yedekleri konumuna düşürülmüştür. Kamu emekçileri sendikaları da düzen içi sendikal anlayışın içinde yer alarak başta işçi sınıfı ve kendi sınıfsal çıkarlarından uzak bir politika izleyerek günü birlik politikalarla kendisini avutmaktadır. KESK kamu emekçilerine önderlik etmekten ve öngöründen yoksun bir konumdadır. Bürokratik ve reformist bir yapıdadır.

Kamu emekçileri düzen tarafından örgütlenme hakları kısıtlanmış ve ilğine kadar sömürülmekte, köleci yasalarla yönetilmektedir. Oysa sendikaların görevi işçi sınıfı ve kamu emekçilerinin ekonomik demokratik haklarını korumak, geliştirmek, işçi sınıfının sınıfsal çıkarlarını siyasi ve

politik çıkarlar doğrultusunda örgütlemektir. Toplu sözleşme, grev hakkını ve siyaset hakkını kullanmaktan çekinmemelidir. İşçi sınıfını, kamu emekçilerini ve emekçi halkımızı kölelik düzenine karşı örgütleyip egemen sınıf düzenine ve sömürüsüne son vermek için sendikalar olmazsa olmaz koşul olarak sınıf sendikacılığı ilkelerine dört elle sarılmalıdır.

Bugün ise KESK'in yapısı emekçilerin sınıfsal çıkarlarına, siyasi politik mücadelesine denk düşen bir örgütlenme yapısından ve önderliğinden yoksundur. Kamu-Sen ve Memur-Sen gibi sarı sendikal anlayışlarla ortak mücadele etmeleri emekçilerin haklarını almaları konusunda asla ve asla mümkün olmayacaktır. İşçi sınıfının kazanımlarının elinden alınmasına seyirci kalmamalıyız. Kıdem tazminatlarının gaspına karşı Devrimci Demokratik Sendikal Birlik anlayışını, işçi sınıfı ve kamu emekçilerinin haklarını korumanın aracı olarak kullanmalıyız.

Sarı sendikal anlayışları yıkararak, reformist sendikal anlayışların yönetimlerini değiştirerek, devrimci sendikal anlayışları sendika yönetimlerine taşımamızdır.

Kamu emekçilerinin işyerlerindeki sorunlarını ve ekonomik taleplerini, demokratik taleplerini elde etmesine veya çözümüne egemen sınıfları müsaade etmeye-

cektir. Başta özelleştirmeler, kamu emekçileri açısından esnek çalışma, performans dayalı çalıştırma, toplam kalite yönetimi, norm kadro uygulamaları ve personel rejim yönetim yasası anti demokratik uygulamalardır. Bu haksız uygulamalara karşı bizler başta işçi sınıfı olmak üzere kamu emekçileri olarak Devrimci Demokratik Sendikal Birlik anlayışı çerçevesinde sınıf sendikacılığı ilkeleri ile örgütlenmeyi esas alarak, dışarıya bir mücadele sonucunda toplu sözleşme, grev ve siyaset hakkını elde edeceğimize inanıyoruz. Fiili meşru eylemleri örgütleyerek demokratik alanları kullanmayı, başta hizmet gücümüzü kullanarak bir bütünlük içinde ilmek ilmek örerak ve de örgütleyerek haklarımızı elde edeceğiz.

Gelecek ellerimizdedir. Hükümetle yapılan kamu sendikalarının toplu görüşme süreçleri kamu emekçilerinin taleplerinden uzak, taleplerimizi karşılamayan komik yüzdüklü zamlarla köleci yasal dayatmalara karşı tiyatro oyununa hayır diyelim, sınıf sendikacılığına ve ilkelerine sarılalım.

Yaşasın işçi sınıfının ve kamu emekçilerinin birlik, mücadele dayanışması.

Yaşasın sınıf sendikacılığı.

Yaşasın grev, yaşasın toplu sözleşme ve siyaset hakkımız.

Kahrolsun egemen güçler ve uşakları. Birlik, mücadele, zafer.

Şeker pancarı üreticisinin sorunları bitmiyor!

Samsun ve yöresinde şeker pancarı hasatının başladığı 23 Eylül tarihinden itibaren alımlara başlayan Çarşamba Şeker Fabrikası önünde köylüler traktörleriyle veya kamyonlarla şeker pancarını teslim etmek için sırada bekliyorlar. Çarşamba Şeker Fabrikası'nda "Çiftçi dinlenme evi" olarak adlandırılan yapının önünde kalabalık oluşmuş köylülerle, yaşadıkları sorunlar ve beklentileri üzerine söyleşi yaptık.

-Hangi köydensiniz, şeker pancarı yetiştirirken yaşadığınız sorunlar nelerdir?

Abdullah Ergün: Terme'nin Bafracalı köyündenim. Bende 300 ton kota var. Bu ayın 23'ünde çavuşlar köyleri dolaştılar, "pancarı koparın" diye. Şimdi tarlada pancarımız bekliyor. Bugün 28'i. Alım var diye geldim. Herkesin gün kartı var. Hepimize 26'sından 30'una gün kartları verdiler, her gün için bir pancar teslim günü kartı verildi yani. Şimdi de "27-28'de alım yok" diyorlar. 29'una da kartım var. Yarın alacakları konusunda birşey söylemiyorlar. Üç gündün beri burada böyle bekliyoruz. Burada bulunan köylülerin bir kısmı gidip ertesi gün geliyor. Köyü uzak olanlar burada bekliyorlar kaç gündür. Biz burada bekliyoruz, işçilerimiz de tarlada yatıyor.

Galip Ergün: Benim 110 ton kotam var. 99 bin lira fiyat verdiler. Tohumun kilosunu 40 milyon, diğer masraflarını da biz karşılıyoruz. 1 ton pancardan bizim elimize geçecek para 70 milyon civarında. Yakıt

masraflarını ve işçiliğini de düşersen elde sıfır. Bizim pancar çektiğimiz arazi buraya 20 kilometre. Gidip geliyoruz teslim etmek için pancarı. Yarın alacaklarımızı bilmiyoruz, bekliyoruz.

Çarşamba Oymalı Köyünden köylü: Dün alacaklardı almadılar, bugünü yarına attılar. 27 ya da 28'inde vermem için pancar teslim kartım var elimde. Köylünün hakkını arayacak bir yer olmadığı için böyle git gel yaşıyoruz. Fabrika çavuşlarını gönderiyor "pancarınızı sökün" diye. Teslim için önceden belirliyorlar gün kartı veriyorlar, bizim gün kartının günü geçtiği zaman da "iptal" diyorlar.

-Çavuş dedikleriniz kimlerdir, nasıl çalışıyorlar?

A. Ergün: Çavuş, şöyle; 5-6 köy birleşiyor bir grup oluyor. Gruplara ayrılmış köylerle çavuşlar ilgileniyor. Çavuşlar fabrikada çalışan kadrolu personel, fabrikanın şefinin talimatı ile hareket eden vatandaşlar. Bütün işlerimizi çavuş aracılığıyla görüyoruz. Her köylüye aynı günlere söküm günü veriliyor. Bölgelere göre söküm verseler bu durum olmayacak. Diyelim A köyüne verdi sökümü. A köyü getirecek pancarını verecek, sonra B köyünün sökümü olacak. Şimdi bütün köylerde söküm başladı. Bütün köylüler şu anda söküm yapıyor. Bafra'daki köylü de sökümünü yaptı bizim gibi bekliyor burada.

-Şeker pancarına neden kota uygulanıyor?

G. Ergün: Amerika bize şekeri daha ucuz bir şekilde veriyor. Türkiye'deki maliyetinden üçte bir noksanına. Türkiye'deki köylü şeker pancarı yapmıyor ve ucuz pancar satacak. Geçen yıl başımıza geldi. Kotadan 1 ton fazla pancar verdik diye bize para vermediler. Benim 110 kotam var, fazlasını köyde hayvanlara yedireceğim.

A. Ergün: Kota konmadan önce ekliyorduk belli bir araziyi. Mesela 10 dönümden ne çıkmış, 500 ton pancar çıkmış, o neyse getiriyorduk, teslim ediyorduk. Şimdi vermiş olduğumuz kota fazlasının parasını çok düşükten ödüyor fabrika. İlaçlama, ekim, gübre vermiş olduğu avanslar beni borçlu düşürdü. Yapmış olduğum pancar kotayı doldurmadı geçen yıl, 1.5 milyar para verdim içeri. Şimdi bugün veriyoruz pancarı, paramızı 4-5 ayda veriyorlar bize.

KÖYLÜ YIĞILMADAN DOLAYI MAĞDUR

Depolarının dolduğunu ve bu nedenle 27-28 Eylül'de alımlara ara verildiğini açıklayan Çarşamba Şeker Fabrikası Müdürü İlyas Sekizelma; "Kayıtlı 6488 çiftçimiz 165 köyde şekerpancarı üretimi yapıyor. Çok cüzi miktarda da olsa Sinop'tan da üretim yapan köylülerimiz fabrikamıza geliyor. Köylümüzün günlük getirmesi gereken miktardan fazla olanlarını, mağduriyet yaşamaması için kabul ettik ve haliyle depolarımızın alım kapasitesini aşan bir yığılma oldu. Dolu olan depoları eritebilmek için 27-28 Eylül günü alımları durdurduk. Devamında bir mağduriyet ve yığılma olmadan bu dönem kampanyamız devam edecektir" dedi.

Bu yıl 16. kampanya alımını gerçekleştiren Çarşamba Şeker Fabrikası'nın 165 köydeki 6488 köylü ile 245.000 ton pancar üretim sözleşmesinin yaptığı belirten Sekizelma, tahminen işlenecek olan 200.000 ton pancarı günlük 3000 ton işleme kapasitesiyle 57 günde işleyerek bu pancarda 20 bin ton şeker, 8000 ton melas, 60 bin ton yaş küspe üreterek bölgede 41.5 trilyon TL'lik girdi sağlanacağı açıklamasını yaptı.

PANCARDA KOTA ÜRETİMİ VE YAĞIŞ, ÜRETİMİ DÜŞÜRDÜ

Hava şartlarının bu sene yağışlı geçmesinin pancar ekimlerini engellediğini açıklamasında bulunan Tarım bölümünden sorumlu Fabrika Müdür Yardımcısı Ziraat Yüksek Mühendisi Ali Şenyurt bu konuda: "Bizim programımız olan 245 bin ton pancar bu sene yağışlı geçen havalardan kay-

naklı gecikti ve bunun karşısında Bafra, Ladik, Çarşamba'da ekim sonrası beklentilerimiz tahminin karşılığını vermedi. Tahmini 230 bin ton bedeli ödenen görülüyor. Bu yönlü uygulamalarımız halen devam ediyor" dedi.

-Kota uygulamasına geçilmesinin nedenleri nelerdir?

A. Şenyurt: İhracat işi yapılmıyor. Buna göre gümrük kaplarına sahip olmak lazım. Yani devlet planlama olsun, Dış Ticaret Müsteşarlığı olsun ithalat için belli kotalardan ithal ediyorsun ama o belli kotalar miktarı kadar dışarıya satmak durumunda. Yani yüz alıyorsa yüzü de satmak, alından fazlasını satmak koşuluyla şart veriyor. Ben ithal değil kaçak girdiğine inanıyorum. O nedenle gümrük kaplarına iyi bakmak gerekir. Üretimin düşmesinin en büyük nedeni iklimsel koşullardır. Maliyet çalışmalarımız var. Maliyeti oranında alımlar yapıyoruz. Bunun için yani çiftçinin iyi para kazandığını zannediyoruz. Şu an diğer mahsullere oranlarsak, çiftçinin bizden ayrılması söz konusu değil. Çiftçi kazandığı yere koşacaktır.

Pancar üretiminde azalma yok, artma talepleri var. Biz karşılayamıyoruz kotadan dolayı. Çiftçiyle devamlı çalışıyoruz, sözleşmeyle çalışmamız var.

-Sözleşme şartları nasıl belirleniyor?

A. Şenyurt: Sözleşme şartları Genel Müdürlük'te Sanayi Bakanlığı'nın onayıyla Meclis'ten de geçiyor. Maliyet hesabını biz yapıyoruz. Bölgeler itibarıyla yapıyor. Sanayi Bakanlığı'na getiriyoruz. Sanayi Bakanlığı onları Meclis'e götürüyor, fiyatı belirliyor. Fiyat Bakanlar Kurulu'nun teklifi Meclis'in onayıyla olur. Bölgelerimizde her fabrika için bir pancar maliyeti, fabrikalar arasında da yapı itibarıyla farklılıklar vardır. Köylerde olduğu gibi işçilik farkı yoktur, toprak icar farkı vardır. Yani onların hepsini koyuyoruz. Maliyette büyük rakamlara ulaşabiliyoruz. Bunların hepsinin masraflarını biz fabrikada topluyoruz. İlgili enstitümüz var, yani ARGE görevini gören enstitümüze iletiyoruz. Bizi yönlendirme işlemini Pancar Enstitümüz tarafından yapıyor. (Samsun)

Genetiği değiştirilmiş ürünler piyasada

Genetiği Değiştirilmiş Organizma (GDO) ürünlerinin dünya pazarındaki ticaretinin artması, özellikle GDO'lu mısır ve soyanın bizim gibi ülkelere ve daha yoksul ülkelere satılması söz konusu.

GDO'ların 1996 yılında üretimi 1,7 milyon hektar alanda yapılıyordu. Bugün ise 67,7 milyon hektar alanda 7 milyon üretici söz konusu ürünleri yetiştiriyor. GDO'lu ürünlerin başında soya, mısır ve pamuk geliyor. Bu gen transferinin yapıldığı ürünlere tavuk genli patates, akrep geni taşıyan pamuk, balık genli domates vb. ürünler örnektir. Bir canlı organizmaya başka bir türden genlerin aktarımı olarak tanımladığımız GDO'lu ürünlerin yetiştirilmesindeki amacın, yabancı ot ve zararlılara karşı dayanıklılık yaratmak ve ürün miktarını artırarak açlığa çare bulmak olduğu ileri sürülüyor. Oysa her geçen yıl yoksulluğun ve açlığın arttığı dünyamızda beslenme sorununa bu yönlü "çözüm" arayışı içerisinde olan emperyalist-kapitalist

ülkelerin sermayelerinden bilime aktarılan payı artırmasının altında yatan asıl gerçeği görmek gerekir.

Sanayisi ve teknolojiyle dünyada ik-

limlerin değişmesine neden olan fabrikaların çıkardığı ağır metal artıkları ve gazlar ılıman bölgelerde çöleşmeye, buzulların erimesine sebep olmuştur. Emperyalist tekelin uyguladıkları politikalarla yoksul ülkelerde tarımı yok etmeleri ile buralara

geliştirilmiş ürünlerin "yardım" adı altında ticaretini yapmaları bir bütünün parçalarıdır.

Son yıllarda ithalatı yapılan mısır ve soya ülkemize Arjantin ve ABD'den geliyor. 2003 yılında Türkiye'nin ithal ettiği 800 bin ton soya, 1,8 milyon ton mısırın GDO'lu çeşitlerinin ülkemize girişi söz konusu.

GDO'lu mısır ve soya ürünlerinin ülkemize girişini kolaylaştıran yasaların uygulanmasına ve ticaretinin artırılmasına karşı tepkilerin artmasıyla çevreci ve sivil toplum örgütlerinin kurduğu "GDO'ya Hayır Platformu" tarafından düzenlenen panelde Yıldız Teknik Üniversitesi Biyomühendislik Anabilim Dalı Öğretim

Üyesi Prof. Dr. Seminur Topal GDO'ların alzheimer, kronik kalp hastalıklarını tetiklediğini açıklamasında bulunarak "Trangenetik bitkilerden mısır üretildiği zaman mısırdan üretilen nişastada, kekte, pastada da aynı tehlike sürüyor. Domates, balık, çilekte

gen transferi yapılıyor. GDO'lar arttıkça alerjik etkiler de artıyor. A vitamini kısıtlanıyor ve vücutta antibiyotiklere karşı duyarlılık oluşuyor" dedi. Panelde Ziraat Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi'nden Ahmet Atalık devletin hiçbir kurumunun bugüne kadar bu konuyla ilgili açıklama yapmamış olduğuna değinerek ülkemizde 11 bin bitki türünün bulunduğunu anlattı. Atalık, ayrıca "Britanya adasında 2 bin 500 bitki türü var, Türkiye biyolojik çeşitliliğe sahip ama GDO ile çeşitlilik azalma tehlikesi altında" dedi ve Tarım Bakanlığı'nın gümrüklerinde GDO'lu ürünleri ayırtedebilecek laboratuvar altyapısı yok" açıklamasını yaptı. GDO'ya Hayır Platformu'nun açıklamalarına göre; bu ürünlerin ülkeye sokulması, ülkeye girmesi halinde ürünlerin üzerinde ne olduklarını belirten etiketlerin bulunması gerekiyor. GDO ürünlerinin, köylünün ürettiğinin çok altında satış fiyatının olması ekonomik açıdan cazip görülmesinin neden oluyor, bu konuda ürünler hakkında il ve ilçe tarım örgütlerince üreticilerin bilgilendirilmeleri, GDO tarım ve yem ürünleri için mevcut yasa ve yönetmelikler, gümrükler, analiz laboratuvarları hazırlanması gerekiyor denildi. (Samsun)

Urfa'dan Samsun'a; Umuda yolculuk

Umudu taşır sırtında tarım işçileri yaptıkları yolculuklarda. Verilen mola- larla bile dinlenmek yoktur onlar için. Dökülen terin, emeğinin karşılığını alabilmenin beklentileri vardır hepsin- de. Oysa aldıkları para ile giderlerini dahi zor karşılayan işçiler nasıl geriye döneceklerini düşünüyor.

Urfa Viranşehir'in köyünde yaşa- yan Kürtler de kamyon kasasında yük- leriyle gelmişler Terme'ye. Karade- niz'de bu yıl fındığın az olması nedeni ile gelen Kürt tarım işçileri de fazla de- ğil. Terme'nin Kocaman köyünde ko- naklama yeri bulan işçilerin bir kısmı bir süre sonra Çarşamba'ya geçmiş. Urfa Viranşehir Eyüpeygamber Kö- yü'nden iki aile kalmış Kocaman'da.

Konakladıkları dere kenarında çadırlarını buluyoruz. Çadırları bekleyen teyze ve iki yaşında çocuk. Tanı- şıp konuşmak istiyoruz. Kırmançı konu- şan teyze Türkçe bil- mediğini ve bizi an- layamadığını belirtir. Daha sonra fındıkta çalışan Kürt tarım işçilerini arıyo- ruz. Fındık bahçe- sinde öğlen yemeği yerken karşılaşıyo- ruz. Yemeklerine mi- safir oluyoruz. Sohbet ederek söyleşi- mizi yapıyoruz. "Toprağımız var köy- de, kendi işimiz suya bağlı. Su olmadı- ğı için de bu mevsimde dışarı çıkıyo- ruz" diyen Eyüp Samsak anlatmaya başlıyor, köyünde yaşadığı sorunları ve buralara gelme nedenlerini...

Eyüp Samsak: Urfa Viranşehir Eyüpeygamber Köyü'nden geliyoruz. Geçen sene de iki aile 14 kişi geldik. Çarşamba'da çapa yapıyor, fasulye, bi- ber, patlıcan topluyorduk. En son fındık toplayıp oradan Adana'ya gittik pa- muk toplamaya. Sürekli bu şekilde 3 ay çalışıyoruz. Üç ay sonra eve dönü- yoruz. Köyde toprağımız var ama ken- di işimiz suya bağlı. Su olmadığı için bu mevsimde dışarı çıkıyoruz.

-Sizi buraya getiren sebepler sa- dece orada toprağı işleyememeniz mi?

Bizde su oldu mu kimse bu tarafa gelmez. Bizim amacımız sudur orada. Devlet o tarafa su verse, o kadar millet bu tarafa gelmez. Su vermediği için ça- lışmaya ihtiyaç var. İhtiyacımızı gider- mek için uğraşıyoruz. Tek sıkıntımız sudur. Dışardan hayvan geldiği için hayvan azaldı. Hayvancılıktan bir geli- rimiz yok.

-Köyünüzdeki yaşamdan, geçim koşullarından bahsedebilir misiniz?

İrfan Mencik: Hayvancılıkta geçim yok. Bizim orada ekin ekıyoruz. 200 dönüm arazimiz var. Su olunca iyi akı- yor. Mesela bizim orada su için çok köylü sondaj vuruyor, su çekiyor ve pamuk ekıyor. Pamuk eken kişi bu ta- raflara gelemez, ancak kendi işini ye- tiştirir. Ancak parası olan kişi sondaj vuruyor. Ekinimiz bu sene yağmur yağmadığı için iyi olmadı. Koyun ye- tiştiriyoruz. Koyun bizim kaderimiz. Geliri kadarını yiyor zaten. Ekin ekio- ruz, hem koyuna alıyoruz hem kendi- mize alıyoruz. Bir de bizim o tarafta bi- raz kalabalık olduğumuz için ancak ye- tiyor. Bu taraftaki gibi her ailede üç dört kişi olsa fazla sıkıntıya girmeyiz.

-Köyünüzde geçiminiz iyi olsaydı buralara gelir miydiniz, neler yap- mak isterdiniz?

Bizim o taraf nasılsa yağmur yağ-

mıyorsa kazanç yoktur. Biz bu sene mercimek ekmiştik ama kurak olduğu için yetiştiremedik, boyu kısa oldu. Mecbur işçi getirdik ve elle biçtik. Çünkü traktör üstünden geçti mi hiçbir kazancın olmaz, hepsi yere dökülür.

KÜRT KADINININ SIRTINDA İKİ MİSLİ YÜK

Kürt kızları biraz utangaç, çekini- yorlar konuşmaya. Sohbet ediyoruz onlarla yaşantılarına, beklentilerine da- ir. Konuştukça çekincelerin yerini sa- mimiyet alıyor. Kadına geleneklerle bi- çilen misyon her yerde aynı. Tarlada emekçi, işçi olan kadın aynı zamanda gece boyunca çadırlarda yemeğin ya- pılması, diğer ihtiyaçların giderilmesi ni üstlenmiş ve görev saymış durumda.

-Çalışma şartlarınızdan bahsedebilir misiniz?

Emine: Buralara gelip üç ay dışarda çalışmak zor. Sabahtan akşama kadar fındık topluyoruz. Akşam da gece 12:00'ye kadar çadırda işlerimizi, ye- meğimizi yapıyoruz. Çalıştığımızın karşılığını yeterli alamıyoruz. Üç ay çalışıyoruz. Aldığımız paraları memle- kete götürürken bir bakıyorsun hiçbir şey kalmamış, bitiyor.

Buralara gelip de çalışmak zor. Biz böyle yaşamayı istemiyoruz, gelmeyi istemiyoruz. Ama mecburen geliyoruz. Maddi sorunlar mecbur bırakıyor.

(Samsun)

Bergama'da bir kez daha mahkeme kararları çiğneniyor!

Siyanür liçi yöntemiyle çalışan altın made- ninin işletilmemesi için 15 yıldır mücadele eden Bergama köylüleri, 19 Ağustos 2004 tari- hinde mühürlenmiş Normandy madenin mah- keme kararlarına uymayarak tekrar çalışmaya başladığını belirtiyor.

Daha önce Çevre ve Orman Bakanlığı tara- fından Bergama Ovacık Altın Madeni işletmesi için "çalışmasında sakınca yoktur" kararı verilmiş ve bu şekilde Normandy şirketi uzun yıllar çalışmalarını sorunsuz bir şekilde sürdürmüştü. Kısa bir süre önce Danıştay 6. Dairesi çalışma- yı durdurma kararı verdi. Ancak pek çok kez ol- duğu gibi Bergama'da yine mahkeme kararları çiğnendi ve TC'nin mahkemeleriyle, Bakanlık- ları tekrardan karşı karşıya geldi.

Son olarak Normandy şirketinin mühürlen- mesinden sonra açıklama yapan köylülerin avu- katı Semih Özay; gelişmeleri dikkat ve kuşkuyla izlediklerini; daha önceki mühürlenmeler gi- bi 30 günlük süre içinde kararı uyguluyorlarmış gibi yapıp Bakanlar Kurulu'nun kararıyla ma- denin tekrar açılmasından endişe duyduklarını belirtmişti. (İzmir)

Köylüler su için yol kapattı

Bolu'da devam eden duble yol çalışmaları sıra- sında su boruları kırılan ve 6 ayı aşkındır su ihtiya- çlarını köydeki tek çeşmeden karşılayan Bürnük Köyü halkı 29 Eylül Çarşamba günü köylerinin yakınından geçen D-100 karayolunu trafiğe kapattı.

6 aydır su ihtiyaçlarını yalnız içecek kadar su ile karşılayıp evlerinin kir ve pislikten koktuğunu, su için tüm gün boyunca güneşin altında sıcakta kuyrukta beklediklerini belirten köylüler, gün boyunca kara- yolunu kapatarak taleplerine cevap bekledi. Talepleri- nin karşılanmaması halinde köylerinden Bolu Valili- ği'ne kadar yürüyeceklerini belirten köylüler, polis ve jandarmanın tüm uğraşlarına rağmen çoluk-çocuk beraber yaptıkları eylemi bitirmezken akşam saatle- rinde gelen mağduriyetlerinin en kısa zamanda gide- rileceği haberi üzerine eylemlerini bitirdiler.

(H. Merkezi)

Trakya'da bağcılık bitiriliyor

TEKEL'in özelleştirilmesinden sonra üzüm alımlarına sınır konularak alımların azaltılması üzüm üreticilerini zor durumda bırakarak üretimi bitme noktasına getirdi.

Tekirdağlı üzüm üreticisi Mustafa Devenci yaptığı açıklamada "ilk etapta 8 dönümlük bağda, bağ kütüklerini traktör yardımıyla söktük. Hükümet, özelleştirme sırasında gerçekleri söyle- mayerek bağcıyı zora soktu. Uygulanan alım fiyatının 175 bin lira olması ve 6 bin ton üzümün alınacak olması köylünün zara- rıdır. TEKEL'in özelleşmesinden sonra üzüm alımlarının azaltılması ve üzüm alımlarına sınır konulması bağcıları zor du- ruma soktu. Bir bağ 4-5 yıl gibi bir süre içinde meydana geliyor. Köylü bunun için bir yatırım yapıyor. Bağcılığın kaderine terk edilmesiyle, bağcılık bitme noktasına geldi" dedi. (H. Merkezi)

Tüm Köy-Sen Bölge temsilcileri buluştu

Tüm Köy-Sen'in bölge temsilcileri toplantısı 25 Eylül Cumartesi günü Ankara Ulus'taki Merkez Binası'nda böl- ge temsilcileri tarafından yapıldı. Yapılan toplantıda 3 ay önce kurulan Tüm Köy-Sen'in sorunları, hedefleri konu- şularak, nerelerde eksik kaldığı tartışıldı. Buna karşı kı- saca hedefin anti-emperyalist mücadele olduğu ortaya ko- nuldu.

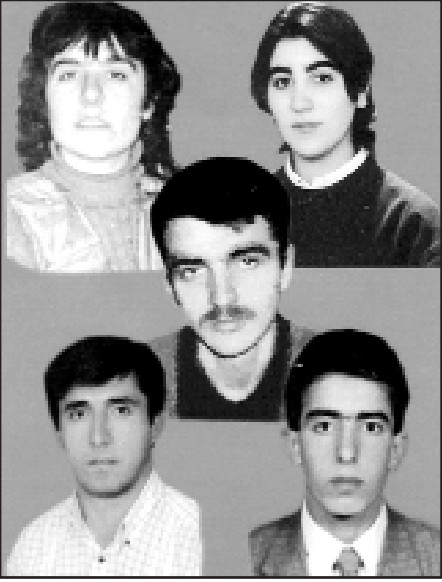
İlk önce Üreticinin Sesi bülteninin çıkartılması, bülte- nin her sayısında örgütlü olunan bölgelerden haberlerin ol- ması ve örgütlü olunan köylerde dağıtımın sağlanması, her köye bir sendika temsilcisinin atanması, Tüm Köy-Sen'in amaçlarının, hedeflerinin anlatıldığı bir broşürün çıkartıl- ması, bunun yanında gündeme göre afiş ve bildirimlerin da- ğıtılması ve bölgelerde geniş kapsamlı kapalı salon toplan- tılarının yapılması vb. kararlar alındı. (Lüleburgaz)

Termik Santral üreticiyi vurdu

Maraş'ın Afşin-Elbistan B-Termik Sant- rali'nin 26 günlük deneme üretimi sürerken santralden çıkan yanmış kömürün, külün boş araziye dökülmesi işlemleri sırasında, rüzgarın çıkmasıyla çevreye yayılan küller, hem havayı kirletti hem de santrale yakın ekili tarım arazilerinin küller altında kalmasına ne- den oldu. Büyük zarar gören ayçiçeği ve pa- muk üreticileri, duruma tepki göstererek za- rarlarının karşılanmasını istediler.

(H. Merkezi)

DHKP-C gerillaları ölümsüzlüğe uğurlandı

TC'nin kolluk kuvvetlerinin halk savaşının sürdürüldüğü, gerilla mücadelesinin verildiği bölgelerde operasyonlarını yoğunlaştırmasıyla beraber yaşanan çatışmalarda 5 DHKP-C gerillası şehit düştü. Karadeniz'de sürdürülen operasyonlardan biri de 30 Eylül 2004 tarihinde Tokat'ın Yağmurlu Beldesi kırsalında gerçekleşti. DHKP-C Recai Dinçel Kır Silahlı Propaganda Birliği'ne bağlı gerilla grubu ile TC askerleri arasında çıkan çatışmada kurye olduğu ileri sürülen Salih Çınar, Lütfiye kod adlı Songül Koçyiğit, Feride kod adlı Devrim Ağırman, Erdoğan kod adlı Mustafa İşeri ve Ekip Komutanı Niyazi kod adlı Sebahattin Yavuz adlı gerillalar şehit düştü.

Tokat Dr. Cevdet Aykan Devlet Hastanesi'nde otopsileri yapılan şehitlerden Tokat'a bağlı Almus ilçesi Kınık Köyü doğumlu olan Salih Çınar doğduğu yerde gömülürken, Sivas ilçesi Kurtkaya Köyü doğumlu olan Songül Koçyiğit de vasiyeti üzerine doğduğu yerde defnedildi. Devrim Ağırman, Sebahattin Yavuz

ve Mustafa İşeri'nin cenazeleri ise İstanbul'a getirildi.

2 Ekim 2004 tarihinde Armutlu Cemevi'nde defin hazırlıkları yapılan gerillalar kitlesel bir katılımla ölümsüzlüğe uğurlandı. Cemevindeki uzun bekleyişin ardından yakınlarına gösterilen cenazeler "Kahramanlar ölmez, halk yenilmez", "Sebahattin Yavuz ölümsüzdür", "Devrim Ağırman ölümsüzdür", "Mustafa İşeri ölümsüzdür" pankartları açılarak defnedildi. Omuzlarında Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi bayraklarına sarılı tabutları taşıyan gerilla aileleri, yoldaşları ve devrimci dostları "Kahramanlar ölmez, halk yenilmez", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Halkız, haklıyız, kazanacağız" vb. sloganlarla şehitleri son kez evlerine götürdü.

Daha sonra Cebeci Mezarlığı'na götürülen cenazelerden Devrim Ağırman'ın tabutuna gelin duvağı da örten kitle, cenazeleri ağıtlar yakarak kırmızı bayraklarla toprağa verdi. Defin işlemlerinin ardından anma yapan kitle, şehit düşen gerillalar şahsında devrim mücadelesinde ölümsüzleşen tüm şehitler için saygı duruşunda bulundu. Canan ve Zehra Kulaksız'ın babası Ahmet Kulaksız yaptığı konuşmada sadece 5 savaşçının değil, tüm savaşçıların, şehitlerin sahip-

lenilmesi ve mücadeleyi yükseltme çağrısı yaparak devrimci dayanışmanın geliştirilmesi anlamında böylesi anlarda daha fazla biraraya gelinmesi gerektiğini belirtti.

Partizan, Demokratik Haklar Platformu ve Mücadele Birliği okurlarının da katıldığı anma **Grup Yorum**'un söylediği marşlar ve direniş türküleriyle sona erdi. Anma esnasında "**Yaşasın devrimci dayanışma**", "Sonuna, sonsuza, sonuncumuza kadar direneceğiz", "**Devrim şehitleri onurumuzdur**", "Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz", "**Umudun adı DHKP-C**" sloganları da atıldı.

Gerillalardan 12 yıldır gerillada olup 10 yıldır Recai Dinçel Kır Silahlı Propaganda Birliği'ne bağlı ekibin komutanı olan Sebahattin Yavuz'un bacağına parçalanarak ayak parmaklarının koparılması; Derya Devrim Ağırman'ın kulağının ve parmaklarının kesilmesi, kollarının bilekten parçalanarak sol bacağına diz arkasından kırılması, kafatasında, sırtında ve topuğunda derin yarıklar olması ve vücutlarının tekmelendiğine dair izlerin bulunması ise faşizmin devrimcilerin "ölü" bedenlerinden dahi ölesiye korktuğunun ve işkencede sınır tanımadığının ispatı oldu. 2 Ekim tarihinde yazılı bir açıklama yapan DHKP-C açıklama-

da olayı özetledi. Salih Çınar'ın sağ yakalandıktan sonra infaz edildiğinin belirtildiği açıklamada ayrıca şehitlerin öz geçmişleri hakkında da bilgi verildi. Çınar'ın özel bir görev için bölgede olduğu ve silah taşımadığının ve yakalandıktan sonra infaz edildiğinin belirtildiği açıklamada şöyle denildi; "29 Eylül gecesinde yoldaşlarımız kanlarını o dağlara dökecek bu ateşi biraz daha harladılar. 29 Eylül'ün son saatlerinde Tokat ilinin Yağmurlu Beldesi'nin kırsal alanında Recai Dinçel Karadeniz Kır Silahlı Propaganda Birliği'ne bağlı savaşçılarımızla oligarşinin askeri güçleri arasında çıkan silahlı çatışmada birliğimizin komutanı **Sebahattin Yavuz**, komutan yardımcısı **Songül Koçyiğit** ve savaşçılarımız **Derya Devrim Ağırman** ve **Mustafa İşeri** son nefeslerine kadar savaşarak şehit düştüler. Kurye olarak bölgede bulunan Cephe üyesi **Salih Çınar** ise sağ yakalandıktan sonra infaz edildi."

Geçtiğimiz aylarda HPG gerillalarının katledilerek kafa ve kollarının koparılması, geçen sene şehit düşen TKP/ML TİKKO gerillaları **Bülent Ertürk** ve **Murat Arıcak**'ın bedenlerine yapılan işkenceler yakın zamanda tanık olduğumuz örneklerden sadece birkaçını oluşturuyor. (İstanbul)

Operasyonlarda kimyasal madde kullanılıyor

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda yıllardır gerillayı imha politikası uygulayan TC bu çerçevede her türlü silahı kullanmaktan geri kalmıyor. 2001 yılında 20 HPG gerillasının kimyasal silahlarla katledilmesinin ardından buna benzer bir saldırı da Hakkari'de gerçekleştirildi.

Hakkari'de faşist TC'nin kolluk güçleri tarafından HPG gerillalarına yönelik başlatılan operasyonlarda kimyasal madde kullanıldığı iddia edildi. Ayrıca askerlerin operasyon çerçevesinde yaylaları boşalttığı ve bölgeye giriş-çıkışların yasaklandığı belirtildi.

24 Eylül 2004'te Berçelan Yaylasında HPG gerillalarının olduğu ihbarı gerekçesiyle

le bölgede çok sayıda korucuyla birlikte operasyon başlatılan askerler, kobra helikopterleri ile bölgeyi tararken yaylanın üst kesimlerinde bulunan ormanlık alana ise kimyasal madde atıldılar. Jirki aşireti ile Şırnak'tan gelerek yaylaya çıkan Koçerler bölgede atılan kimyasal madde nedeniyle birçok yabancı hayvan ve köpek ölüsüne rastladıklarını söylediler. Ayrıca Jirki aşireti mensupları ile Şırnak'tan gelen Koçerler yayla yasaklarının açıklanmasının ardından il merkezlerindeki evlerine geri dönmek zorunda kaldılar. Bölgede bulunan yaklaşık 7 yaylanın askerler tarafından boşaltıldığını belirten köylüler, "Buralarda 6 domuz ve kö-

pek ölüsüne rastladık. Ayrıca kimseye bilgi vermememiz yönünde uyarıldık" dediler. Yine operasyon kapsamında 26 Eylül günü Berçelan bölgesine giden yollar tutularak giriş-çıkışlar yasaklandı. Konuyla ilgili bir açıklama yapan İHD Hakkari Şube Başkanı İsmail Akbulut "Berçelan bölgesinde başlatılan operasyonlar geçtiğimiz gün Hakkari Merkez'de yakalanan iki HPG gerillasının bu bölgeden giriş yaptığı yönündeki iddia üzerine başlatılmış. Şu an bize gelen bilgilere göre operasyonlarda kimyasal madde kullanılmış. Bunun doğruluk payını araştırdıktan sonra gerekli işlemleri başlatacağız" dedi.

(Mersin)

İstanbul'da Kürtçe kurs açıldı

Uzun bir süredir hazırlıkları yapılan ancak kurs vermek için onay bekleyen İstanbul Kürt Dili Öğretim Merkezi 27 Eylül 2004 tarihinde Aksaray'da bulunan kurs binası önünde gerçekleştirilen bir törenle açıldı.

Kurs binası önünde "Ziman ximen neteweyone", "Zimane mé rumeta me ye", "Kürtler yasaklı dili ile buluşuyor", "Dilimiz kimliğimizdir" yazılı dövizler açılarak ilk kursiyerlere dersleri verildi. Açılış etkinliğine DEHAP, KESK ve Eğitim-Sen temsilcileri de destek verirken bazı aydın, yazar ve sanatçılar da katıldı.

Açılış konuşmasını yapan kurs müdürü Mevlüt Çetinkaya, Kürt dilinin Türkiye'nin zenginliği olduğunu belirtti. Kendisinin Türkçeyi bildiği gibi Türklerin de Kürtçe öğrenmesinin asıl kardeşlik olduğunu dile getiren Çetinkaya, herkesi Kürtçe öğrenmeye çağırdı. Kürt Enstitüsü Başkanı Şefik Beyaz ise diline sahip çıkamayanların onuruna sahip çıkamayacağını ifade etti.

Konuşmaların ardından DEHAP Eski Genel Başkanı Mehmet Abbasoğlu ve KESK Genel Sekreteri Mustafa Avcı kurdeleyi keserek açılışı yaptı. Açılış etkinliği halk oyunları gösterisi ve Grup Agire Jiyan'ın konseriyle sona erdi. İlk dersin verildiği açılışta "Baskılar bizi yıldırılmaz", "Selam selam İmralı'ya bin selam", "Kimliksiz yaşanılmaz" sloganları da atıldı.

(H. Merkezi)

Halkların özgürlük mücadelesi zafere ulaşacaktır!

27 Eylül'de Filistin İntifadası'nın yıldönümü nedeniyle Irak'ta İşgale Hairy Koordinasyonu, İsrail Konsoloslugu önünde bir eylem yaparak Amerikan emperyalizmi ve İsrail siyonizmini protesto etti.

Saat 11:30'da Levent Metro durağında buluşan Koordinasyon bileşenleri sloganlarla İsrail Konsoloslugu'na doğru yürüşüne geçti. Konsolosluk önünde "Direnen Filistin-İrak halkları kazanacak" pankartını açan Koordinasyon bileşenleri sık sık "Yaşasın küresel intifada", "Kahrolsun emperyalizm, yaşasın Filistin halkının direnişi", "Filistin'de intifada, Irak'ta direniş kazanacak" vb. sloganlar attı. Eylemde basın metnini okuyan Fatma Yüksekdağ; emperyalist politikalarını kolaylıkla uygulayabileceğini sananların direnişçiler karşısında çaresiz kaldıklarına değindi. Yüksekdağ "Gelişmiş teknolojileri ve devasa ordularıyla herşeyi kolaylıkla halledebileceklerini sandılar. Planlarını, takvimlerini yaptılar. Arkasına taktığı işbirlikçi, mezar soyucularıyla Irak'ı işgal eden Amerika şimdi nasıl çıkacağına planlarını yapmaya

başladı bile. Amerika Irak'ta, Vietnam'da yaşadığı sona mahkum olacaktır. İnsanlığı bir hiç yerine koyan ve sömürü için planlar yapanlar, kanıyla-canıyla direnenler tarafından yenilecektir. Filistin ve Irak'tan başlayarak tüm dünyada direnen haklar kazanacaktır. Ne ördükleri duvarlarla intifadayı engelleyebilecekler, ne gelişmiş silahlarıyla Irak işgalini sürdürebilecekler. Halkların özgürlük mücadelesi zafere ulaşacaktır" dedi. Yüksekdağ, ayrıca hapis-hanelerdeki devrimciler üzerinde baskıların arttığına da değindi. Yeni Ceza İnfaz Yasası'yla ve insanları mezara koyan hapisane maddeleriyle devrimci tutsaklara yönelik saldırıların da sürdüğünü belirtti.

Açıklamanın ardından şair Ruhan Mavruk şiir okudu. Grup Vardiya, Grup Yorum ve Grup Yürüyüş Filistin intifadası ve direnişler üzerine bestelenmiş şarkılar ve marşları seslendirdi. Açıklama "Yaşasın halkların kardeşliği", "Katil İsrail Filistin'den defol", "Filistin halkı yalnız değildir", "Biji bratiya gelan" sloganlarıyla son buldu. (İstanbul)

Ranta değil, emekçiye hizmet!

10 Ağustos 2004 tarihinde Bahçelievler'de yaşanan sel olaylarında altyapı çalışmalarının yetersiz olmasından kaynaklı Soğanlı Mahallesi'nde 3 çocuk yaşamını yitirmişti. Birkaç gün sonrasında da aynı mahallede Tavukçu Deresi'nin taşması sonucu dere civarındaki onlarca evi su basmış, mahalle halkının pek çok eşyası kullanılamaz hale gelmişti.

Aradan bir buçuk ay geçmesine rağmen, sel baskınında zarar gören ailelerin bir kısmına para yardımı yapmak dışında hiçbir adım atılmamış olmasından protesto eden Bahçelievler Demokrasi Platformu (ESP, Halkevleri, Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, Tohum Kültür Merkezi, DHP) sorunun çözümü için 24 Eylül 2004 tarihinde Bahçelievler Belediyesi önünde açıklama yaparak topladıkları imzaları Belediye Başkanlığı'na teslim etti.

Platform bileşenleri "Doğal afet değil, cinayet", "Altyapı çalışmaları başlasın. Tavukçu deresi kapatılsın", "Yeni ölümler istemiyoruz", "Ranta değil emekçiye hizmet" vb. dövizler açtı. Platform adına açıklama yapan Sema Gül "aylar önce Tavukçu deresinin bir an önce ıslah edilmesini, kanalizasyon şebekesinin yenilenmesini talep ettiklerini, bunların yapılmamasının can-

larına kastetmek anlamına geldiğini vurguladıklarını, şimdi ise canlarına kastedildiğini" belirtti. Bahçelievler'de yaşanan sel baskınının, kesin ve kalıcı bir çözüm bulunmadığı taktirde son olmayacağını aktararak yetkilileri uyaran Gül "Bizler sel baskınlarından mağdur olan sokaklardan topladığımız imzalarla bugün buradayız. Bahçelievler Belediyesi'nden insanı merkez alan belediye hizmetlerinin sunulmasını, bu konuyla ilgili çalışmalara

rını hızlandırmasını istiyoruz. Aksi halde yaşanacak olumsuzlukların sorumlusunun Bahçelievler Belediyesi olacağını şimdi den duyuruyoruz" dedi.

"Sadaka değil, hizmet istiyoruz", "Rantiyeye değil, halka hizmet", "Susma sustukça sıra sana gelecek", "Doğal afet değil, doğal cinayet" vb. sloganlar atıldıktan sonra mahalle halkından toplanan 1400'ü aşkın imza Belediye Başkanlığı'na teslim edildi. (İstanbul)

Yasaklar kenti HAKKARI

Türkiye Kürdistanı'nda Kürt halkına yönelik uygulanan imha-inkar-asimilasyon politikalarına her gün bir yenisi daha ekleniyor. Son süreçte bu politikalarından biri Hakkari'de uygulanmaya başlandı. Hakkari'de "kentin ileri gelenlerinden(!)" olduklarını iddia edenlerle Hakkari Valisi Erdoğan Gürbüz yaptıkları bir toplantıyla düğün ve taziye ziyaretlerine bazı yasaklar getirdi. Alınan kararları "halkın geçmişte yaşadığı bazı sıkıntılardan" kaynaklı aldıklarını belirten Vali Gürbüz'e halktan ve sivil toplum örgütlerinden tepki geldi. Alınan kararlardan bazıları şöyle:

* Tanınmayan insanlar düğünlere davet edilmeyecek.

- * Takılar azaltılacak.
- * Çeyiz kaldırılacak.
- * Yüksek sesle müzik çalınmayacak.
- * Düğün süresi kısaltılacak.
- * Taziyeler kısaltılacak.
- * Bayanlar taziyelere gitmeyecek.

Özellikle Kürt halkının gelenek ve göreneklerini, kültürlerini yansıtan düğünler üzerindeki baskıların amacı Kürt halkına yönelik asimilasyon politikalarıdır. Olaya ilk tepki AKSM (Avaşın Kültür Merkezi) KESK, DEHAP İl Başkanlığı ve Hakkari halkından geldi.

Alınan kararlara geleneklere müdahale edildiğini belirten Hakkari Melek Atan "bu kararlar halk tarafından alınmadı ve kabul görmeyecektir" dedi. DEHAP İl Başkanı Sabahattin Suvağcı ise bu politikaların halkın mal olmuş kültür ve geleneklerinin ortadan kaldırılmasına yönelik olduğunu belirterek "Böyle bir gelişme, ilde ciddi sorunlar yaratacaktır. Bunlar çözümden çok çözümsüzlük doğurur. Bu gelenekleri halk yaşıyor. Buna ne Valinin ne de başka kimsenin müdahale etme hakkı yok" dedi. (Mersin)

Tecrit karşıtı birlik eylemlerini sürdürüyor

İSTANBUL

* 1 Ekim 2004 tarihinde AKP Fatih İlçe Teşkilatı önünde toplanan Tecrit ve Yeni İnfaz Yasa Tasarısı Karşıtı Birlik üyeleri Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı'nı protesto etti.

Tasarıyla amaçlananın devletin yıllardır hapishanelere uygulanan politikalarla ve en son olarak da 19 Aralık katliamı ile devrimci tutsaklar arasında parçalayamadığı örgütlülüğü tecrit ve izolasyonu daha da derinleştirerek ortadan kaldırmak olduğuna dikkat çekilen açıklamada çeşitli dövizler taşındı.

"Tecrit ve İnfaz Yasası'na izin vermeyeceğiz" pankartının açıldığı basın açıklamasında metni okuyan Seza Mis Horuz, TCK'nın yürürlüğe girdiği durumda adli tutsaklar ile siyasi tutsakların infazının birbirine eşitlenmesinden kaynaklı yıllardır hapishanede yatan siyasi tutsakların 'ceza'sında belli bir indirimin olacağına ilişkin açıklamalar için "Bu tamamıyla aldatmacadır. Ancak burjuva medya, İnfaz Yasası'nın daha çok bu boyutunu dile getirerek yasanın acil içeriğini gölgelemektedir/gölgeleyecektir. Getirilen ağır disiplin cezalarıyla bu sürenin uzatılması sürekli gündeme gelecektir. Örneğin 'örgüt üyeliğinin' alt sınırı 5 yıldır. Ancak İnfaz Yasası'yla hapishanede en insani hak arayışını bile cezalandırır içeriğe sahip olduğundan bu beş yılın üzerine sürekli yeni 'ceza'lar eklenmesi kaçınılmaz olacaktır" dedi.

* 3 Ekim Pazar günü saat 12.00'de Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda bir araya gelen Tecrit ve Yeni İnfaz Yasası'na Karşı Birlik, yeni yasaya karşı başlattığı etkinliklere burada da devam etti.

"Tecrite ve İnfaz Yasasına izin vermeyeceğiz" yazılı pankart açan kitle sloganlar eşliğinde basın açıklamasını başlattı.

Basın metni okunmadan önce 2 dakika oturma eylemi yaparak yasayı alkışlarla protesto eden kitle "Devrimci tutsaklar onurumuzdur" sloganlarını attı. Okunan basın açıklamasında dışarıdakilere yönelik saldırılara da değinildi.

Kitleye ve çevredekilere tecrit ve mücadele ile ilgili şiirler okuyan Rahime Ender'in ardından Grup Vardiya sözü olarak şunları söyledi: "Şarkılarımız, marşlarımız, hepsi zindanlarda direnen devrimci tutsaklar için, yoldaşlarımız için olsun".

En son çocuğu Tekirdağ F tipi Hapishanesi'nde yatan bir baba olarak konuşan İbrahim Yılmaz, "Tecrit ve izolasyonun kalkması için mücadelemiz sürecek. Çocuklarımız yalnız değil" dedi. (İstanbul)

İZMİR

Hapishanelerdeki tecrit uygulamaları ve Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı'na karşı İzmir'de kurulan İzmir Tecrit Karşıtı Birlik (Partizan, ÖMP, ÇHD, TAYD-DER, İHD, DHP, Devrimci Mücadele, BDSP, SDP, EKB, SGD) eylemlerine devam ediyor.

* 10-19 Eylül 2004 tarihleri arasında İzmir'in Konak, Yamanlar, Alsancak, Bayraklı, Karşıyaka, Çiğli, Menemen, Buca gibi ilçelerinde İzmir Tecrit Karşıtı Birlik'in çıkarttığı afişler yoğun bir şekilde yapıldı.

* Birlik bileşenleri Kemeraltı, Karşıyaka ve Buca'da değişik günlerde İnfaz Yasa Tasarısı'na karşı standlar açtı. İmza-

ların toplandığı standlarda halka yönelik ajitasyonlar da yapılarak bu yasaya amaçlanan saldırılar anlatıldı.

* Birlik 21 Eylül 2004 tarihinde Buca Hapishanesi önünde Buca katliamının yıldönümü vesilesiyle bir basın açıklaması yaptı. Açıklamada Ulucanlar ve Diyarbakır katliamları da kınanırken kitle saat 12:00'de DEHAP Buca ilçe binası önünde bir araya geldi. Buradan hapishaneye sessizce yürüyen kitle hapishaneye 200 metre kala "Buca, Diyarbakır, Ulucanlar; Unutmadık, unutmayacağız" yazılı pankart açtı. Sloganlarla başlatılan eylemde basın metnini ÖMP temsilcisi Taşkın Türkmen okudu. Türkmen katliamların sorumlularının bulunup yargılanması gerektiğini belirterek, Yeni İnfaz Yasası'yla birlikte tutsakları bekleyen saldırıları da anlattı. Şehitlerin anısına hapishane girişine karanfiller de bırakılırken, eylem alkışlarla bitirildi.

* Birlik, Ulucanlar katliamının 5. yıldönümünde İzmir'de TKİP MK üyesi Nevzat Çiftçi'nin mezarı başında bir anma etkinliği gerçekleştirdi. 26 Eylül 2004 tarihinde DEHAP İzmir il binası önünde saat 10:30'da bir araya gelen kitle buradan Aliğa'ya bağlı Helvacı kasabasına doğru yola çıktı. Helvacı girişinde arabadan inen kitle sessiz bir şekilde köye doğru ilerlerken jandarma ekipleri tarafından durduruldu. Kimlik kontrolü yapan jandarma gazetemiz İzmir büro çalışanı Erdiç Özbay ve iki Kızılbayrak okurunu "yoklama kaçağı" oldukları iddiasıyla gözaltına aldı.

Mezarlığa giden kitle burada Nevzat Çiftçi'nin ailesi tarafından sloganlarla karşılandı. Ellerinde Ulucanlar'da katledilen şehitlerin resimlerinin bulunduğu aile de kitleye katılarak mezarlığa girdi. Saygı duruşuyla başlayan

anmada hazırlanan ortak metin okundu. Ortak metnin ardından yoldaşları Çiftçi'nin hayatı ve mücadelesini anlatan bir konuşma yaptılar. Şiir dinletisinin de yapıldığı anmada Çiftçi'nin sevdiği Ruhi Su'nun türküsü olan "Drama Köprüsü" söylendi. Çiftçi'nin ablası O'nu anlatan bir konuşma yaptı. Anma alkışlarla bitirilirken jandarma, saldırısını sürdürerek kitleyi getiren otobüse yangın tüpü olmadığı gerekçesiyle para cezası kesti. Gözaltına alınanlar ise 1 gün sonra serbest bırakıldılar.

* Tecrit Karşıtı Birlik bileşenleri 1 Ekim 2004 tarihinde Konak-Eski Sümerbank önünde yaptığı basın açıklamasıyla bir kez daha İnfaz Yasası'na izin vermeyeceklerini ilan etti. Saat 13:00'te bir araya gelen 150 kişilik kitle "Ceza İnfaz Yasa Tasarısı Geri Çekilsin-İzmir Tecrit Karşıtı Birlik" imzalı pankart açtı. Eylemde temsili hücre içinde bir tutsak canlandırıldı. Sloganlarla başlayan eylemde hapishanelerde şehit düşenler anısına 1 dakikalık saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşunun ardından ESP temsilcisi Aslı Bingöl basın metnini okudu. Açıklamanın ardından temsili hücre içindeki arkadaş tutsak mektuplarını ve TUYAB bültenindeki mektuplardan birini okudu. Mektupların ardından şiir dinletisi yapıldı. Ardından tutsak ve tutsak anaları temsili hücreyi parçaladılar.

Avukatlar Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı'nı anlattı

Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi 29 Eylül 2004 tarihinde saat 18:45'de Elektrik Mühendisleri Odası'nda "Ceza İnfaz Yasa Tasarısı" konulu bir panel düzenledi. Av. Sevim Akat'ın yönettiği panele ÇHD Genel Başkanı, Çağdaş Avukatlar Grubu Ankara Barosu Başkan Adayı Av. Hüseyin Yüksel Biçen, Çağdaş Avukatlar Grubu İstanbul Barosu Av. Bahri Belen ile İstanbul Barosu Eski Başkanı Yücel Sayman konuşmacı olarak katıldı.

Av. Hüseyin Biçen "ceza yöntemlerine bakınca yöntemlerin insanı iyileştirme değil, tamamen çıldırtma yö-

nünde olduğu görülüyor. 12 Eylül döneminde uygulanan tüm uygulamalar şimdi de uygulanmak isteniyor. Böyle bir şey kabul edilemez" dedi.

Av. Bahri Belen de "ceza yasaları bir devletin siyasal şekillenişinin somut ifadesini gösterir. Çağdaş ceza yasaları artık devleti korumak değil insanların hak ve özgürlüklerini korumak amaçlı olmalıdır. Yasanın nihai amacı devlete karşı suç işleyenlerin caydırılması, yok edilmesidir. Tasarının çağdaş ve insancıl olduğunu söylemek mümkün değil. Tek tip elbise uygulaması yeni cezaevleri savaşları doğuracak. Bu yasalara karşı

hukukçular olarak ciddi bir karşı ko-yuş sergilemek zorundayız" dedi.

Son olarak söz alan Av. Yücel Sayman ise "kendilerine göre programlar çıkarıp zorla bizlerin bu programa uymamızı sağlayacaklar. Bazı haklar (görüş, haberleşme vs.) verilmiş gibi gösteriliyor. O da sana dayatılan keyfi uygulamalara harfiyen uyarsan. Yasanın özü, topluma insanı kazandırma adı altında, insan kimliğini yaptırımlara uyararak değiştirmeyi, resmi kimliksizleştirmeyi dayatıyor. Bunun için uygulamaları zorla yaşama geçiriyor" dedi.

Panelin soru cevap bölümünde

dinleyiciler sorular sorup, Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı'yla ilgili düşüncelerini dile getirdiler. Panel saat 20.50'de sona ererken, panele katılımın az olduğu gözlemlendi.

(İstanbul)

Ulucanlar direnişi sesimiz olmaya devam ediyor

ANKARA

26 Eylül 1999 tarihinde yaşanan ve 10 devrimci tutsağın şehit düştüğü katliamın yıldönümünde Ulucanlar Hapishanesi'nin önünde toplanan kitle adına İHD Ankara Şube Başkanı Yüksel Mutlu bir açıklama yaptı. Devletin, sorunların üzerine gitmediğini dile getiren Mutlu'nun konuşmasının ardından karanfilleri kapının önüne bıraktı.

Aynı saatlerde Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği de "Öleceğiz, teslim olmayacağız" yazılı bir pankart açarak "İçerde dışarda hücreleri parçala", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur" sloganları attı.

Aynı gün Tuzluca'yır'da bulunan Mamak İşçi-Kültür Evi'nde de Ulucanlar anması gerçekleştirildi. "Kanla yazılan tarih silinmez" yazılı panonun hazırlandığı, şehit fotoğraflarının süslediği etkinlikte sahneye "Devrimciler ölmez devrim davası yenilmez" yazıları yazıldı.

Saat 16:30'da başlayan etkinlikte, devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşu yapıldı ve şehitlerin isimleri tek tek okundu. Ulucanlar katliamının öncesindeki siyasal gelişmeler üzerine bir panel gerçekleştirildi. Sonraki panelistler de TKİP Merkez Komite üyeleri Nevzat Çiftçi ve Ümit Altıntaş şahsında devrimci kimlikten söz ettiler.

İSTANBUL

26 Eylül Pazar günü Ulucanlar katliamının yıldönümünde Karacaahmet Mezarlığı'nda Ümit Altıntaş'ın mezarı başında yapılan anmaya yaklaşık 700 kişi katıldı. Saat 13:00'de Mezarlık

içinde toplanan kitle, "Ulucanlar Şehitleri Ölümsüzdür-TUYAB" pankartını açarak yürüyüşe geçti. Katliamda katle-

dilenlerin resimlerinin taşındığı yürüyüşte, TUYAB'ın hazırladığı önlükler giyildi. Yaklaşık on beş dakika süren yürüyüşün ardından Ümit Altıntaş'ın mezarına gelindi. Burada yapılan saygı duruşunun ardından, TUYAB adına Bahar Ertürk basın açıklamasını okudu. Açıklamada "Ulucanlar katliamıyla F Tipi saldırısına kamuoyunu hazırlamak ve tüm devrimci tutsaklara mesaj vermek istiyorlardı...19 Aralık katliamında 20 hapisaneye birden operasyon düzenlendi... Bugün devrimci tutsaklar yeni bir saldırı ile karşı karşıya. Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı ile Ulucanlar'da başlayan F Tipleriyle devam eden hücre saldırısı tamamlanmak isteniyor" dedi.

Ardından söz alan Melek Altıntaş sistemin amacının ne olduğunu anlattıktan sonra; "Deniz Gezmişler darağacında boyun eğmediler, İbrahim Kaypak-kaya Diyarbakır Zindanları'nda devrimciliğin adını duvarlara yazmıştır. Yıllardır bu ülkede devrimcilerin mücadelesi

sürüyor, sürecek. Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin ruhuyla bugün mücadelemize daha güçlü sarılalım" dedi.

Arada okunan şiirin ardından TUYAB'dan Ertuğrul Yüce söz alarak katliam sürecini anlattı. Daha sonra katliamda Ulucanlar Hapishanesi'nde bulunan ve katliamı yaşayan Filiz Uzal yaşananları ve süreci anlattı. TUYAB'dan İsmail Karagöz'ün konuşmasından sonra sırasıyla Grup Vardiya, Grup Eksen ve Grup Yel'in söylediği marşlarla 1 saatten fazla süren anma sona erdirildi.

ADANA

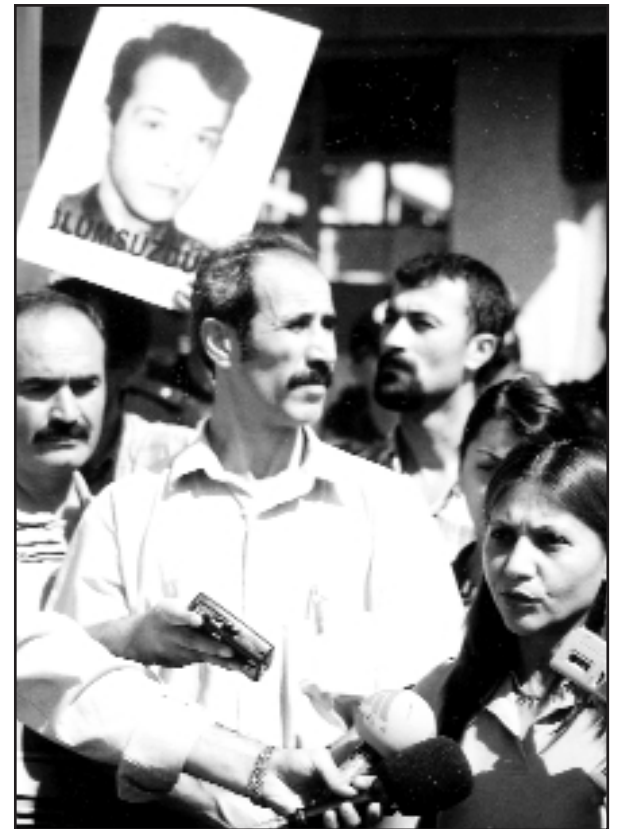
26 Eylül Pazar günü Adana'da yapılan bir basın açıklamasıyla 24 Eylül Diyarbakır ve 26 Eylül Ulucanlar katliamları kınandı. Saat 12:00'de İnönü Parkı'nda İHD, Partizan, ESP, Alinteri, Barikat, SDP, DHP, TUHAY-DER, DEHAP, EKB, ÇKM tarafından yapılan açıklamayı grup adına okuyan İHD şube yöneticisi Sabri Karaman "Bugün Türkiye tarihine kara bir leke olarak geçen ve 20 tutsağın katledildiği Ulucanlar ve Diyarbakır hapishaneleri katliamının yıldönümü. Bu katliamların üzerinden yıllar geçmesine rağmen halen hiçbir katliam sorumlusu cezalandırılmadı. Ve AKP hükümeti bu katliamların sorumlularını cezalandırmak yerine tecriti daha da

derinleştirme amacıyla Ceza İnfaz Yasa Tasarısı'nı hazırladı" dedi. Sloganlar atıldıktan sonra beş dakikalık oturma eyleminin ardından eylem son buldu.

BURSA

26 Eylül günü saat 15.00'te Osman-gazi Metro İstasyonu önünde biraraya gelen Partizan, ESP, SDP, DPG, DEHAP yaptıkları bir açıklama ile Ulucanlar katliamını kınadı. Açıklamayı ESP temsilcisi Burcu Gümüş okudu.

Gümüş, "Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı'na geçit vermeyeceğimizi bir kez daha vurguluyoruz. Tüm duyarlı kamuoyunu devrimci tutsakların sesi olmaya, onları sahiplenmeye ve dayanışmak için mücadele etmeye çağırıyoruz" dedi.

Tekirdağ 1 No'lu Hapishanesi'nden devrimci ve komünist tutsakların yapmış olduğu açıklamayı gündel olması nedeni ile olduğu gibi yayınıyoruz;

"F Tipi hapishanelerde dört yıldır sürmekte olan tecrit işkencesi, olanca ağırlığıyla sürüyor. Tecrit saldırısının devamı ve bir üst noktadan kurumlaştırılması anlamına gelen Yeni Ceza İnfaz Yasası'na dönük hazırlıklar sürerken, devrimci tutsakları sindirerek teslim almayı amaçlayan saldırılar da artıyor.

Son olarak, Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nden 11 No'lu İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi'ne götürülen tutsaklar, jandarmanın keyfi uygulamaları ve psikolojik işkence saldırılarıyla karşı karşıya kaldılar. Daha önce 20 Temmuz 2001 tarihindeki duruşmaya baygın vaziyette sokulan, 15 Mart 2004'teki duruşma bitiminde ise jandarmanın tekme, tokat ve yumrukla saldırısına maruz kalan Hıdır Canpolat, Erkan Altun, Alican Erkol, Yüksel Okuyucu, Mehmet Sarar, Fahri Türk ve Erdiñç Yücel; 17 Eylül 2004 günü, görevli jandarma personeli-

Basına ve Kamuoyuna

nin çeşitli tipte taciz ve saldırıları ile karşılaştılar. İstanbul'a gidiş yolunda, ring aracının demir parmaklıklı küçük penceresinden bakmakta olan tutsaklara, asker tarafından oturmaları söylenmiş, tutsakların oturmayı reddetmesi üzerine, "dönüşte görüşürüz" diye tehditler savrulmuştur. Mahkeme sırasında bu durumu teşhir eden tutsaklar, sonrasında götürüldükleri ring aracına bindirilirken, jandarma fiili durum yaratarak saldırmaya çalışmıştır. Bu saldırı girişiminin boşa çıkmasından sonra ise saatlerce ring aracının havalandırması açılmayarak ringde bekletilen tutsakların, havalandırmanın açılması talepleri de yine görevli jandarma personelinin tehditleri ile karşılık bulmuştur... Jandarma personelinin keyfi tutumları sonucu olarak, bu ihtiyaçların karşılanmaması, bir işkence yöntemidir...

Saatlerce ring aracında havasız bira-

kılan tutsaklar, cezaevine dönüş sırasında araçtan hemen indirilmemiş, çok sayıda (yaklaşık yüz) askerin ellerinde coplarla birlikte bir koridor oluşturmalarının ardından, beşer dakika arayla teker teker ringten indirilmiş ve arama mahalline götürülmüşlerdir. Bu sırada kimi tutsaklar, coplu askerlerden oluşan koridorun ortasında bir süre bekletilmek suretiyle, gözdağı verilmeye çalışılmıştır. Mahkeme dönüşündeki rutin uygulamada yeri olmamasına rağmen, tutsaklar kollarına girilerek arama mahalline sokulmuş ve arama odasına da yine rutin uygulamalarda yeri olmadığı halde serilen bir gazete üzerinde soyunmaları, bazılarının yere çökmeleri ya da ayaklarını kaldırmaları dayatılmıştır. 19 Aralık katliamını ya da Ebu Garip işkencehanesini andırır bu uygulamalar, söz konusu faşist dayatmalar reddedilerek karşılanmış ve üst aranmasının rutin biçim-

de yapılması ile sona ermiştir. Tek Tip Elbise, Zorla Çalıştırma gibi dayatmaları içeren Yeni İnfaz Yasa Tasarısı'nın gündemde olduğu bugünlerde, bulunduğumuz hapishanede mahkeme ve hastane gidiş gelişlerinde jandarmanın fiili ve sözlü saldırıları artmakta, devrimci tutsakları, zor ve baskı yoluyla sindirip, teslim alma çabaları yoğunlaşmaktadır.

Bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da hiçbir saldırı, işkence ve keyfi uygulamaya boyun eğmeyeceğiz. Hangi biçim altında olursa olsun, bu gibi saldırıların biz devrimci tutsaklara sökmeyeceği ve sökmeyeceği bilinmelidir. Gelişen süreçte, gündeme getirilen Tek Tip Elbise ve Zorunlu Çalışma uygulamaları başta olmak üzere, hapishanelerde gelişen ve gelişebilecek tüm saldırılara karşı kamuoyunu duyarlı olmaya ve devrimci tutsaklarla eylemli dayanışmaya çağırıyoruz.

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi hapishanesinde bulunan tutsaklar adına: Erkan Altun, Bayram Kama, Murat Karayel, Hasan Polat, Hasan Rüzgar, İmam Akmut, Resul Kocatürk"

Haklar alanlarda kazanılır

KESK EYLEMİNE POLİS SALDIRISI

Hükümetin kamu emekçilerinin maaşlarına % 8 zam dayatmasını protesto etmek ve Aksaray Metro önünde direniş çadırı kuran Türk Kamu-Sen'e destek vermek için 25 Eylül Cumartesi günü Saraçhane'de bir araya gelen KESK'lilere polis saldırdı. Yapacakları eylem için haftalar öncesinden valilikten izin alındığını belirten emekçiler Saraçhane'den yürüyüş başlar başlamaz çevik kuvvetin biber gazlı saldırısına maruz kaldı. Saldırıya rağmen Saraçhane'den Aksaray'a kadar gelen kitlenin bir kısmı Vatan Caddesi'ne doğru dağılırken bir kısmı Fatih'e gitti. Geri kalan kısım ise Türk Kamu-Sen'in direniş çadırının yanında direnişe geçti.

Kitle, saldırı sırasında gözaltına alınan arkadaşları için "Gözaltılar serbest bırakılsın", "Faşizme karşı omuz omuza" sloganlarını attı. Bu sırada polisle görüşen KESK Genel Sekreteri Mustafa Avcı gözaltılıların serbest bırakılacağını söyleyerek, bu durumun yıllardır devam eden faşizmin belirginleşen yüzü olduğunu ve direnenek kazanılmış haklardan bir saldırıyla vazgeçmeyeceklerini belirtti.

Bölünen kitle daha sonra polis çemberi içinde kalan kitleye katıldı. Bu sırada

basın açıklamasını yapmak isteyen Avcı'ya tepki gelmesi üzerine kitlenin tam anlamıyla toparlanması için beklendi.

Basın açıklaması devam ederken tekrar saldırmaya kalkışan polis, Haber-İş'ten bir kişiye kitlenin önünde biber gazı ile işkence yaptıktan sonra tekrar kitlenin içine bıraktı. Bunun üzerine kitleden "Baskılar bizi yıldıramaz", "Hak verilmez alınır", "Zafer sokakta kazanılır" sloganları yükseldi.

Basın açıklamasından sonra yarım saatte yakın oturma eylemi yapan kitle sonrasında "Sözleşme hakkımız, grev silahımız" sloganları eşliğinde eylemlerini bitirdi. (İstanbul)

ANKARA

25 Eylül Cumartesi saat 13:00'te Ankara Garı'nda bir araya gelen KESK'e bağlı sendikalar ile demokratik kitle örgütleri hükümetin tutumunu protesto etti.

Eğitim-Sen, Tüm Bel-Sen, Tarım Orkam-Sen, TMMOB, BDSP, Halkevleri, Kaldıraç, Alinteri, ESP'nin katıldığı eylemde emekçiler hükümetin politikalarına karşı seslerini yükseltti. En önde "Örgütlenme hakkımıza, onurumuza ve geleceğimize sahip çıkmak için alanlarda-yız" yazılı KESK imzalı pankart taşındı.

Saat 14:30'da Sıhhiye Meydanı'na ge-

len kitle, bağımsızlık ve demokrasi şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşunda bulundu. "Yaşasın örgütlü mücadelemiz" sloganlarıyla birlikte konuşmaya başlayan KESK Genel Başkanı Sami Evren; oluşturdukları heyetin başbakanlığa sokulmadığını, önlerine barikat kurulduğunu belirtti. TMMOB Genel Başkanı ve Emekli-Sen başkanının yaptıkları konuşmalardan sonra, türkülerini seslendirmek üzere Hasan Tatar sahnede yerini aldı.

KESK eylemden 10 gün önce Yüksel Caddesi'nde stand açarak Demokrasi Kürsüsü oluşturdu. KESK'in işyerinde çalışma yapmaması, eyleme katılıma da yansdı.

İZMİR

25 Eylül Cumartesi günü saat 13:00'de Stadyum önünde toplanan kamu emekçileri buradan Bornova Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Burada yapılan açıklamalarda; "İşçi, memur, üretici köylü, küçük esnaf ve 15 milyon işsiz zor durumda. Bu pervasızlığa karşı saldırının muhatabı olan emekçi kesimlerin birleşmesi, birlikte direnmesi, uluslararası sermayenin saldırılarına birlikte karşı koyması şarttır" denildi.

Saat 13:00'de başlayan eylem saat 16:00'da çekilen halaylar ve söylenen türküler eşliğinde son buldu.

MERSİN

25 Eylül Cumartesi günü KESK Şubeler Platformu tarafından Mersin'de düzenlene mitingle toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin tıkanması protesto edildi. Saat 11:00'de Mersin Devlet Hastanesi önünde toplanan yaklaşık 1200 kişi "Sadaka değil toplu sözleşme", "Susma sustukça sıra sana gelecek", "İnsanlık onuru sermayeyi yenecek" sloganları eşliğinde Metropol miting alanına kadar yürüdü. Mitinge Mersin, Silifke, Tarsus Eğitim-Sen şubeleri ile SES, BES, BTS, Yapı Yol-Sen ve Tarım Orkam-Sen yanısıra Karaduvar Mahallesi halkı da katılarak OPET-TUTA-ATAŞ'a karşı seslerini yükselttiler.

ADANA

25 Eylül Cumartesi günü Mimar Si-

nan Açık hava Gösteri Merkezi önünde toplanan Eğitim-Sen Adana ve Ceyhan şubeleri BES, SES, Yapı Yol-Sen üyeleri "Parasız sağlık parasız eğitim", "Sendikal hakkımız engellenemez", "Hükümet zammını al başına çal" sloganlarını atarak Uğur Mumcu Meydanı'na kadar yürüdü. Mitinge ESP, BDSP ve Alinteri'nin yanısıra Birlik-Mücadele-Zafer pankartıyla Partizan da katıldı. Miting alanında bir konuşma yapan KESK Şubeler Platformu üyesi Halil Kara "Gelinen süreçte tıkanan toplu iş sözleşmelerinin sorumlusu biz değiliz. Bugün örgütlenme hakkımıza sahip çıkmak için alanlardayız. Gücümüzü sınamak isteyenlere 81 ilde cevap verdik. Onları bir kez daha buradan uyarıyoruz" dedi. Miting, çekilen halayların ardından son buldu

BURSA

KESK Bursa Şubeler Platformu üyesi kamu emekçilerinin taleplerinin kabul edilmesi için bir miting yaparak hükümeti uyardı.

25 Eylül Cumartesi günü Osmangazi metro istasyonu önünde düzenlenen eyleme EMEP, ESP, Partizan, Dokuma-İş, ÖDP, DEHAP, SDP, Halkevleri destek verdi. Mitingde kamu emekçileri adına dönem sözcüsü Saim Gültekin bir konuşma yaptı. Gültekin "Hükümet IMF'nin değil, biz kamu emekçilerinin taleplerine kulak vermelidir. Aksi takdirde eylemlerimizi büyüterek devam edeceğiz" dedi. Eylemin ardından kamu emekçileri işe geri dönmek için imza kampanyası başlatılan Bursa Ray işçilerini ziyaret ettiler.

SAMSUN

KESK Samsun Şubeler Platformu'na bağlı sendikalar ve ilçelerin temsilcileri 25 Eylül Cumartesi günü düzenlenen mitingde Ray apartmanı önünde toplandı. Yaklaşık 500 kişinin katıldığı mitingde Cumhuriyet Meydanı'na yüründü. Yürüyüş sırasında sloganlar atılarak çeşitli pankartlar ve dövizler taşındı. Cumhuriyet Meydanı'na gelindiğinde KESK Şubeler Platformu adına dönem sözcüsü Yusuf İnci bir konuşma yaptı. Konuşmanın ardından miting halaylarla sona erdi.

✓FESK'ten HSBC şubelerine bomba

İstanbul Kadıköy Sahra-i Cedid Mahallesi'ndeki HSBC Şubesi; yine aynı bankanın İzmir Alsancak Şubesi, Adana Atatürk Caddesi Şubesi ile Ankara Cinnah Caddesi üzerinde bulunan Türk-Amerikan Derneği binası 28 Eylül Salı günü akşam saat 21:15 civarlarında FESK (Fakirlerin ve Ezilenlerin Silahlı Kuvveti) tarafından bombalandı. İstanbul Ziverbey HSBC Şubesi'ne bırakılan bombayı ise polis fünüyle patlattı.

FESK, 29 Eylül'de e-posta yoluyla yaptığı açıklamada bombalama eylemlerini üstlendi. FESK, dünyada ve Ortadoğu'da emperyalist barbarlığın ekonomi ve finans kurumlarından olduğu için HSBC şubelerinin seçildiğini belirtti. (H. Merkezi)

✓BES'ten saldırılara kınama

28 Eylül Pazartesi günü Saraçhane'de saat 13:00'de toplanan BES üyeleri 26 Eylül Cumartesi günü Saraçhane'de KESK'in örgütlediği eyleme saldırılmasını bir basın açıklama ile protesto etti.

Saraçhane'de Çalışma ve Sosyal Güvenlik Dairesi önünde bir araya gelen 40-50 kişilik BES kitlesi "Baskılar bizi yıldıramaz", "Direne direne kazanacağız" sloganları eşliğinde basın açıklamasına başladı. İstanbul 1, 2 ve 3 No'lu BES şubeleri adına basın metnini okuyan 2 No'lu BES Şube Başkanı Mustafa Aktaş hükümetin önceliklerden farksız olduğunu, ülke ekonomisini IMF politikalarının belirlediğini ve bu kapsamda egemenler için tüm halka "potansiyel terörist" yaftasının yakıştırıldığını belirterek, 26 Eylül günü yaşanan saldırının emperyalizmin dünya halklarına ve emekçilere sunduğu demokrasi anlayışının aslını ortaya koyduğunu söyledi. (İstanbul)

BAYER TÜRK'TE İŞÇİ KIYIMI

Gebze'de kurulu Bayer Türk İlaç Fabrikası'nda patronun aspirin üretim bölümünü kapatıp 14 işçiyi zorla emekli etmesi, 6 işçiyi de işten atması sonucunda Petrol-İş sendikası'nda örgütlü 80 Bayer işçisi, işten atılan arkadaşlarının işe geri alınması için eyleme başladılar.

Konuyla ilgili Petrol-İş Sendikası 28 Eylül tarihinde yaptığı açıklamada "Sendikamız üyesi işçiler, işten çıkarılan arkadaşları geri alınana kadar eylemlerini sürdürmekte kararlılar" dedi. Yapılan eylemler sonucunda patron, işçilerin taleplerini dikkate alarak atılan işçileri geri aldı.

(İstanbul)

İŞÇİ-KÖYLÜ SENİN SESİNDİR!

Bir yayın kitlelere ulaştığında, kitleler tarafından sahiplenildiğinde amacına ulaşır. Yayın, kitlelerle bağ kurma, diyaloglarını geliştirme, örgütlenme açısından önemli bir araçtır. Bizim yayınlarımız sistemin gerçek yüzünü ortaya koyarak halka örgütlenme çağrısı yapmaktadır. Yayınlarımız politikalarımızın halka anlatılmasında, onları örgütlemeye en önemli araçlarımızdır. Bir yayın ne kadar doğruları yazarsa yazsın, ne kadar halkın sorunlarına yer verirse versin, ne kadar halkı örgütlenmeye çağırırsa çağırılsın kitlelere götürülmedikçe, yaygın dağıtımı yapılmadıkça hiçbir anlam ifade etmez. Bu nedenlerle gazetemizin dağıtımını bizler açısından önemlidir.

Biz de bu bilinçle gazetemizi daha fazla insana tanıtmak amacıyla **27 Eylül Pazartesi** günü saat 18:00'de **Aksaray Metro** önünde, **28 Eylül Salı** günü saat 15:00'te **Bakırköy Özgürlük Meydanı**'nda sesli gazete dağıtımını yaptık.

Aksaray metro önündeki dağıtımımız **"Emperyalizme, feodalizme, komprador kapitalizme ve her türden gericiğe karşı Özgür Gelecek Yolunda İşçi-Köylü Gazetesi"**, "Ceza İnfaz Yasa Tasarısı geleceğimizin ellerimizden alınmasıdır. Geleceğimize ve onurumuza sahip çıkalım", **"İşsizlik, yoksulluk, açlık, sömürü kaderimiz değildir. Kaderimizi değiştirmek için İşçi-Köylü oku-okut"**, "Dışarıda yaşamın

hücreleştirilmesine, hapisanelerde Tek Tipe, Zorunlu Çalıştırmaya hayır demek için İşçi-Köylü" vb. sloganlarla başladık. Kısa bir süre sonra sesli dağıtımımızdan rahatsız olan devletin kolluk güçleri hem dağıtımımızı engellemek hem de gazete, bildiri alan insanlar üzerinde psikolojik baskı yaratmak için yanımıza geldiler ve dağıtımımızı bitirene kadar orada durdular. Buna rağmen insanların gazetemizi almaları, bizimle sohbet etmeleri, polisler ve sistem hakkındaki söylemleri bizleri daha bir coşkulandırdı, sesimizin daha güçlü çıkmasını beraberinde getirdi. Sahiplendiğimizi görmek, meşruluğumuzdan aldığımız güce güç katıyordu. Yaklaşık 1,5 saat süren ajitasyonlu, propagandalı dağıtımımızdan gözlerimiz ışıltılı, yüreğimizdeki umudumuz daha da büyüyecek ayrıldık.

28 Eylül Salı günü dağıtım yerimiz **Bakırköy Özgürlük Meydanı**'ydı. Yanımızdan geçen insanların yüksek sesle gazetemizin ismini söylemeleri, bizlerle sohbet etmeleri, gazetemizi tanıyıp almaları harcadığımız emeğimizin karşılığıydı. Emeğimizin karşılığını almak, halka yüzümüzü döndükçe onların bizleri sahiplendiğini görmek çok güzel bir duyguydu.

Bir İşçi-Köylü Okuru

2005 yılında emekçiler yine açlığa mahkum

15 Eylül 2004 tarihinde kamu emekçileri konfederasyonları ile hükümet arasında başlayan toplu görüşmelerin 5. turunda konfederasyon başkanları ile Başbakan R. Tayyip Erdoğan görüştü. Başbakan % 8,2'lik zam oranını % 10'a çekti. KESK Genel Başkanı **Sami Evren** zammı kabul etmezken Türk Kamu-Sen Genel Başkanı **Bircan Akyıldız** daha fazla esneme payı istedi. Memur-Sen Genel Başkanı **Ahmet Aksu** ise verilen zam oranına razı olduklarını belirtti. Sosyal ve özlük haklarını içeren toplam 50 maddede ise anlaşma sağlandı. Zam oranında anlaşma sağlanamaması üzerine KESK **1 Ekim Cuma** günü Uzlaşma Kurulu'na başvurdu. Kurul 5 gün içerisinde kararını taraflara bildirecek.

% 19'luk zam, ortalama bir kamu emekçisinin maaşında ilk 6 ay için 22 milyon, diğer 6 ay için de 22 milyon olmak üzere toplam 44 milyon liralık artış demek.

Görüşmelerden sonra Erdoğan yaptığı açıklamada **"olanakların ancak buna yettiğini"** vurgulayarak, **"size daha fazlasını veririm diğer vatandaşın cebinden almış olurum. Geçmiş hükümetler döneminde elektriğe, akaryakıtta yapılan zamlar geri alındı. Biz son dönemde bir kaç madde dışındaki ürünlere zam yapmadık. Enflasyon da düşüyor. Bu nedenle size verilen zamlar cebinizde kalıyor"** dedi. Bunun yanında hükümet yetkilileri **"sendikaların taleplerini karşılayacak**

olursak bütçeye yükü 72 katrilyon olur". Sendikalar % 168 artış talep ediyor" diyerek halkın kafasını karıştırıyor ve karşı karşıya getirmeye çalışıyor.

Öncelikle kamu emekçilerinin aldığı maaşı bir hatırlayalım. Lise mezunu bir kamu emekçisinin eline geçen maaş 555 milyon liradır. Bu tutara 200 bin lira kira yardımı, 9 milyon 600 bin lira çocuk yardımı, 48 milyon lira aile yardımı da dahildir. 200 bin lira kira yardımına % 168 bir zam dahi yapılsa

bu rakam ancak 33 milyon 600 bin liraya yükselir. 200 bin liralık kira yardımı kamu emekçisiyle dalga geçmektir.

Daha dün kadar boyalı basında **"ulusa sesleniş"** konuşmalarında boy göstererek **"enflasyon tek rakamlara düştü"**, "ekonomi şu kadar büyüdü", **"hortumcudan alıp size vereceğim"** vs. nutukları atan Erdoğan sıra emekçiye, işçiye, köylüye hakkını vermeye

gelince **"size veririm diğer vatandaşın cebinden almış olurum"** diyor.

Emperyalist efendilerine hizmet etmekte kusur işlemeyen uşaklar, IMF, DB'dan aldığı emirler doğrultusunda ülkeyi yönetiyorlar. Efendilerinin söylediklerinin dışına çıkamayan hükümet yetkilileri masa başına geldiklerinde, aslında işi daha önceden efendileriyle aralarında halledip gelmiş oluyorlar.

Daha dün Erdoğan 6 milyar maaşla geçemediğini, bu nedenle ticaret yaptığını belirtiyordu. 4 kişilik bir ailenin

açlık sınırının 600 milyonu geçtiği yoksulluk sınırının 1 milyar 200 milyonu bulduğu ülkemizde kamu emekçileri de açlığa mahkum ediliyor. AKP hükümeti köylüye tarımın tasfiyesiyle, emekçileri asgari ücrete yaptığı "zam"la, özelleştirmelerle, öğrencileri har(a)çlarla, kamu emekçisini de sosyal haklarını kısıtlayarak, açlık sınırında maaşa tabi tutarak zor durumda bırakıyor. Halkın diğer kesimlerine olduğu gibi kamu emekçilerini de zor günler bekliyor. Ya-

pılan saldırı tek merkezden gelmektedir. Sorunlarımız aynıdır. Haklarımızı elde edebilmek için kendi sorunlarımızla dışımızdaymış gibi gözüken sorunları birleştirmeli, buna karşı birlikte mücadele yürütmeliyiz. Bir kez daha hatırlatalım ki örgütlü halkın önünde hiçbir güç duramaz. Yeter ki gücümüzü doğru yere kanalize edelim.

(İstanbul)

ZEYTİN FABRİKASI'NDA EYLEM

Balıkesir Havran'da bulunan **Fora Zeytin İşletme Tesisleri**'nden Ekim ayının başında işten atılan 29 işçi 32 gündür direnişte. İş Bankası'na ait olan fabrikanın karşısında direniş çadırı kuran işçiler adına **28 Eylül** günü basın açıklaması yapan Tek Gıda-İş Sendikası Genel Meslek Örgütlenme Uzmanı **Ömer Seyfettin Atilla** "Bu ülkede insanların sendikası olduklarından dolayı işten atılmalarını, çalışanların özgür iradelerine baskı kurulmasını önleyene kadar biz bu mücadeleye devam edeceğiz" dedi.

Fabrika yetkilileri ile işçilerin işlerine geri alınması talebiyle görüşeceklerini söyleyen Atilla "İş Bankası arkadaşlarımızı sırf anayasal haklarını kullanıyorlar diye işten çıkardı. Arkadaşlarımız tekrar işe alınana ve toplu sözleşme yapılana kadar eylemimiz sürecektir" diyerek sözlerine son verdi.

Tek Gıda-İş Ayvalık Şube Başkanı **Ahmet İlmen** de "Buradaki duruşumuz çalışan işçilere fazla mesai ücretlerinin ödenmesini sağladı. Daha fazla işçinin çıkarılmasını önledi. Birlik içinde dayanmalıyız" dedi.

(H. Merkezi)

TEKEL İŞÇİSİ SENDİKALARINA TEPKİLİ

TEKEL içki fabrikalarının satılmasının ardından, sigara fabrikaları da özelleştirilmek üzere Ekim ayında ihaleye çıkarılacak. Sigara bölümünün özelleştirilmesi, yaprak tütününün de yok edilmesi anlamına geliyor. TEKEL işçileri bütün bu gelişmeler karşısında Tek Gıda-İş Sendikası'nın sessiz kaldığını söyleyerek tepkilerini dile getiriyorlar.

İşçilerin bu tepkilerine karşı açıklama yapan Tek Gıda-İş Genel Başkanı **Korkut Güler** "Özelleştirmeye karşı üretimden gelen güçlerini kullanmaktan kaçınmayacaklarını, işçilerin inisiyatifini kullanmalarının önünde engel olmadıklarını" söyledi. İşçilerin her yerde birlik olmaları gerektiğini vurgulayan Güler, "şubelerimize ve bölgelere ne gerekiyorsa yapın diyoruz ama istediğimiz gibi olmadı. Merkez olarak şubelerin önünü açtık, işçilerin şubelere yönelik tepkileri doğrudur" dedi. Türk-İş'i de eleştiren Güler; "Türk-İş Başkanlar Kurulu'nun özelleştirmeye ilişkin maalesef politikası yok. Sorun sadece sendikasılaştırma ve işten atma olarak ele alındı. Fakat egemen çevrelerin ve sermayenin ideolojik saldırısıydı. Sendikalar olarak sessiz kaldık. Daha gerçekçi, mantıklı hareket ederek, ulusal varlıklarımızın yok edilmek istendiğini görerek sert tepki koysaydık böyle olmazdı" dedi.

(Kartal)

CASTLEBLAIR'DE DİRENİŞ SONA ERDİ

Esenyurt'ta kurulu bulunan Castleblair Fabrikası'ndan atılan işçilerin sendikal ihanete ve patron saldırılarına karşı sürdürdükleri direniş **23 Eylül 2004** tarihinde sona erdirildi. İşçiler yaptıkları açıklamada "üç aydır sendikal ihanete ve patron saldırılarına karşı kararlılıkla direnen Castleblair direnişi sona erdi. Sendikalarımızın başındaki sermaye ajanlarını işçi sınıfının örgütlü gücüyle er ya da geç mutlaka yeneceğiz" dediler.

(İstanbul)

Ebu Garib'ten sonra: “Onlardan nefret ediyorum”

Alazawi, ABD’li gardiyanların onu tüm gece boyunca sandalyeye oturur vaziyette bıraktıklarını ve ertesi gün tutuklular tarafından “işkencehane” olarak bilinen bir odaya götürdüklerini söyledi. ABD’li yetkili bize “İtiraf etmezseniz, size işkence yapacağız. Yani itiraf etmek zorundasınız” dedi. Ellerim kelepçelenmişti. Botlarımı çıkardılar ve yüzümü duvara dönük şekilde çamurda ayağa diktiler. Kadın ve erkeklerin bağırmasını ve ağlamalarını duyabiliyordum. Erkek kardeşim Mu’taz’ın çığlıklarını tanıdım. Ne olduğunu görmek istedim ve gözümün üzerindeki kumaşı kaldırmaya çalıştım. Bunu yaptığımda bayıldım.”

Huda Alazawi kötü ünlü Irak hapishanesinde tek başına tutulan birkaç kadından biriydi. Serbest bırakılmasının ardından, ilk kez İngiliz **Guardian** gazetesinden **Luke Harding**’e 20 Eylül günü konuştu.

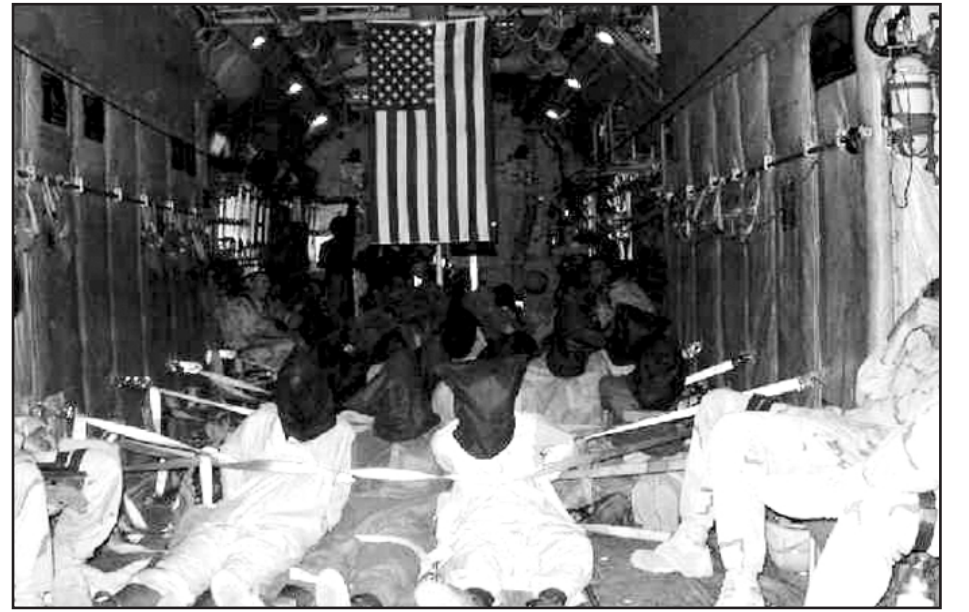
Her şey bir telefon görüşmesiyle başladı. Geçen yıl Kasım ayında 39 yaşındaki sağlıklı bir Bağdatlı iş kadını olan Huda Alazawi, Iraklı bir haberciden bir istek aldı. Adam Bağdat’ın, ABD’ye düşmanlığı ile iyi bilinen bir Sünni bölgesi olan **Adhamiya**’da Amerikalılar için çalışıyordu. İsteği gayet basitti: Madam Huda-arkadaşları ve ailesi onu böyle bildirdi ona 10 bin dolar vermek zorundaydı. **Eğer ödemeyi yapmazsa, onun ve ailesinin Irak direnişi için çalıştığını iddia eden bir rapor yazacaktı.** Bunu ABD ordusuna ileticek ve onlar da Huda’yı tutuklayacaktı.

“**Bu açıkça bir şantajdı**” diyor Alazawi, alışveriş şirketinin Bağdat bürosunda konuşurken: “Biz eğer bunu kabul edersek; başka istekler de olacağını biliyorduk.” Haberci, sözleri kadar doğrudu. Kasım 2003’te ABD askerlerini Alazawi’nin erkek kardeşi Ali ve şimdi 45 yaşında olan ablası Nahla’yı sorgulamak için harekete geçiren bir rapor yazdı. Haberci, aynı zamanda Balacava giyerek ABD askerleriyle birlikte ailelerin

antik Bağdat varlıklarını yağmalamaya da önderlik etmişti. Aralık 2003’te Amerikalılar Alazawi’nin 44 yaşındaki diğer abisi Ayad’ı tutukladı. Bunun üzerine Alazawi Adhamiya’daki Saddam Hüseyin’in eski saraylarından biri olan ABD üssüne gittiler. “Bir ABD’li yüzbaşı iki erkek kardeşimle birlikte geri dönmemi söyledi. Bundan sonra konuşabileceğimizi söyledi.” Alazawi erkek kardeşleri Ali ve Mu’taz ile birlikte döndü. “4 saat boyunca bekledim. Bir Amerikalı yüzbaşı sonunda beni sorguladı. 10 dakika sonra tutuklandığımı bildirdi.” Geçen yılki işgalden beri Amerikalılar tarafından tutuklanan diğer binlerce Iraklı gibi tutuklanan Alazawi Bush yönetiminin “terörizmle savaş” gerçekliğini tanımak üzereydi.

“Beni kelepçelediler, gözlerimi bağladılar ve gözlerimin çevresine bir parça bez koydular. Beni sarı sarmalayıp sarayın içinde bir yere götürdüler. İçinde tek bir tahta sandalyenin olduğu bir odaya attılar. Müthiş derecede soğuktu. 5 saat sonra kız kardeşimi de içeri getirdiler. Hiçbir şey göremiyordum, fakat onu ağlamasından tanıyabildim.”

Alazawi, ABD’li gardiyanların onu tüm gece boyunca sandalyeye oturur vaziyette bıraktıklarını ve ertesi gün tutuklular tarafından “işkence-

hane” olarak bilinen bir odaya götürdüklerini söyledi. ABD’li yetkili bize “İtiraf etmezseniz, size işkence yapacağız. Yani itiraf etmek zorundasınız” dedi. Ellerim kelepçelenmişti. Botlarımı çıkardılar ve yüzümü duvara dönük şekilde çamurda ayağa diktiler. Kadın ve erkeklerin bağırmasını ve ağlamalarını duyabiliyordum. Erkek kardeşim Mu’taz’ın çığlıklarını tanıdım. Ne olduğunu görmek istedim ve gözümün üzerindeki kumaşı kaldırmaya çalıştım. Bunu yaptığımda bayıldım.”

Birçok Iraklı kadın gibi Alazawi de ne gördüklerini anlatmak konusunda suskundu, fakat abisi Mu’taz’ın vahşice cinsel tacize uğradığını söyledi. Ardından sorgulama sırası ondaydı. “Haberci ve Amerikalı yetkilinin ikisi de odadaydı. Haberci konuşmaya başladı: ‘Erkek kardeşlerini Amerikalılara saldırmaları için finanse eden kadın sensin’ dedi. Biraz İngilizce konuşabiliyorum, bu yüzden ‘O bir yalancı’ dedim. Amerikalı yetkili iki yanağıma şamar indirdi. Yere düştüm.”

Alazawi, Amerikalı gardiyanların kendisini yüzünü duvara dönük bir şekilde öğleden gece yarısına kadar 12 saat boyunca ayakta tuttuğunu söyledi. Sonra onu hücrelerine geri götürdüler. “Hücrenin tavanı yoktu.

Yağmur yağıyordu. Gece yarısı kız kardeşimin ayaklarına bir şey attılar. Bu erkek kardeşim Ayad’dı. Bacaklarından, dizlerinden ve alnından kan akıyordu. Kız kardeşime ‘nefes alıp almadığına bak’ dedim. ‘Hayır, hiçbir şey yok’ dedi. Ağlamaya başladım. Ertesi gün cesedini aldılar.”

ABD ordusu Guardian’ın da gördüğü bir ölüm belgesi hazırladı; belgede ölüm nedeni “nedeni bilinmeyen kalp durması” olarak belirtiliyordu. Belgeyi imzalayan Amerikalı doktor, ismini yazmamıştı ve imzası da okunmuyordu. Ceset, aylar sonra 3 Nisan’da, Ebu Garib hapishanesi işkence skandalı patlak verdikten sonra ailesine teslim edildi. Aile cesedin fotoğraflarını çekti. Guardian’ın da gördüğü bu fotoğraflarda göğüs ve kollarda yoğun çürükler ve sol gözün üstünde şiddetli baş yaralanması görünüyordu.

Ayad’ın cenazesi alındıktan sonra, Alazawi diğer 18 Iraklı tutuklu ile birlikte askeri kompleks içinde bir minibüse konulduklarını söylüyor. “Amerikalılar bize ‘bu gece hiç kimse uyumayacak’ dedi. Sürekli yüksek sesle ürkütücü bir müzik çaldılar. Birisi uyur uyumaz kapılara vurmaya başlıyorlardı. Noel gecesiydi. Burada bizi üç gün boyunca tuttular. ABD askerlerinin birçoğu içkiliydi.”

Sonunda, bir ABD'li gardiyan lavabodan çıktığında Alazawi'nin omzunu kırdıktan sonra, Alazawi ve kalan kardeşleri, önce Bağdat İçişleri Bakanlığındaki bir polis akademisine ve ardından 4 Ocak 2004'te Ebu Garib Hapishanesine sevk edildiler.

20 yaşındaki kızı Farah ve 4 yaşındaki kız torunu Safat ile birlikte Alazawi sonraki 156 günü tecrit hapishanesinde geçirdi. Diğer 5 Iraklı kadınla birlikte Ebu Garib'in kötü ünlü "zor yerinde" tutuldu. Bu, iki ay önce Amerikalı gardiyanların Iraklı tutsaklara cinsel işkence yaparken fotoğraf çektikleri hücrelerdi, "zor" olarak kabul edilen erkek tutuklular ise alt kattakilerde tutuluyorlardı. Burada kalanların büyük çoğunluğu keskin tellerle ve kazıklarla çevrili bir dizi açık çadırda yatıyordu.

Ebu Garib'deki ilk haftasında, ABD askerlerinin sorgulamalarında tutsaklara tecavüz, işkence sıradan bir olaydı. Alazawi "Gardiyanlar vahşi köpekler kullanıyordu. Bir gardiyanın köpeğin 14 yaşındaki bir erkek çocuğunun bacağını ısırmasına izin verdiğini gördüm. Çocuğun adı Adil'di. Diğer gardiyanlar sıklıkla erkeklere saldırıyordu. Burunlarından kan aktığını görebiliyordum. Aylardan Ocak ve Şubat olmasına karşın, onları zorla soğuk duşa sokuyorlardı. İlk başlarda, zihinsel ve psikolojik savaştı" diyor.

Alazawi Iraklı kadınların uğradığı cinsel taciz hakkındaki sorular karşısında sessizdi, fakat ne kendisinin ne de diğer Iraklı kadınların o sırada ABD'li gardiyanlar tarafından cinsel tacize uğramadığını söyledi. Tuğgeneral Antonio Taquba sonradan skandala yol açan raporunda ABD askeri polisinin Ebu Garib'de en azından bir kadın tutukluya tecavüz ettiklerini bulmuştu; sadece "Noor" olarak bilinen bir kadının hapishaneden kaçtığı tecavüz iddialarının bulunduğu bir mektup tamamen doğru bulunmuştu. Guardian'ın söyleşi yaptığı başka tanıklar da Amerikalı gardiyanların geçen yıl blokta asılan 14 yaşındaki Iraklı kıza "tekrar tekrar" tecavüz ettiklerini söylemişti. Aynı zamanda, birçok kadın tutsağı, erkeklerin önünde soyarak gösteri yaptıklarını da söylemişlerdi.

Alazawi ilk başta yatağı olmayan ve bir tuvalet kovasının olduğu iki metre karelik hücrede tutulduğunu söyledi. İlk üç hafta, konuşmanın yasak olduğu söylendikten sonra Alazawi tamamen "suskundu". ABD'li gardiyanlar ona tek bir kitap verdiler; Kuran. O ise bir kalem çalmayı başararak Kuran'ın kenarlarına işkence olaylarını tarihleriyle birlikte kaydetti. Hücredeki ilk birkaç ayında, ABD askerleri vahşi, adi ve zulümkardı.

"Bir parça İngilizce konuşabili-

ğim için, çöpleri boşaltma işi bana verilmişti. Hiçbir zaman yeterli yiyecek olmazdı ve bir gün açlıktan çökmüş yaşlı bir kadınla karşılaştım. Amerikalılar her zaman sıcak yemegin fazlasını yiyorlardı. Bir paketin içinde biraz yiyecek buldum ve bu kadına verdim. Beni yakaladılar ve bir metre karelik ceza hücresine attılar. Sonra 4 saat boyunca üzerime soğuk su boşalttılar." Bu olayın tarihini Alazawi Kuran'ına 24 Şubat 2004 olarak yazdı.

İlk dört ay, sık sık yapılan sorgulamaların dışında, bloktan dışarı çıkmasına izin verilmedi. Alazawi, kendisine sürekli Direnişin içinde yer alıp almadığını ve ABD askerlerine roket atıp atmadığının sorulduğunu söyledi. "Bu sürekli bir şaka haline geldi. Diğer kadınlar bana RPĞ Kraliçesi lakabı taktılar. Amerikalı sorguclar tamamen cahildiler ve Irak halkı hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Orada bulunan insanların büyük çoğunluğu masumdu."

Nisan'da Ebu Garib skandalı patlak verdikten sonra, Alazawi'ye günde 10 dakika avluda egzersiz yapmasına izin verildi, bir yatağa sahip oldu. Hapishaneye "Mrs Palmer" adında yeni bir kadın gardiyan atandı, Bayan Palmer, kadınlara İngilizce konusunda yardımcı oldu ve kendisi de Arapça öğrenmeye çalıştı. Mayıs ayında, Washington tarafından işkence skandalının kötü sonucunda, hapishanenin çevresinde ilk kez geniş bir gazeteci grubu tarafından refakat edilen Tuğgeneral Geoffrey Miller, atandı. Bir gece önce, Alazawi ve üst kattaki kadınlardan çok azı bırakılmıştı.

"Mrs Palmer, teftiş sırasında yaptıklarımızın üzerinde sessizce yatmak zorunda olduğumuzu söyledi.

Biz böyle davranırsak, hücrelerimizin dışında, güneşin altında daha fazla kalmamıza izin vereceklerini söyledi. Ertesi gün, General Miller, çok sayıda gazeteci ile birlikte geldi. Onlara, burada tutulan insanlardan bazılarının katil olduklarını söylediklerini duydum. 'Biz katil değiliz. Katil olan sizsiniz. Burası bizim ülkemiz, siz burayı işgal ettiniz' diye bağırdım. Bundan sonra, tam bir ay boyunca hücremden çıkmama izin verilmedi. Bir ABD'li yetkili geldi ve bana 'Senin yüzünden, hepimiz cezalandırıldık' dedi.

Alazawi, Miller'den etkilenmediğini söyleyerek "Kesinlikle fotoğrafının çekilmesini seviyordum" dedi. Sonraki birkaç hafta üzerine, ABD ordusu Ebu Garib tutuklularının yüzlercesini serbest bırakmaya başladı (zararın azaltılması için). Alazawi ve kız kardeşi hücrelerinden bir çadıra taşındılar. Üç general onunla söyleşi yapmaya geldi ve erkek kardeşi Ayad'a ne olduğunu anlatmasını istedi. Bununla birlikte bir özür bile dilemediler. Diğer kadınlar, kız kardeşi de dahil, parça parça serbest bırakıldı. Sonunda 19 Temmuz'da bir helikopter Alazawi'yi Al Taju'ya, Bağdat'ın hemen kuzeyindeki askeri bir üsse götürdü.

"Hapishanedeki 6 aydan sonra, bana birden kraliçe gibi davranmaya başladılar. Bu garipti." "Bana Pepsi ikram ettiler. Duş alabilirdim. Havalandırma vardı. Bana bakmak için dört kadın asker vardı. Doktor 24 saat içinde beni görmek için 4 kez geldi. Ülkeyi terk etmeyeceğime söz veren bir kağıt parçası imzalatıldılar. Ve ardından özgürdüm" dedi Alazawi.

ABD'li bir askeri sözcü Alazawi'yi tanıdığını, fakat 156 gün tecritte tutulduğu iddiasının şüpheli oldu-

ğunu söyledi. "Ebu Garib'de tuttuğumuz son iki kadın olan O ve kız kardeşini, kültürel hassasiyetlerini dikate olarak erkek tutuklulardan ayırdık" dedi ve ekledi "Cinsel tacizlerin yaşandığı gerçeği artık yeni bir haber değil. Bunu yaptıklarını biliyoruz ve bununla suçlananlar yargılanmaktadır."

Alazawi şimdi, yaşamını yeniden bir araya getirmeye çalışıyor. Bağdat'daki işine geri döndü. Burası, kendisine tatlı Irak kahvesi getiren saygın çalışanlarla çevrili, yabancı araba ve elektrikli eşya ithal eden bir yerdi. İşlerin büyüdüğü görülüyordu. Arap ailesinin Iraklı Sünni kesiminden gelen arkadaşlarının çoğu ve onu beyaz deri kanepelerinin üzerinde dedikodu yaptılar. Fakat **serbest bırakılmasından sonra, milyoner kocası onu boşadığını söyledi.**

"Bir doğu toplumunda, bir kadın için ABD hapishanelerinde aylar geçirmek çok zordur" diyor Alazawi. **Ebu Garib'deki diğer birçok eski kadın tutuklunun kaybolduğuna inanılıyor; diğerleri de kocaları tarafından reddedilmekte.** Alazawi'nin hayatta kalan erkek kardeşi Ali (hapishane numarası 156215) ve Mu'taz (156216) hala Ebu Garib'deler. ABD ordusu onları herhangi bir yargılama ya da yasal işlem yapılmadan Cenova Konvansiyonuna aykırı bir şekilde tutmaya devam ediyor.

Tüm diğer tutuklular, deneyimleri hakkında konuşmayı reddediyorlar; **Alazawi tanıklık yapan ilk kadın.** Felaketten felakete, kaçırmalardan intihar bombalarına, sıkıyönetimden iç savaşa, ölümden ölüme Irak'ın içinde bulunduğu bu kötü durumda Amerikalılar hakkında Alazawi ne düşünüyordu? **"Onlardan nefret ediyorum"** diyor.

Açıklama; Elimize posta kanalı ile ulaşan bildiriyi güncelliği dolayısı ile olduğu gibi yayınlıyoruz Nepal Halk Savaşı, ezilenlerin umudunu, emperyalistler ve gericilerin korkularını büyüterek ilerliyor!

Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimini kendisine rehber alan Nepal Komünist Partisi (Maoist) önderliğindeki halk savaşı bugüne kadar önüne çıkan tüm engelleri bir bir aşarak, düşmanı tüm cephelerde büyük bozgunlara uğratarak ve her türlü entrika, komplo ve provokasyonları zamanında doğru tahlil edip önlemine alarak ve en önemlisi de **milyonlarca kitleyi Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimi önderliğinde örgütleyip silahlandırarak**, ülkenin büyük bölümünde halk iktidarını kurarak, büyük cüret ve cesaretle dünyanın çatısında Komünizm perspektifli Demokratik Devrimi mücadelesinde **stratejik saldırı** aşamasıyla iktidara emin adımlarla ilerliyor.

NKP(M) önderliğindeki örgütlü Nepal halkının bu şanlı yürüyüşü dünyada, tüm devrimcileri ve dostlarının umutlarını bir hayli yükseltirken düşmanlarının korkularını da daha da derinleştirdi. Başta ABD-İngiliz emperyalistleri ve Hint yayılcılığı olmak üzere, dünyanın tüm emperyalist ve gerici güçleri dünyanın çatısındaki bu şanlı devrim yürüyüşünü boğmak ve dünyanın zirvesi olan Everest'i tutuşturan Halk Savaşı ateşini söndürmek için tüm güçlerini seferber etmiş bulunuyorlar.

Tüm emperyalist ve gerici güçler biliyorlar ki **dünyanın çatısındaki devrim, Everest'i tutuşturan alevler sadece ora-**

da kalmayıp tüm dünyayı sarmalayacak bir devrimci fırtınaya dönüşecek. Yoğun sömürü ve zulüm altındaki yüz milyonlarca işçi ve emekçinin; 'küreselleşme' masalıyla uyuşturularak zengin olma hayalini düşleyen ama sonunda daha da fakirleşerek işini-evini-toprağını kaybeden on milyonların bu devrimci fırtınadan, devrim alevlerinden etkilenmemesi mümkün değildir.

Başta ABD ve İngiliz emperyalistleri olmak üzere, tüm emperyalist ve gerici güçler artık son dönemlerini yaşayan gerici Nepal monarşisini kurtarmak için ekonomik-siyasal ve askeri olarak resmen bir seferberlik içerisinde. Hint yayılcılığı ise, özellikle hem ABD'nin bölgedeki emperyalist emellerini gerçekleştirmede bir maşa rolü oynamakta hem de, kendi yayılcı karakterine ve siyasetine uygun olarak en azından Nepal'in bir bölümünü işgal etme hazırlığında.

Hint yayılcılığı kendi kanunlarını dahi hiçe sayarak, haklı hiçbir gerekçe göstermeden yoldaş Gaurav ve Kiran gibi NKP(M)'nin yönetici kadrolarını aylardır tutuklayabilmekte, diğer yönetici kadro ve halktan insanları ise gerici Nepal devletine teslim edebilmektedir.

Hint yayılcılığı emperyalist babalarından aldığı büyük destekle, bundan sonra bu gibi icraatlarını daha da artıracak, artık

sadece NKP(M)'nin kadro ve üyelerini değil, halk savaşını destekleyen herkesi tutuklayarak işkence yapacak ve yıllar süren hapis cezalarına çarptıracak. Sadece bu da değil, bölgedeki coğrafik konumu ve Nepal gerici güçleri üzerindeki etkisi nedeniyle, istediği zaman Nepal'in iç-işlerine doğrudan müdahalede bulunarak işgal edecek ve doğrudan katliamlara girişecek.

NKP(M) önderliğindeki şanlı Nepal Halk Savaşı stratejik saldırı aşamasına girmesiyle, yoksul ama kahraman Nepal halkı ülkesindeki gerici iktidarı alaşağı etmek ve emperyalist-gerici işgal ve saldırılara karşı ülkesini korumak, kaderini tamamıyla kendi eline alma aşamasına girmiş bulunuyor.

Yiğit Nepal halkı komünist partisi önderliğinde, bu yeni süreçte daha büyük acılar, kayıplar verecek ve ödeyeceği bedel öncesine göre daha ağır olacaktır. **Fakat, tüm bedellere rağmen Marksizm-Leninizm-Maoizm rehberliğinde savaşan yiğit Nepal halkı bu süreçte daha büyük atılımlara, kahramanlıklara imza atacaktır. Emperyalist-kapitalist zinciri parçalayıp dünyanın çatısı olan Nepal halkasını koparıp enternasyonal proletarya ve dünya halklarına kazandıracaktır.**

Tüm bu gelişmeler de göstermektedir ki, bundan sonra özellikle ABD ve İngiliz emperyalistleri ile Hint yayılcılığı, Nepal'deki uşaklarıyla birlikte daha büyük komplo ve provokasyonlara başvuracak, köy-ilçe ve şehirleri havadan bombalayacak, doğrudan işgallerle daha büyük kitle-sel katliamlara girişecekler.

Nepal Halk Savaşı bugün, yüzbinlerin doğrudan katılımını ve milyonların desteğini alarak büyük bir cüret ve ısrarla hedefine doğru ilerliyor. Halk Kurtuluş Ordusu artık düzenli bir ordu şeklinde yeniden örgütleniyor. NKP(M) ve önderliğindeki Halk Kurtuluş Ordusu ile Birleşik Devrimci Halk Konseyi düşmana son darbeyi indirmek için, yeni döneme uygun şekilde yeniden yapılandırılıyor. Her türden olası gelişmelere karşı yeni alt stratejiler ve te-

mel taktikler oluşturuluyor.

Nepal Halk Savaşının görkemli ve büyük bir cüretle iktidara doğru ilerleyişi emperyalist ve gerici güçlerin tüm çarpıtmalarına, gizli tutmalarına karşın tüm dünyanın gündeminde. Bunu dünyanın gündemine getiren de, NKP(M) önderliğinde ağır bedeller ödeyerek halk savaşını bugünlere taşıyan yiğit Nepal halkıdır. Bu çok ağır bedeller ödeyerek bu kahramanlığı gösteren yiğit Nepal halkıyla, O'nun kurtuluş ordusuyla ve de Onları bu aşamaya getiren güzergaha önderlik eden NKP(M) ile dayanışmaya girmek artık, dünyanın tüm ilerici-demokratik-devrimci güçleri için kaçınılmaz bir görev olmuştur.

Yiğit Nepal halkının kavgası her türden sömürü ve zulme karşıdır. O, emperyalist-kapitalist sisteme ve onun ürettiği haksızlığa, adaletsizliğe, yoksulluğa, açlığa, sefalete ve de bu sistemin sahiplerine karşı savaşıyor. O tüm dünya halklarının kardeşliğine inanıyor ve bir arada yaşayabilmesi için bu kardeşliği dinamitleyen egemenlere karşı savaşıyor.

Yiğit Nepal halkı bu haklı ve onurlu savaşıyla günümüz dünyasında emperyalizm ve gericiliğe karşı mücadelede, en ön cephede ve en ileri mevzilerde çarpışıyor. Dünyanın bilim um gerici güçleri yiğit Nepal halkının bu onurlu savaşını boğmada el-ele verdiği bir durumda, dünyanın ilerici-devrimci güçleri bu gerici kuşatmayı yarma ve Nepal halkının bu savaşını her yönüyle desteklemek gibi kaçınılmaz bir görevle karşı karşıyadır.

Zafer NKP (Maoist) önderliğinde savaşan Nepal halkının olacaktır!

Kahrolsun Emperyalizm, Faşizm ve her türden gericilik!

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

Yaşasın Marksizm-Leninizm- Maoizm!

Yaşasın Halk Savaşı!

TKP/ML

Enternasyonal Büro

Eylül 2004

“Hapishaneler konusunda toplumsal muhalefeti artırmak için MÜCADELEYİ İLMEK İLMEK ÖRMEK GEREKİYOR”

Hapishaneler, Yeni Ceza İnfaz Yasası ile yeni bir saldırı ile karşı karşıya. Şimdiye kadar genelgelerle yönetilen hapishaneler yeni çıkarılacak yasayla yönetilecek. Yasanın kısaca özetini içeren üç önemli başlık bulunuyor: “Zorunlu Eğitim”, “Zorunlu Çalıştırma” ve “Tek Tip Elbise Uygulaması”. Özellikle siyasi tutsakları hedef alan bu uygulamalar tasarının yasallaşması durumunda hapishanelerde adeta nefes almayı bile sınırlandırmayı hedef almaktadır. Kişiliksizleştirme, kimliksizleş-

tirme, örgütsüzleştirme saldırılarının en somut ifadesi olan bu yasanın TCK'nın da onanması ile beraber Nisan ayında yürürlüğe girmesi bekleniyor. Bu konuda söyleşi yaptığımız Avukat Fazıl Ahmet Tamer'in de dediği gibi ülke gerçekliğimiz şu an itibarıyla toplumun kendi sorunlarına karşı duyarsız olduğu bir süreçten geçiyor. Bu anlamıyla hapishanelerdeki bu uygulamalara yönelik toplumsal duyarlılığı artırmak oldukça güç gözünüyor. Bu yüzden hapishanelerde yaşanan sorunlara ve tecrite

karşı mücadeleyi toplumun diğer kesimlerine uygulanan saldırılardan bağımsız tutmadan bir bütün içinde ele almalı, mücadeleyi uzun erimli ve kazanmaya dönük adımlar atma yönüyle geliştirme çabasında olmalıyız. Dışarıda büyüteceğimiz toplumsal muhalefet, içerideki muhalefetle birleştiği zaman saldırıları ancak püskürtebiliriz.

- İnfaz yasası kamuoyu gündemine Tek Tip Elbise uygulaması ve Zorla Çalıştırma ile girdi. Ancak yasanın bütünü açısından bir değerlendirme

yaparsak nasıl bir tablo ile karşılaşırız?

- Yasa bütün açısından genel anlamda mahpusların haklarını kısıtlayan, onlara iyileştirilmesi gereken nesnel gözüyle bakan bir tasarı. Zorla eğitimi, zorla kişilik kazandırmayı hedefliyor. Sosyal uyumsuzlukları olan mahpuslar olabilir, adli tutukluları kastediyorum. Ancak bunlarda bile zorla eğitim söz konusu olamaz. Eğitim; mahpuslar olsun, özgür bireyler olsun imkan olarak sunulur ve o bireyin seçmesi durumunda verilebilir. Ama yasa "zorunlu eğitimi" getiriyor. Daha ayrıntılı incelenebilir ama genel olarak ve kısaca zorunlu eğitimden bahsediliyor.

- Eğitimin içeriği açılmış mı? Nasıl bir eğitim verileceğinden bahseden bir madde yasada geçiyor mu?

- Nasıl bir eğitim olduğundan bahsetmemiş. Atatürkçü bir eğitim mi, dinci bir eğitim mi? Bunlar yok. Ama belirli maddelerde örneğin "Eğitim yerini terk eden, eğitime katılmayan mahpusların cezalandırılacağı" bildiriliyor. Mektuptan kesme, görüşten alıkoyma cezası gibi uygulamaları gündeme getiriyor. Bu gibi maddelerle mahpusların iyileştirilmesinden bahsediliyor. En genel anlamıyla belirli bir kişiliğe zorla sokmayı hedefleyen, kişiliklere saygı duymayan bir yasa söz konusu. Bütün olarak yasaya damgasını vuran özellik bu. Tasarıda "sessiz protesto" dahi yasaklanmış. Slogan atmak, marş söylemek yasak. Sonuçta kişiyi tüm yönleriyle ezmeye çalışan bir tasarı.

- İnfaz yasasının uygulanmasında inisiyatif büyük oranda hapishane yönetimine bırakılıyor. Bunun anlamı nedir? Nasıl bir saldırı içeriyor?

- Bazı şeyler örneğin zorunlu çalışma hapishane yönetimlerine bırakılıyor. Hükümlüler için zorunlu çalışma getirilmiş. Bunu hapishane yönetimi uygulamak zorunda. Eğitim yerini terk etmek gibi durumlarda da hapishane yönetimi yetkili. Pratikte hapishane yönetimi kendi koşullarına göre yasada öngörülen ceza getirebilir ya da daha ağır bir ceza getirebilir. Bir tek, Tek Tip Elbise noktasında hapishanelere inisiyatif tanınmış. Burada merkezi tek tip elbise getirilmiyor. Bunun yetkisini Bakanlığa değil, cezaevi yönetimlerine vermiş. Örneğin Konya'da herhangi bir cezaevi diyelim ki "Ben gerekli gördüm" diyerek tek tip elbiseyi getirebilir. Böyle bir yetkisi var. Onun dışında daha çok uygulamalar yasaya bağlanmış. Sadece pratikte cezaevi idaresi yetkili kılınıyor. Siyasi mahkumlardan kimsenin zorunlu çalışmayı kabul edeceğini sanmıyorum. O zaman bu durumda kimsenin mektup hakkı, görüşme hakkı olmayacaktır.

- Yasada Zorunlu Çalıştırma ve Tek Tip Elbise uygulaması nasıl gerçekleştiriliyor?

- Zorunlu Çalıştırmanın ve tek tipleşmenin gerekçelerinde genel olarak güvenlik ortaya konuluyor. Firarı engelleme gibi. Cezaevi tarihine baktığımızda tek tip elbise giyilmemesinden kaynaklı güvenliğin ortadan kalkması gibi bir durumun olmadığını görürüz. Belki birkaç istisna durum ortaya çık-

mış olabilir ama bunlar da genelleştirilemez. Demokrasi, insan hakları bir tahammül rejimidir. Bazı güvenlik tedbirleri, kaygıları adına insan hakları güvenlik gerekçesi ile yok sayılmaz. Güvenlik adına birileri kalkıp bu mantıkla işkenceyi savunabilir, birileri kalkıp yargısız infazı savunabilir. Tek tip elbise de böyle bir şey. Genel olarak gerekçe olarak güvenlik olarak açıklanmış ama çok ayrıntılı da detaylandırılmış. Zorunlu çalıştırma konusunda ise; tutukluyu yaşama hazırlama, cezaevine yük olmama, asgari ücretin altına bir para vererek çalıştırma söz konusu. Ücreti noktasında cezaevi idaresinin inisiyatifine bırakılmış. Tutuklunun maddi anlamda gereksinimlerini kendisinin karşılaması için bir gerekçe de sunuluyor. Avrupa'da, Amerika'daki infaz sistemlerinde bu var. Yani mahpus orada çalışıyor kendi televizyonunu alıyor, kendi elektriğini ödüyor. Bu tarz şeyler var. Yasayla bunlar getirilmeye çalışılıyor. Bu da çok sakat bir bakış açısı bence. Çalışma zorunlu hale getirilmemeli. Üretmek iyidir. Ama bu da zorunlu hale getirilirse kabul edilemez. Bugün mahpuslar para öderse aydınlanabiliyor, para öderse televizyon izleyebiliyor, mektuplaşabiliyor. Bunlar temel haklardır. Bir mahpusun

iletişim hakkı, basın-yayın organlarından yararlanma hakkı temeldir. Parası olmasa da bunlardan yararlanması gerekir. Bunları ücret ödemeye ve çalışmaya bağlıyorlar. Kabul edilebilecek bir şey değil. Üretimin gönüllü olması gerektiğini söyledik. Cezaevlerinde bulunan tutuklular düşünsel bir üretim içinde zaten. Bu üretimin illede gidip bir çini işinde çalışmayla, bir marangoz atölyesinde çalışmasıyla olması gerekiyor. Siyasi mahpusların bir çoğu yazıyor, okuyor düşünsel bir üretim içinde. Siyasi mahpuslar zaten çalışıyor. Siyasi ya da adli mahpus olsun çalışma gönüllüğe dayanan temelde sunulmalıdır.

- TCK'da yeni bir suç olarak "beslenmeyi engelleme" fiili yaratılmış durumda. Mevcut hapishane koşullarında hak arama mücadelesinde bu maddenin yeri ne olacak?

- O yasa bugün için de geçerli. Kelimesi kelimesine geçirilmiş durumda. Mevcut yasaya göre Ölüm Orucu eylemini teşvik edenler ceza almak zorun-

da. Böylesi bir yasa şu anda da geçerli, yeni yasada da geçiyor. Ama uygulaması ile karşılaşmadık. Biz tıp otoriteleri ile de görüştük onların da görüşleri bizimki ile aynı. Birisinin zorla besleme, beslenme hakkını tanımama bir insan hakkı ihlali. Kişinin vücut bütününe rızası dışında dokunma anlamına geliyor. Bu insan hakları açısından ve tıp etiği açısından olmaması gereken bir durumdur. Yeni infaz yasası da protesto ettiğimiz bu yaklaşımı aynen koruyor. Sonuç itibari ile insan haklarına aykırı bir uygulama.

- Hapishanelerdeki uygulamalarda genel olarak Avrupa ve Amerika örnek alınıyor. Oradaki uygulamalara yönelik bir bilgi verebilir misiniz?

- Demokrasinin, insan haklarının adresi olarak Avrupa, Amerika gösteriliyor. Ancak oradaki uygulamalar da olumsuz. Hücre sistemi orada da var. Tecrit, zorunlu çalıştırma orada da geçerli. Bu anlamıyla meclis sürekli olarak örnek diye orayı gösteriyor. Avrupa da baskıcı uygulamaları dayatıyor. Bizim referans almamız gereken yer (genel anlamda demokrasi anlamında da) özellikle ceza infaz sistemi hakkında Avrupa değil, Birleşmiş Milletler'in kimi belgeleri, dünyadaki hukuk çevrelerinin bu konuda geliştirmiş oldukları

düşüncelerin cezalandırılacağı gibi maddeler var. Bu tür şeyler kamuoyunda pek tartışılmadı. Dediğiniz doğru. Ceza yasasını kim belirliyorsa düşünceleri de onlar belirliyor. Ceza yasalarının belirlenmesinde bir baskı altına alınma söz konusu. Ceza yasaları ile düşüncelerini açıklayanlar cezalandırılıyor. AKP iktidarında da muhalif düşüncelerin, emekçilerin lehine olan görüşlerin cezalandırılması da buna bir örnek. Türk Ceza Kanunu görüşmelerinde bunu gördük.

- Cezaevlerine yönelik bu kapsamlı saldırının geri püskürtülmesi nasıl sağlanabilir? Hapishanede bulunan siyasi tutsakların bu saldırıyı püskürtebileceklerini gerek şu anda yaptıkları açıklamalarla gerekse de tarihten birçok örnekle biliyoruz. Dışarıda bir kamuoyu yaratılması noktasındaki düşüncelerinizi alabilir miyiz?

- Bugüne kadar toplam 117 insan yaşamını yitirdi. Ve devlet hiçbir şekilde oralı olmuyor. Çünkü kamuoyu duyarlı değil. Devletin üzerine bir baskı uygulanmıyor. 96'da böyle değildi. Ölüm oruçlarındaki ölümlerin sayısının artması ile beraber dışarıdan yükselen muhalefet karşısında devlet geri adım attı. Yine 19 Aralık öncesinde de böyle bir durum vardı. Fakat farklı politikalarla bu muhalefet düşürüldü. Toplumun bu konuda duyarlılığını arttırmak gerekiyor. Tüm toplumun duyarlılığının artması beklenemez. Zor bir konu. İnsanlar kendi ezilmişliklerine sahip çıkmazken (memurlar kendilerine %10 zam dayatılıyorken karşı çıkmıyor, işsizler kendi durumlarına karşı çıkmıyor) mahpuslar konusunda duyarlılığı sağlamak gerçekten zor. Aydınlar kesiminde olsun öğrenci kesiminde olsun bir hareketlenme oluyordu. Şimdi onlar da sessiz. Onların duyarlılığı geniş halk yığınlarının duyarlılığının artmasını da etkiliyordu. Demek ki her şeye rağmen duyarlılığını kaybetmemiş kesimlerin, grupların dönüp dolaşıp anlatması gerekiyor kamuoyuna. Üşenmeden adım adım mücadele etmek gerekiyor.

- Yasa tasarısının şu andaki mevcut durumu nedir?

- Bakanlar Kurulu tarafından meclis gündemine tasarı olarak gönderildi. Komisyonlar tarafından henüz görüşülmedi. Alt komisyonların oluşturulması lazım. Orada görüşülecek. Oradan üst komisyona, adalet komisyonuna gelecek ve oradan da genel kurula gelecek. Bu aşamalar henüz yapılmadı. Bir planlama da henüz açıklanmış değil. Ama ceza yasasına bağlı. Zaten karşılıklı atıfları var. Yeni ceza kanununa atıflar var. İkisinin birlikte yürürlüğe girmesi gerekiyor. Bu durumda en erken Nisan ayında yürürlüğe girmesi gerekiyor Ceza İnfaz Kanunu'nun. TCK ile beraber Nisan ayına yetiştirecekler.

- Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

- Cezaevi konusunda toplumsal muhalefetin artırılması için, duyarlılığın yükseltilmesi için moral bozmadan bir an önce duyarlılık, başarı beklemeden adım adım çalışmak, ilmek ilmek tekrar örnek gerekiyor.

Dersim'de yaşanan son gelişmeler üzerine: KONGRA-GEL VE KENDİNE DEMOKRATİK DİYENLERİ SORUMLULUĞA DAVET EDİYORUZ!

IHD: Failler derhal bulunsun

IHD Genel Başkan Yardımcısı Reyhan Yalçındağ, Dersim'de Maoist Komünist Parti / Halk Kurtuluş Ordusu (MKP/HKO) tarafından öldürüldüğü belirtilen Zeynel Benler, Mustafa Büyükkaya ve Süleyman Burmağaç'ın yaşam haklarına kastedilmesinin haklı bir gerekçesi olamayacağını belirterek, faillerin derhal yargı önüne çıkarılmasını istedi.

Dersim'e bir dizi çalışma yürütmek amacıyla gelen IHD Genel Başkan Yardımcısı Reyhan Yalçındağ, IHD Bölge Temsilcisi Mithat Perincek ve IHD Diyarbakır Subesi Hukuk Komisyonu üyesi Aygül Demirtaş, Cargısı üzerinde

23 Eylül 2004-Gündem

çalışmaları açıklamaya ünceli Baro Başkanı Hüseyin Aygün, DEHAP ve EMEP il başkanları ve yöneticileri, Bölge Komutanı Ali Kemal Çetinkaya

katıldı. Yaşam hakkının her koşulda ve her yerde dokunulmaz bir hak olduğunu vurgulayan Yalçındağ, insan haklarının savaş koşullarında hile askıya alınmayacak, dokunulmayacak ve sınırlanamayacak haklar ve özgürlükler olduğu söyledi. MKP/HKO'nun öldürdüğü belirtilen Zeynel Benler, Mustafa Büyükkaya ve Süleyman Burmağaç'ın ailelerinin IHD'ye başvurduğunu belirten Yalçındağ, Devrimci Demokrasi gazetesinde çıkan haberlerin, ailelerin iddialarını doğrular nitelikte olduğunu ifade etti.

'Saldırı kabul edilemez'

IHD olarak kuruldukları günden bugüne kadar her koşulda ve her yerde yaşam haklarına korunması gerektiğini ve

nevre Sözleşmesi'nde savaşlarında yaşam hakkını doğrudan maddelere dikkat çektiğini söyledi: "Yaşadığımız boylesi bir süreçte kimde lise gelsin yaşam hakkı kabul edilemez bulduğumuz ve konduğumuz ifade ediyor. Yaşamını yitiren her 3 şahıs sivilidir ve sivillerin yaşam haklarına yönelik ihlaller nerede, zaman ve kim tarafından gerçekleştirse gerçekleştiren insana karşı işlenen suçlar kapsamındadır. Ulusal mevzuat, uluslararası sözleşmelerde buna altına alınan yaşam haklarına kastetmenin herhangi bir haklı gerekçesi olamaz."

Benler, Büyükkaya ve Burmağaç'ın yaşam haklarına kastedilen faillerin bir an önce yargı önüne çıkarılmasını istedi. Yalçındağ, adı geçenlerin

Ortak devrimci iradenin gösterilmesi bir görev olarak algılanmalıdır. Devrimci olgunluk ve sorumluluğun taşınarak gösterilecek tepki önemlidir. Bu tarz gelişmelerin karşı devrimin işine yaradığı bir gerçektir. Devrimci sorumluluğu tam da bu noktayı bilince çıkararak ortaya koymak bugün açısından önemlidir.

men akabinde Dersim'in Çemişgezek ilçesine bağlı Güneybaşı köyünde altı köylünün öldürülmesi gibi örnekler hala devrimcilerin hafızalarında canlıdır. **Erzincan Başbağlar** köyünde köylülere yönelik yapılan ve o dönem için ülke kamuoyunda büyük yankı toplayan kıyımın gerekçesi olarak Sivas katliamının ve Kürtlerin katledilmesinin gösterilmesi bu pratiklerin hiçbirini aklamaz, aklayamamıştır da.

Ulusal hareketin bu yaklaşım ve anlayışını 1986-87-88 yıllarında koruculuğa karşı geliştirdiği politikada da görmek mümkündür. Gelişen mücadeleye ve devletin gerillaya karşı kullandığı koruculara karşı mücadele yürütmek ne kadar önemli ise bu mücadeleyi belirleyen politika ve yöntem de o kadar önemlidir. Ulusal hareketin o dönemki benzer pratiklerine yön veren anlayış Başbağlar köyüne yönelik yapılan anlayıştan farklı olmamıştır. Koruculara karşı yapılan silahlı eylemler zamanla korucu ailelerini toplu öldürme, evlerini yakma ve hatta tüm bir aşireti ortadan kaldırma anlayış ve pratiğine kadar uzanmıştır. Çoluk-çocuk-kadın ayrımı yapılmadan yapılan bu eylemler halk tarafından büyük bir tepkiyle karşılanmış ve bir dönem sonra yapılan açıklamalarda bu eylemlerin sorumluluğu bölge komutanlıklarına yıkılarak olayların üstünden geçilmiştir. Devlet açısından da büyük bir propaganda malzemesi haline getirilen bu eylemlerin mücadeleye sunduğu katkıdan söz etmek zor. **Misilleme, "kurşun adres sormaz"** mantığının damgasını vurduğu bu eylemleri egemenler en iyi biçimde kullanarak halkın tepki ve öfkesini bu yönde kullanmıştır.

Halka karşı uygulanan bu çizgi yansımalarını devrimcilere karşı yaklaşımda da çok farklı biçimde bulmadı. **9 Ekim 1993** yılında **6 TDKP'li**, aynı tarihlerde o dönem **Devrimci-Sol** sempatisini Eğitim-Sen üyesi iki öğretmen öldürülmüştür. Bu olayların

ertesinde yine Tekoşin örgütünden bir devrimci PKK tarafından öldürülmüştür. Yine aynı tarihlerde **TİKKO 1 No'lu Alt Bölge Komutanlığı**'na bağlı üç kişilik silahlı bir görev birimi pusuya düşürülerek silahsızlandırılmış ve üç gün boyunca esir tutulduktan sonra serbest bırakılmışlardır.

Bu tarihlerde Dersim'de silahlı mücadele yürüten devrimci güçlere karşı "**siz burada misafirsiniz**" mantığıyla yaklaşan PKK, ilerleyen süreçlerde geliştirdiği bu tutumlarla bölgede devlet güçlerini geriletmek yerine devrimci güçleri geriletmenin pratik tutumunu geliştirmiştir. Proletarya Partisi'nin taraftarlarına yönelikte saldırılarda bulunan PKK, bu insanların örgütlü ya da sempati duydukları hareketleri bilmelerine rağmen işlerini zorla yaptırma pratiğine girişmişler, bu dayatmayı kabul etmeyen taraftarlar tehdit edilerek, yaptırım uygulanacağı tarzında ifadelerde bulunulmuştur. Tüm bu olumsuz pratikler PKK'nin ulusal devrimci kurtuluş mücadelesi yürüttüğü sürecin içindeki kara lekelerdir.

Saldırıların arttığı bu dönemlerde yapılan görüşmelerde devrimci sorumluluğun gerekleri yerine getirilerek, görüşmeler yapılmış ve ulusal hareket bu konularda uyarılmıştır.

**Bu Geleneğin Takipçisi
Kongra-Gel Devrimcilere
Saldırmaya Devam Ediyor!**

HPG daha önce açıkladığı gibi **17 Eylül 2004** günü **Dersim Mamiki**'ye bağlı **Çiçekli Nahiyesi Çırtık köyü** civarında HKO gerillalarına saldırmış ve birlik içindeki bir gerillanın yaralanmasına neden olmuştur. Saldırığı gerçekleştirenlerin HPG güçleri olduğunu anlayan HKO güçleri bu saldırıya karşılık vermeyerek yollarını değiştirmişlerdir. Ardından MKP-Dersim Bölge Komitesi tarafından yapılan açıklamada olayın açıklanması ve özeleştirilmesi istenerek, saldırının devam ettiği koşulda kendilerini koruyacakları belirtilmiştir.

Ülkemizde reformist-teslimiyetçi çizginin temsilciliğine soyunan ulusal hareketin gücünün kudretini bu suskunluğun nedeni olarak açıklamak ve bu güçleri birleştiren çizgi ve ideolojinin ortaklığını bu suskunluğun nedeni olarak ortaya koymak sanırız yanlış olmayacaktır. Bugün birçok platformda gerçekleştirilen ortaklaşma çalışmaları ve yürüyüşü, devrimcilere her fırsatta saldırma pratiği (Serran Polat henüz çok sıcak bir örnektir) birleşilen ortak nokta olunca suskunluğun nedenini anlamak çok zor olmayacaktır.

Dersim'de geçtiğimiz ay içerisinde MKP tarafından ajan ve işbirlikçi olduğu gerekçesi ile üç kişi cezalandırıldı. Yapılan eylemlerin ardından yayınlanan ve kamuoyuna sunulan açıklamalarda bu kişilerin işledikleri suçlar, bugüne kadar takınılan tavır, halka ve özellikle de bölgede çalışma yürüten devrimci güçlere yönelik işledikleri suçlar ortaya konularak bu eylemler gerekçeleri ile birlikte ifade edildi.

Kısa aralıklarla art arda yapılan bu eylemlerin ardından KONGRA-GEL, kamuoyuna bir açıklama yaparak MKP tarafından cezalandırılan bu unsurları sahiplendi ve "yurtsever güçlere yönelik bu saldırılar karşısında tepkisiz kalmayacaklarını" ifade et-

ti. Bu kişilerin cenazelerine katılan EMEP ve DEHAP yöneticileri de bu vesile ile kamuoyuna bir kez daha "bu saldırıları her zamanki şiddetleriyle kınadıklarını", "bu tarz eylemlerin demokrasi mücadelesine zarar verdiğini", "artık kan görmek istemediklerini" deklare etti. Üstelik EMEP geçmişine lanet okurcasına bu açıklamaların altına imzasını attı!

**Ulusal Hareketin Tarihi
Benzer Bir dizi**

Saldırıyla Hatırlanmaktadır!

Ulusal hareketin çok değil yaklaşık on yıllık tarihi kesitini gözden geçirenler bu saldırının ya da bu tarzda saldırı örneklerinin geçmişte de yaşandığını hatırlayacaklardır. Üstelik aynı topraklarda, Dersim'de.

Ulusal hareketin yürüttüğü mücadele ve izlediği kitle çizgisinden bağımsız ele alınamayacak bu gelişmeler, bu anlayışın devrimci hareketlere yansımada kendisini bulduğunu ifade etmek yanlış olmayacaktır. Hareket ilk kurulduğu yıllardan itibaren; vergilendirme, zorla askerlik, mecburi hizmet, PKK (o dönemki adıyla) otoritesini kayıtsız şartsız tanıma, kararlarına tartışmasız ve harfiyen uymak gibi daha bir dizi uygulama ve pratiği bugün de koruma ve devam ettirme çabasında.

Halka yönelik yukarıda sıraladığımız kararların yanı sıra hayata geçirilen bir dizi pratikle ulusal hareket yaptığı toplu katliamlarla tarihe unutulamayacak notlar düşmüştür. Bunlara örnek olarak **1993** yılı **Erzincan Başbağlar** köyünü yakıp otuzdan fazla yoksul Türk köylüsünün öldürülmesi, bu olayın hemen ardından yine **Erzincan**'ın **Ulu** köyünde dokuz evin yakılıp, bir kişinin öldürülmesi ve altı kişinin yaralanması, bu olayların he-

Dersim’de üç kişinin cezalandırılması eyleminde yaygara koparan DEHAP, EMEP ve İHD bu saldırının ardından tüm sessizliğini korumuş ve özellikle açıklama yapmaktan çekinmiştir.

TDKP geleneğinin bir devamı olan EMEP bu geçmişini inkar eder, yok sayar tarzda Evrensel gazetesine olayı yansıtmıştır. Gelişmeler üzerine gazete sayfalarından aksettirilen değerlendirmeler ve yorumlar reformist hareketleri birleştiren ve ortak kulvarda canla, başla nasıl koşup yarışıklarını ispatlar niteliktedir. HPG’nin açıklamalarını oldukça çarpıcı bir şekilde yayınlayan Gündem gazetesinin devam eden günlerde sessizlik tablosu çizmesi ise gözlerden kaçmamıştır.

Evrensel gazetesi **MKP Dersim Bölge Komutanlığı**’nın açıklamasını yayınlarken olmayan bir durumu varmış gibi yansıtarak gelişmeleri **“nasıl görüp yorumluyorsa o tarzda yansıtmaya”** pratik tutumuna girmiştir. **“MKP/HKO tarafından yapılan açıklamada, Tunceli’ye bağlı Çiçekli köyü Çırtık mezrası yakınlarında, MKP/HKO ile HPG üyeleri arasında çatışma çıktığı belirtildi. Olayda MKP/HKO üyesi bir kişinin yaralandığı ifade edilirken, HPG’ye saldırının karşılığı verileceği bildirildi.”** Oysaki gazetemizin bir önceki sayısında ve yukarıda da belirttiğimiz gibi yapılan açıklamadan bu tarzda bir sonucun çıkarılması oldukça zorlama ve bilinçli bir yorumlamanın sonucu olarak karşımıza çıkmaktadır. Haberin bu tarz provokatif bir nitelikte ve içerikte verilmesi ise sanırız devrimcilerin çıkarına bir durumu ifade etmediği herkesin görebileceği bir durumdur. Evrensel’in konu ile ilgili **“değerlendirmelerine”** devam edecek olursak; **“Söz konusu örgütün adeta adını duyurmak için halktan insanları seçerek infaz ettiği anlaşılmaktadır”, “Yeşil’lerin, özel timlerin, kontra güçlerin ve daha nice halk düşmanlarının bölgede yıllardır gerçekleştirdiği katliamlardan bitap düşmüş olan halka yönelik bu tür eylemler emek ve demokrasi güçlerini kaygılandırmaktadır”, “Kendisine bir dünya kuran ve bu dünyaya uymayanları devletten sayarak öldürmek anlaşılır ve kabul edilir değil”, “Dersim’de başta EMEP ve DEHAP olmak üzere tüm demokrasi güçleri, sendikalar, meslek odaları, muhtarlar ve bu tür girişimler karşısında açıkça tavır belirlemelidir.”** (14 Eylül Evrensel) Çetin Diyar tarafından kaleme alınan bu değerlendirmenin bu içerik ve nitelikte daha bir dizi yeri var. Ancak yazının içeriğinin anlaşılması açısından bunlar yeterli. Yıllardır bölge halkına her türlü zulmü uygulayan sistemle, devrimci bir örgüt tarafından yapılan eylemlerin aynı kefeyle

konması ve aynı zeminde değerlendirilmesi devrimcilere yaklaşımın da çarpıcı bir örneğidir.

Bölgedeki demokrasi güçlerini MKP eylemleri karşısında tutum almaya çağıran yazar, devam eden günlerde HPG’nin saldırısı karşısında aynı sorumluluğa davet çağrısını yerine getirmeyerek susmayı tercih etti. Ülkemizde reformist-teslimiyetçi çizginin temsilciliğine soyunan ulusal hareketin gücünün kudretini bu suskunluğun nedeni olarak açıklamak ve bu güçleri birleştiren çizgi ve ideolojinin ortaklığını bu suskunluğun nedeni olarak ortaya koymak sanırız yanlış olmayacaktır. Bugün birçok platformda gerçekleştirilen ortaklaşma çalışmaları ve yürüyüşü, devrimcilere her fırsatta saldırma pratiği (**Semiran Polat** henüz çok sıcak bir örnektir) birleşilen ortak nokta olunca suskunluğun nedeni anlamak çok zor olmayacaktır.

Bu gelişmelere İHD tarafından gösterilen tepki ise yine kendi çizgisi ile bütünleşir tarzda oldu. Yapılan cezalandırma eylemlerini kınama açıklamasının ardından çok geçmeden oluşturulan bir heyetle durumu **“aydınlatmaya”** girişen İHD yaptığı açıklamalarda **“durumun vahametini”** ifade etti. İHD’nin bu yaklaşımlarının yabancısı olmadığımız bir gerçek. Benzer durumlara ilişkin benzer açıklamalarını daha önce de gördük ya da okuduk. MKP’nin muhbirlere yönelik cezalandırma eylemlerinin Cenevre Konvansiyonuna aykırı olduğunu ifade etmek de İHD’nin ayrı bir akli evvelliği olsa gerek. Uluslararası anlaşmaların burjuva niteliği bir yana **“muhbirler”** hiçbir savaşta, hiçbir yerde sivil halk olarak nitelenemeyeceği açık değil mi? Asker üniforması giyip giymediğiyle mi ölçülür sivil olmak ya da olmamak? Yapılanların bir **“cinayet”** olduğu yaklaşımının oturduğu zemin İnsan hakları savunuculuğu ise ve bu savunuculuk evrensel yasalar gereği yerine getiriliyorsa o zaman İHD’ye HPG’nin saldırısı sonucu yaralanan gerillanın hakkını sorma zorunluluğunu da hatırlatmak gerekir.

HPG; saldırıdan önce yaptığı açıklamada bu eylemleri gerçekleştirenleri **“şabeli güçler”** olarak tanımlamıştır. Bu HPG’nin değerlendirmesi olarak bir kenarda tutulmayacak kadar önemlidir. Bölgede bulunan devrimci güçlerin önümüzdeki dönem bu tarz eylemlerine yaklaşımın da aynası olma niteliğini taşıyan bu açıklamalar önümüzdeki dönem yaşanacak olası gelişmeler açısından da önemlidir. Bu topraklarda uzun yıllardır verdiği mücadele ile kendini kanıtlamış devrimci bir örgütün yaptığı açıklamanın ardından olayı hala **“şabeli güçlerin”** yaptığını savunmanın, hatta sorumluların yakalanması için **devleti göreve çağırmanın** anlamsızlığı ve kime hiz-

met ettiği ortadadır. Bu eylemleri gerçekleştirenlerin devrimci ve zaten yasadışı bir örgüt olması acaba bir şeyler çağırıyor mu? Yani muhbirleri sivil halk olarak niteleyenler faşist devlete karşı silahlı mücadele veren devrimcileri nasıl kategorize ediyorlar.

Bu gelişmeleri değerlendirmek devrimci sorumluluk ve duyarlılığın gösterilmesi devrimci bir sorumluluktur. Ulusal hareketin bugün geldiği zemin ve durduğu nokta bu tarz saldırıların yarın başka bir devrimci örgüte yapılmasının zeminini fazlasıyla taşımaktadır. Bunlar yukarıda da sıraladığımız gibi yaşanması muhtemel gelişmelerdir. Bu anlamda ortak devrimci iradenin gösterilmesi bir görev olarak

algılanmalıdır. **Devrimci olgunluk ve sorumluluk taşınarak gösterilecek tepki önemlidir.** Bu tarz gelişmelerin karşı devrimin işine yaradığı bir gerçektir. Devrimci sorumluluğu tam da bu noktayı bilince çıkararak ortaya koymak bugün açısından önemlidir. Bugün bu bilinci bile göstermekte tutuk davranan ancak HPG gerillalarına yönelik saldırılar karşısında **“canlı kalkan”** olarak can siperane mücadele yürüten çevreler söz konusudur. Elbette ki HPG gerillalarına yönelik saldırılar karşısında tavır almak önemlidir. Ancak yaptığımız seçim, aynı zamanda durduğumuz zemin ve seçtiğimiz tarafı göstermesi açısından önemlidir.

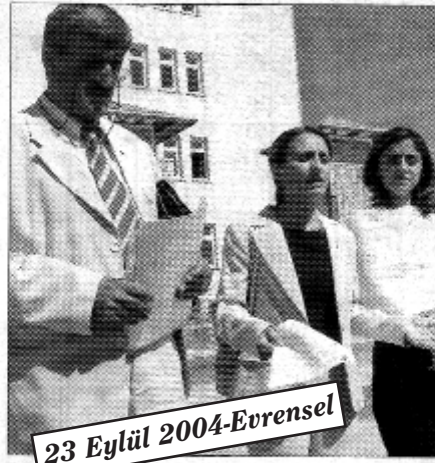
IHD, Tunceli’de sivillerin öldürülmesine tepki gösterdi

Tunceli/EVRENSEL

Maoist Komünist Partisi (MKP) tarafından değişik tarihlerde öldürülen Zeynel Benler, Mustafa Büyükkaya ve Süleyman Burmağaç olaylarını araştırmak üzere Tunceli’ye gelen insan hakları heyeti, saldırılara tepki gösterdi.

Heyet adına Yeraltı Çarşısı üzerinde açıklama yapan İHD Genel Başkan Yardımcısı Reyhan Yalçındağ, “Yaşam hakkına kast etmenin herhangi bir haklı gerekçesi olamaz” dedi.

Zeynel Benler, Mustafa Büyükkaya ve Süleyman Burmağaç’ın ailelerinin İHD’ye başvurduğunu belirten Yalçındağ, “Maoist Komünist

Partisi üyelerince adı geçen yakınlarının yaşam günde bir yayınlanan Devrimci Demokrasi Ga-

zetisinde de adı geçen örgütün konuyla ilgili açıklaması, başvuru ailelerin iddialarını doğrular niteliktedir” dedi.

12 Ağustos 1949 tarihli 4 adet Cenevre Sözleşmesi’ni hatırlatan Reyhan Yalçındağ, “Savaş halinde sivillerin korunması gerekirken 2000’li yıllarda yaşadığımız böylesi bir süreç kimden gelirse gelsin yaşam hakkı ihlalinin kabul edilemez bulduğumuz ve kınadığımızı ifade ediyoruz. Sivillerin yaşam hakkına yönelik saldırılar nerede, ne zaman ve kim tarafından gerçekleştirirse gerçekleşsin insanlığa karşı işlenen suçlar kapsamındadır” diye konuştu.

Devrimci kamuoyuna, işçi ve emekçi halkımıza;

Temmuz ayında Maoist Komünist Partisi (MKP) tarafından işbirlikçi olduğu iddiasıyla yapılan cezalandırma eylemleri sonrasında, cezalandırılan kişilerin KONGRA-GEL tarafından sahiplenilmesiyle başlayan süreç geline noktada kimsenin duyarsız kalamayacağı kaygı verici bir aşamaya gelmiştir.

17 Eylül 2004 günü KONGRA-GEL tarafından MKP’nin gerillalarına ateş açılmış, bir MKP gerillası bu olayda yaralanmıştır. Açık ki devrimci, sol, ilerici örgütler arasındaki sorunların çözüm yöntemi bu değildir. HPG tarafından yapılan saldırı kabul edilemez. Bugüne kadar ilerici, devrimci sol hareketler arasındaki çatışmaların sadece düzene yaradığı geçmiş örneklerle sabittir.

Bu tür durumlarda yapılması gereken örgütler arasında doğrudan görüşmektir ve sorunu bu şekilde çöz-

mektir. Hal böyleyken DEHAP, EMEP ve İHD tarafından yapılan sorumsuzca açıklamalar sorunu çözmekten öte, krizi derinleştirir bir hal almıştır.

Biz aşağıda imzası bulunan devrimci kurumlar, bölgedeki gerginliğin sona ermesi için KONGRA-GEL/HPG’yi sağduyulu olmaya çağırıyoruz. Hiç kimse sorumsuz açıklama ve davranışlarla gerginliği derinleştirme sorumluluğunu taşıyamaz, taşımamalıdır. Bu yönüyle tüm devrim ve demokrasi güçlerini sorunun çözümü noktasında sorumluluk sahibi olmaya çağırıyoruz.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi (HÖC), Mücadele Birliği Platformu, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), Devrimci Hareket, Partizan, Demokratik Haklar Platformu (DHP)

2 Ekim 2004

EKİM DEVRİMİNDEN NEPAL DEVRİMİNE DEVRİMLER ÇAĞI SÜRÜYOR

Kapitalist-emperyalist sistem hükümünü sürdürüyor; sömürü ve zulüm sistemine onların her türden yerli gericiğine karşı silahlı silahsız başkaldırlar, ayaklanmalar, devrimler de devam ediyor. Hiçbir yalan ve çarpıtma, hiçbir ideolojik-politik ve örgütsel tasfiyecilik, ezilenlerin “isyan etmek meşrudur” hakkını elinden alamaz, kurtuluş umudunu yok edemez. Bundandır ki başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçiler ve ezilenler tarihin motor gücü olan devrimleri, toplumsal kurtuluş öğretisi Marksizm-Leninizm-Maoizmi, bir silah olarak ellerine almaktan asla vazgeçmiyor.

Devrimler tarihinden öğrenmesini bilmeyenler, devrimleri örgütleyemez. Bundandır ki tarihe geçen yüzyıla damgasını vuran Ekim Devriminin öğretisinden ve tecrübelerinden öğrenmeyi bir görev kabul ederek, tarih bilincimizi güçlendireceğiz. Tarih bilinci devrim bilincinin temelidir. Bu temel olmadan devrimlerin örgütlenmesi başarılmaz. **Toplumlar tarihinin gelişiminde en ileri düşünsel ve pratik değişim ve dönüşümün adıdır EKİM.** Daha önceki yaşanan toplumsal değişimlerden temelden farklılaşan bu devrim, sömürülen ve ezilenlere umut coşku ve ilham kaynağı olmuştur. Kurtuluşun yolu olmuştur. Özgürlüğün aydınlatıcı feneri olmuştur.

Tarihte ilk kez sömürülen ve ezilenler sömürü ve zulüm dünyasından hangi ideoloji ile hangi tarzda ve nasıl kurtulacaklarını öğrendi. Burjuvazi ve toprak ağalarını nasıl ve hangi silahlarla yıkacaklarını öğrendi.

İşçi ve köylüler ilk kez Ekim Devrimi ile beraber kader birliği yapıp kurtuluşlarını gerçekleştirdiler. Bu tarihi ittifak olmasaydı tarihin sömürücü sınıfları olan burjuvazi ve toprak ağaları sınıfları yıkılmazdı. Tarih boyunca sömürücü sınıflar tarafından bir birlerine boğazlatılıp kırdırılan uluslar ilk kez Ekim Devrimi ile beraber düşmanlık yerine kardeşliği, zoraki baskı ve yok etmeye karşı gönüllü birliği gerçekleştirdiler.

Ekim Devrimi, uluslar ve halklar hapisanesi durumunda olan çarlığı, burjuvazi ve toprak ağaları sınıfını yıkararak, Marksizm’in evrensel tezi olan “ulusların kendi kaderini tayin hakkı”nı maddi bir güce dönüştürerek, ezilen ve bağımlı ulusları kölelikten kurtarıp özgürleştirdi. Ulusların tam hak eşitliği ilke-

sini gerçekliğe dönüştürüp, ulusların eşit ve demokratik gelişim yolunu açtı. Proleter enternasyonalizmi ve halkların kardeşliğinin garantisi oldu. Ekim Devrimi, Sovyet topraklarında bulunan onlarca ülkenin işçilerinin ve ezilen halkların Sovyetler Birliği’nde birleşmesinin güvencesi olmuştur.

Ekim Devrimi başta proletarya olmak üzere tüm emekçi ve ezilenlerin bilincinde yeni bir çığır açtı. Ve o güne dek tartışılan ezilenlerin emekçilerin kurtuluş yolu konusuna açıklık ve netlik kazandırdı. Her türden reformist, oportünist ve teslimiyetçi anlayışları mahkum etti.

Bu devrimle üretici güçlerin önünde var olan engelleyici ve gerici engeller kaldırılarak toplumsal gelişim dinamizmi örgütlendi. Üretici güçlerle üretim ilişkileri arasında uyum ve gelişim sağlandı. Üretim araçları üzerinde saltanat kuran özel mülkiyet, devrimci zorun örgütlenmesiyle yıkılıp, egemenlerin elinden alınarak, toplumsal mülkiyet karakteri kazandırıldı. Ve adına Proletarya Diktatörlüğü denen yeni tipte bir proleter devlet örgütlendi. Toplumsal gelişimin önündeki ekonomik-politik-askeri, düşünsel ve moral engeller kaldırılarak, toplumun her yönüyle gelişimi hız kazandı.

Ekim Devrimi ve onun ideolojik-politik-örgütsel- stratejik ve taktik önderi Lenin, devrimci zorun örgütlenmesi başarılmasından, aynı zamanda her türden reformist ve oportünist anlayışlara karşı mücadele örgütlenmeden, sömürücü egemen sınıfların alt edilmesi mümkün olamayacağı tezini pratikte ispatladı; toplumsal büyük alt üst oluşu, devrimi gerçekleştirenlerin bunun gerçek olduğunu ispatladı.

Ekim devriminin öğretileri ve kazanımlarının en temeli, sömürülen ve ezilenleri kurtuluş götüren yolun proletaryanın bilimsel öğretileri doğrultusunda bir sınıf partisi çatısı altında örgütlenmeden ve bu örgütlenmenin en geniş emekçi katmanları olan işçi köylü ittifakı temeli üzerinde örgütleyip, kitlelerin çoğunluğunu saflarında kucaklamayı başaramadan devrimi gerçekleştirenlerin mümkün olamayacağını öğretti.

Ekim Devrimi, Paris Komünü ile başlayıp tamamlanamayan toplumsal devrimler çağını tamamlayarak, insanlığın kurtuluşu yolunda atılan en büyük hamle-

nin başlangıcı ve kendisinden sonra örgütlenen Çin, Vietnam, Arnavutluk vd. devrimlerin ateşleyicisi olmuştur. Emperyalizm çağına devrimler çağının dokusunu örgütledi, yerleştirdi. Ve o günden bugüne dek çağımız “emperyalizm ve proleter devrimler çağı” olarak tespit edildi. Ekim Devrimi mülksüzleştirilenlerin mülksüzleştirilmesi olarak egemenlere korkunun en büyük toplumsal saldırı hamlesi oldu. Gerici zor üzerine kurulu olan devlet mekanizması devrimci zor ile parçalanarak, işçi ve emekçilerin sömürsüz dünya idealine varmasının ilk durağı olan sosyalist devlet aygıtı kuruldu.

EKİM DEVRİMİNDE PROLETARYA PARTİSİ’NİN ROLÜ VE ÖNEMİ

Ekim Devrimi sadece proletaryayı devrimin ileri teorisine silahlandırmadı, aynı zamanda bu ileri teorisinin maddi güce dönüşmesi için vazgeçilmez aygıt olan Proletarya Partisi’nin ilke ve kurallarının nasıl olması gerektiği silahını da yarattı. İdeolojik birliğin maddi güce dönüşmesi için vazgeçilmez silah olan yeni tipte Leninist bir parti aygıtının yaratılmasının da yolunu aydınlattı.

Toplumsal değişimi reformlarla gerçekleştireceğini savunan, bunu “kapitalizmden sosyalizme barışçı geçiş” teorisine ifadelendiren her türden sosyal şoven partilere ve sınıf uzlaşmacılığı savunan her türden oportünizme karşı uzlaşmaz savaşım örgütlenerek, devrimin teorisi güçlendirildi. Ve daha ileri bir donanım sağlandı.

Nasıl ki “devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz”sa, “en ileri teoriyle donanmadan ileri bir savaşçı rolü oynanamaz”. Bu tezin teorik ve pratik savunuculuğunu yapan V. İ. Lenin Bolşevik tipte yeni bir parti yaratma ve devrimi örgütlenme savaşımını başardı. Ve Ekim’den bu yana yeni tipte Bolşevik parti anlayışı bir referans noktası oldu.

“Parti, saflarını oportünist öğelerden arındırarak güçlenir” ilkesi Bolşeviklerin yeni tipte parti anlayışlarını geliştirip güçlendirmede önemli bir referans noktası oldu. Çünkü dünya ve ülke ölçeğinde yaşanan ideolojik-politik-örgütsel kaosa ve her türden tasfiyeciliğe karşı ilkeleriyle güçlü bilimsel öğretisi silahıyla donanmayan bir partinin devrimi gerçekleştirmesi düşünülemezdi. Her türden sosyal şoven ve oportünist anlayışlara karşı ideolojik-politik savaşımı esas alan yeni tipte parti temelleri yaratılmadan devrimin maddi bir güce dönüşmesi gerçekleşemezdi.

Ekim Devrimi’ni örgütleyen ve yöneten, sınıf savaşımının zengin deneyiminden geçmiş ve bu deneyimleri özümseyerek, toplumun tüm kesimlerinin mücadelesini, birbirinden farklı devrimci hareketleri, toprak ağalarının topraklarını ele geçirme uğrunda demokratik köylü hareketini, ezilen ulusların bağımsızlık ve eşitlik uğrunda **ulusal kurtuluş hareketlerini** ve işçi sınıfının burjuvazi devrim ve proletarya diktatörlüğünü kurma uğrunda **sosyalist hareketini** tek bir ortak devrimci selin içinde ustalıkla kaynaştırmayı başaran, tek bir merkezden kumanda eden, toplumun bütün kesimlerini kendi etrafında örgütlenme başarı ve yeteneğini gösteren Bolşevik parti ancak devrimi örgütleyebilirdi.

Ekim Devrimi “Proletaryanın devimci bir partisi olmaksızın oportünizmden arınmış uzlaşıcılara ve teslimiyetçilere

karşı ödünsüz, burjuvazi ve onun devlet iktidarına karşı devrimci bir parti olmaksızın, proletarya devrimi zaferinin, proletarya diktatörlüğü zaferinin olanaksız olduğunu öğretti.”

Ekim Devrimi “proletaryayı devrimci bir partiden yoksun bırakmanın, onu devrimci öncülükten yoksun bırakmak olduğunu; proletaryayı devrimci öncülükten yoksun bırakmanın da proletarya devrimi davasını yıkmak olduğunu öğretti”.

“Yeni bir partiye, iktidar savaşımında proletaryaya önderlik edecek kadar cesur, devrimci bir durumun karmaşık koşullarında yönünü şaşırmayacak kadar deneyim ve hedefine giden yolda suyun altında kalan kayalardan sakımlanabilecek kadar esnekliğe sahip bir partiye, devrimci bir partiye işte bu yüzden gereksinim vardır.

Böyle bir parti olmaksızın emperyalizmi devirmeyi ve proletarya diktatörlüğünü gerçekleştirmeyi düşünmek bile gereksizdir. Bu yeni parti Leninizm’in partisidir.”

“Partimizin iç yaşamının gelişme tarihi, parti içindeki oportünist gruplara-ekonomistlere, Menşeviklere, Troçkistlere, Buharincilere, milliyetçi sapmacılara- karşı savaşımın ve bu grupların kesin olarak yenilgiye uğratılmalarının tarihidir.” Parti, saflarının birliğini ve beraberliğini sağlamadan sınıf düşmanlarını alt edemez ve proletarya iktidarı zafer sağlayamazdı.

Parti tarihi bize ayrıca başarılarından kendini beğenen çalışmasındaki eksiklikleri görmez hale gelen ve hatalarını kabul ederek bunları içtenlikle ve dürüstlikle zamanında düzeltmekten korkan bir partinin işçi sınıfının önder rolünü yerine getiremeyeceğini öğretiyor.

EKİM DEVRİMİ YENİ DEVRİMLERİN YOLUNU AYDINLATIYOR

Nepal Devrimi Ekim ve Kültür Devrimi’nden aldığı güçle devrim yürüyüşünü sürdürüyor.

Sınıfsız ve sömürsüz bir dünya yaratma mücadelesinde değer ve öneminden bir şey kaybetmeyen Ekim Devrimi sınıf bilinçli proleterlerin üzerinde yükseleceği temel olmaya devam ediyor. Öğreti ve kazanımları ezilen ve sömürülenlerin yolunu aydınlatıyor. Sosyalizmin öldüğü, devrimlerin söndüğü iddiaları boş bir hayal olduğu gerçekliği Nepal, Hindistan, Filipinler, Türkiye, Peru, Brezilya vb. ülke devrimleri mücadelesiyle ispatlanmaya devam ediyor.

Dünya gericiğinin her türden yalan ve çarpıtmalarına, ideolojik saldırılarına karşı bilimsel sosyalizm öğretileri, Ekim Devrimi’nin kazanımları “Devrimler çağı kapanmadı” ilkesi enternasyonal proletaryanın ve ezilen dünya halklarının kurtuluş yolunu aydınlatmaya devam ediyor.

Kapitalist-emperyalistler aşırı kâr hırsı ile artı-değer gaspı üzerine zenginliğini hesaplanamaz bir ölçüde artırırken, milyarlarca çoğunluğun yoksulluğu her geçen gün dayanılmaz bir şekilde çoğalmaktadır. Açlık ve sefalet içinde işkence ve zulüm altında yaşamak zorunda bırakılan “dünyanın baldırı çıplakları”nın sınıf kinleri, bugün daha güçlü ve örgütlü bir tarzda Marksist-Leninist-Maoistlerin bayrağı altında örgütleniyor.

Ekim Devrimi ile gerçekleşen proletaryanın ilk devriminin elde ettiği kazanımları modern revizyonistlerin ihaneti ve saldırısıyla bürokrat burjuvazinin eline geçmiştir. Proletaryanın iktidarını ele geçirmeleri, sınıflı toplumlar tarihinde "bir büküntüden başka bir şey" değildir.

Geçmişin komünist partilerinin birer birer revizyonist partilere dönüşüp, sosyalist ülkelerin kapitalist ülke haline dönüşmesi bilimsel sosyalizmin doğruluğunu ve haklılığını ortadan kaldırmadığı gibi Başkan Mao'nun sosyalizm süresince sınıflar ve sınıflar mücadelesinin kapitalist yol ile sosyalist yolun, Marksizm ile revizyonizmin, burjuvazi ile proletaryanın idealizmle materyalizmin arasındaki mücadelenin var olmaya devam edeceği öğretisi doğruluğunu devam ettirmektedir.

Aşırı üretim sonucu süregelen bir bunalımı yaşayan kapitalist sistem, işsizliği ve

yoksulluğu çoğaltmaktan, sermayelerini büyütmeğe başka hiçbir alternatif yaratamamakta, devrimlerin vazgeçilmez bir gereksinim olduğu gerçekliğini her geçen gün dayanılmaz şekilde artırmaktadır. Devrimlerin kaçınılmaz bir gereksinim olduğu gerçeği devam etmekte ve bu gereksinim günümüzde Marksist-Leninist-Maoistlerin bilinç ve örgüt çatısı altında geçmişin deneyim ve kazanımları üzerinde örgütlenmektedir.

Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde demokratik halk devrimi perspektifinin Halk Savaşı stratejisiyle gerçekleştirme savaşımı bugün daha fazla yakıcı tarzda ihtiyaç haline gelmektedir. Dünyanın çatısında örgütlenen Halk Savaşı stratejisi Nepal yoksullarıyla beraber dünya yoksullarının ve ezilenlerinin kurtuluş umudu olmaktadır. Ekim ve Çin Devrimi öğretisi ve kazanımlarını kuşanarak, devrim yürüyüşünü güçlendiren ülkelerin başında Nepal, Hindistan, Filipinler,

Peru, Türkiye, Brezilya gelmektedir.

Bugün, Marksist-Leninist-Maoist'lerin önderliğinde yürütülen Halk Savaşı teorik-örgütsel-savaş tecrübe ve deneyimleri açısından daha donanımlıdır ve bugün bu donanımın gücüyle daha ileri bir mevzide savaşmaktadır. Devrimin kazanımları büyük ve koşulları daha uygundur. **Tarihsel ilk zafer hamlesini ekim devrimi ile yapan proletarya, Çin Devrimi ile öğretisine Halk Savaşı stratejisi tezini kazanarak güçlendi. Ekim ve Çin Devrim öğretisi kültür devrimiyle daha ileri bir kazanım elde etti.** "Proletarya Diktatörlüğü altında sınıflar ve sınıflar mücadelesinin devam ettiği", sosyalizmde devrimi devam ettirmek olan kültür devrimi öğretisi, sınıf savaşımının yeni pratikleriyle öğretisini zenginleştirme gelişimini sürdürmektedir.

Proletarya başta olmak üzere ezilen dünya halkları kendi ülke devrimlerini ör-

gütlemek, zaferlerini gerçekleştirmek için daha güçlü sınıfsal ve toplumsal nedenlere sahiptir. Devrim bir gerçektir. Devrimi örgütlemek bir görevdir. Bugün dünya ölçeğinde hiçbir sosyalist ülkenin kalmaması kurtuluş umudunun bittiğini değil, daha güçlü ve bilinçli örgütlenme göreviyle donanmak gerektiğini emretmektedir. **Proletaryanın en büyük silahı örgüttür. Devrimci örgüt yoksa proletarya bir hiçtir. Bu tez yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeler için halkın ordusu yoksa özgürlüğü de olamazla gerçeklik kazanmıştır. Parti ve örgüt silahı doğru tarzda kullanıldığı oranda, kitleler, devrimci savaş, ve proletarya partisi, örgütlenip, faşizm ve emperyalizm alt edilerek, kurtuluş gerçekleşir.**

Ekim, Çin Kültür Devrimlerini doğru okumak, ülke devrimini yazmak için vazgeçilmez görevdir.

PUSULA

YETENEKLİ ÖRGÜTÇÜLER OLALIM

Toplumsal değişimi devrimci zor ile gerçekleştirme iddiasında olanların vazgeçilmez görevi yetenekli örgütçüler yetiştirmek ve yetenekli yöneticileri örgütlemektir. Devrimi örgütlemek Proletarya Partisi'nin önderliğini örgütlemekle başılır. İdeolojik-politik gücü maddi güce dönüştüren köprü, devrimin kadrolarıdır. Devrimin bilge, atak ve bilgili kadroları yetiştirilmeden, kitleler ve parti örgütlenemez. Her alanda devrimin ileri teorisiyle donanmış, sınıf savaşımının zorlukları karşısında yılmayacak, başarılı sınav verecek, tek başına bile kaldığında doğru yönü bulabilecek yetenekli örgütleyiciler yetiştirmek, devrimci savaşta zafer elde etmek kadar önemlidir.

Proletarya Partisi'nin niteliğini yükseltmek, kadro ve militanlarının politik seviyesini yükseltmekle mümkündür. Devrimin bilgili, atak ve fedakar kadrolarını yetiştirmenin önemli adımı onları her yönüyle tanımaktır. Var olan mevcut faaliyetçiler içinde insanların doğru seçimi onların özelliklerinin çok yönlü bilinmesiyle başılır. Çeşitli görevler için farklı yetenekler ve özellikler arandığı bir gerçektir. Bunun için belli kalıplara sığdırılmış özellikler aranmaz. İyi bir propagandacı iyi bir örgütleyici olamayabilir. İyi bir araştırmacı iyi bir devrimci sanatçı olamayabilir. İyi bir kitle faaliyetçisi iyi bir gerilla olamayabilir. Bunları uzatmak mümkündür. Bir alanda yetenekli olan başka bir alanda aynı oranda yetenekli olamayabilir. Bu sınıf savaşımının ve toplumsal gerçeğin doğal bir fenomenidir. Sınıf mücadelesinde esas olan ortaya çıkan bu özelliklerin gözönüne alınarak görevlendirmelerin yapılmasıdır. Ancak bunun istisnai durumları da olabilir. Proletarya Partisi'nin ihtiyaçları esas olmalıdır. Parti karşısındaki duruşu da gösteren önemli bir pratik de aslında bize uygun olmadığını düşündüğümüz görevlendirmeler karşısındaki duruşumuzdur. Öyle durumlar olabilir ki; aslında bizim özelliklerimizle uyumlu olmayan görevler bize verildiğinden Proletarya Partisi'nin ihtiyaçlarından

kaynaklı da Parti bilinci ve disiplini ile kuşanmış bir militanın alacağı tavır görevine odaklanmak ve vargücü ile yeteneklerini ortaya koymaktır.

Önceden hazırlanmış kalıplara sığdırılmak istenen özellikler gerçekçi ve devrimci olamaz. Farklı özelliklerin olması bir eksi değil aksine bir kazanımdır. Bu farklı özellikleri ve yetenekleri doğru yerde örgütlemek devrimci öngörü, ustalık ve yetenek ister. Devrimi örgütleme bilgisine sahip olanlar ancak farklı özellikleri ve yetenekleri doğru yerde örgütleme yeteneğini gösterebilir.

Devrimci çalışma içinde ortaya çıkan özelliklerin ve yeteneklerin incelenmesinde ayırt edici özellik üstlenilen görevin başıyla yerine getirilip getirilmemesidir. Zamanında ve layıkıyla üstlenilen görevin yerine getirilmesi ayırt edici özelliktir. **Üstlenilen görevi zamanında ve layıkıyla yapmamak tamamen ideolojik bir sorundur. Görev ve sorumluluk karşısındaki gevşek hantal ve lakayt duruş ve tavırlar devrim karşısındaki duruşun zayıflığını ortaya koyar. Devrim istemi güçlü olanın çalışması da ciddi ve nitelikli olur.** Aldığı görevleri kendince önem sırasına koyarak önemsiz gördüklerini yapmayan, yapacağı işleri unutan ya da görevi veren kişinin niteliğine, tarzına takılarak işlerini geciktiren kişinin bu tavrı Parti görevleri noktasındaki tavrını ortaya koyar.

Sözünün sahibi olmak, verilen sözü ne pahasına olursa olsun layıkıyla yerine getirmeye çalışmak, bugün açısından daha fazla önem taşımaktadır. Öylesine, boşuna söylenmiş, üzerinde ciddiyetle durulmadan sarfedilmiş sözler küçük burjuvazinin tutarsız özellikleridir. İdeolojik saldırıların en fazla yankı bulduğu etkili olduğu yer, kişilik özelliklerinde yaşanan erezyon ve savrulmadır. Kişilik bozukluğu olarak ifade edilen olgu önemle incelenmek zorundadır. Sözünde durmayan ve yoldaşlarına karşı sevgi ve saygıyla yaklaşmayan, bugün söylediğini yarın inkar eden, unutan, tembel, rahatına ve zevkine düşkün, hava

atan vb. özellikler kabarcık küçük burjuva özelliklerdir.

Çok konuşup az iş yapan, sorumluluk taşımayan, risk almayan, trafik levhası gibi hep "yol gösteren" vb. özelliklerin ve toplumsal bozulmanın fazlaca yaşandığı bir süreç içinden geçilmektedir.

Burjuva feodal sistem düşünmeyen, sorgulamayan, her söyleneni gerçek kabul eden, dedikoduyla yaşayan, onunla soluk alan, dedikodularla heyecanlanan ve ondan zevk alan bir toplumsal doku yaratmaktadır. Düşünme, çalışma, eğlenme ve alışkanlıkların zevk ve tercihlerin, beğenilerin, tüketimin ihtiyacına göre şekillendiği toplumsal yapıda devrimci çalışma yürütmek, kitleleri devrimci eğitimle donatmak ve onları devrime kazanmak düne nazaran daha fazla zorluklar taşımaktadır.

Bugün devrimden dökülmelerin fazlaca olduğu, tahribat ve yıkımların güvensizliklerin etkilerinin fazlaca yaşandığı bir süreçte devrimci çalışma yürütülmektedir. Devrimci çalışmanın zorlukları ve engelleri ortadadır. Dolayısıyla her alanda devrimci çıtanın yükseltilmesi şarttır. Devrim bilincinin, parti bilincinin, disiplinin, devrimci görev ve sorumluluk bilincinin, devrimci terbiye ve ahlak bilincinin, moral ve etik değerlerin çıtası yükseltilmelidir ki yaşanan tahribatlar aşılabilsin. Saldırı ve savrulmalara karşı devrimci duruş ve tutum yanıt olabilsin.

Özellikle kitle içinde faaliyet yürütecek, örgütlenme çalışması yürütecek kadro ve militanların seçiminde daha fazla seçici olunmalı, dikkatli davranılmalı ve denetleyici olunmalıdır. Kitlelerle ilişkilerinde onlara karşı sekte, söz verip de sözünde durmayan, aldığı herhangi bir görevi yerine getirmeyen özelliklere sahip olan kişiliklerin değiştirilip dönüştürülmesi şarttır. Çünkü "adam yokluğundan" kaynaklı olarak, "acil bir faaliyetin" örgütlenme ihtiyacından dolayı üzerinde yeterince düşünülmeyen yapılan seçimin kısa sürede kazandıracağı "başarı" daha sonra çok daha fazla zarara dönüşeceğinin olumsuz pratikleri hayli fazladır.

Devrim mücadelesini örgütlemeye zaman önemlidir. Sınıf bilinçli proleterler zamanı maksimum düzeyde değerlendirmek zorundadırlar. Bunun için yaşam ve çalışma planı, eğitim planı, örgütlenme planı çıkarılmalıdır. En fazla ayrılacak zaman, militanların eğitimi için harcanmalı-

dır. Yetenekli örgütçüler yetiştirmek için yapılacak her türlü "yatırım" devrimci yatırımdır. İnsan eğitimine harcanacak her bir zaman dilimi devrim için kazanım olacaktır.

Asgari devrimci temel özelliklere sahip olunmadan bu özellikler kazanılmadan ilk örgütlenme faaliyetinin hemen başlangıcında sorumluluk üstlenerek kitle içinde devrimci faaliyete başlamak faydadan çok zarar verir. Asgari bir nitelik ve düzey kazanamayanların sorumluluk üstlenmeleri doğru değildir. Bütün devrimci çalışmaları örgütlemek için ön hazırlık, ön eğitim ve asgari bir bilgi ve devrimci düzey şarttır. Kişilerin asgari düzeyde hazırlanması önemlidir. Bu ister kitle faaliyeti olsun ister bir başka devrimci faaliyet olsun ön hazırlık ve ön eğitimi örgütlemek gerekir.

Burjuva feodal sistemin saldırılarından devrimci saflardaki bireylerin de etkilendiği bir gerçektir. Bu etkilenme boryutunun az ya da çok olmasını tartışmak fayda getirmez ancak bu etkilerin ortadan kaldırılması için çözümler üzerinde tartışmak yarar getirir. Bu özellikler Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin, devrimci düşüncenin mikroskopu altına alınmalı, deşifre edilmeli ve açığa çıkarılıp, yok edilmesi için ciddi bir eğitim ve denetime tabi tutulmalıdır. Görünen etkilerden, görünen tahribatlardan çok, görülmeyen etkiler ve tahribatlar üzerinde durmak daha yararlıdır. İç dünyasını devrimci uyarılara kapatan, aydınlık olmayan yanlarını devrimin bilinç ışıklarına kapatanların kendi gerçekliğini gizleyenlerin yeterince fazla olduğu bir süreci yaşıyoruz. Tasfiyeciler tahribatların fazlaca etkili olduğu devrimci hareketin yeterince kendisini hissettiremediği süreçlerde devrimci bilinçte gerilemeler, kırılmalar, kişisel özelliklerde kapalılık fazlaca yaşanır. Gerçek dünyasını devrime ve onun sınıf örgütüne açmayan, gerçek düşüncesini cesaretli bir şekilde açıklamayanların, devrimci olmayan öze devrimci biçim kazandırmaya çalışanların tanınması, onların gerçekliğinin açığa çıkarılarak, eğitimi ve denetimi yaşamsaldır. Eğitim ve denetim sonucu değişip dönüşmeyenlerin sürecin dışında tutulması kayıp değil kazanımdır. Çünkü Proletarya Partisi oportünist unsurlardan arınarak güçlenir.

Hindistanlı Maoistlerin Çağrısıyla Halk Ayağa Kalktı

dılar.

Andhra Pradesh halkının son otuz yıl içindeki dördüncü büyük gösterisi olan mitingde öne çıkan talep ise toprak reformuydu. Bu tür Naxalist gösterilerin ilki HKP-ML (Merkezi Örgütlenme Komitesi)'nin çağrısı ile ve sıkıyönetim ilanından sadece birkaç ay önce

1 milyarın üzerindeki nüfusuyla dünyanın ikinci büyük ülkesi olan Hindistan'ın beşinci büyük eyaleti Andhra Pradesh'in başkenti Haydarabat, 30 Eylül sabahı Hindistan Komünist Partisi (Marksist Leninist) Halk Savaşı (Halk Savaşı Grubu-HSG) ve HKP(ML) Janashakti'nin çağrısı ile yürüyüş yapan on binlerce yoksul köylünün ayak sesleriyle uyandı. Hemen hemen tamamını topraksız yoksul köylülerin oluşturduğu on binlerce kişi Hindistanlı Maoistlerin çağrısı üzerine kente gelerek Halk Savaşı'nın kitle gücünü gösterdi. HSG ve Janashakti taraftarlarınca kıvılcıkla boyanan kentteki mitingde katılım öylesine büyüktü ki, yetkililer katılımcıların barınması için futbol stadyumunun kapılarını açmak zorunda kaldı. Şehir merkezine yürüyen kitleler devrimci marşlar eşliğinde kızıl bayraklar ve polis tarafından katledilen savaşıların fotoğraflarını taşı-

1974'te; ikincisi Kongre yönetimi altında 15 Kasım 1990'da ve üçüncüsü de 12 yıl önce 21 Mayıs 1992'de Hindistan devletinin HSG ve onun altı cephe örgütünü yasaklaması üzerine gerçekleştirilmişti. Bu yasak 1995-96 sürecindeki kısa bir ara dışında 12 yıldır sürüyordu. Hükümete Mayıs 2004 seçimleriyle gelen, Haziran ortalarında ateşkes ilan eden ve HSG'nin yasaklanmasını barış görüşmeleri başlatmak için askıya alan Kongre döneminde bu gösterilerin dördüncüsü "Barış, kendi gücüne güven ve köylülere toprak" sloganıyla yapıldı.

Gece yarısına kadar süren mitingde konuşmacıların büyük bölümü eyaletin eski başbakanı Chandrababu Naidu'yu eleştirerek hükümette bulunduğu 9 yıl boyunca "polis devleti" modelini uygulamakla, 1.500'den fazla Naxalisti sahte çatışmalarda katletmekle suçladılar.

HİNDİSTANLI MAOİSTLERLE BARİŞ GÖRÜŞMELERİ

Hindistan'da Mayıs seçimlerinin ardından Haziran ortalarından itibaren HKP(ML) Halk Savaşına barış görüşmeleri çağrısı yapan Kongre, görüşmeler için Halk Savaşı Grubunun silahlarını bırakmasını ön koşul olarak koymuştu. Bu koşula karşılık olarak şu yanıt verilmişti: "Silahların bırakılması koşulu bizim için asla kabul edilemezdir... Hükümet eğer kör bir şekilde silahların bırakılmasında ısrar ederse, bu görüşmelerin önünde kesinlikle bir engel olacaktır. Biz bazı konularda anlaşma ve gerekli değişiklikler yapabiliriz. Fakat silah konusu tartışmaya açık değildir..." (HSG Andhra Pradesh Eyalet Komitesi Sekreteri Yoldaş Ramakrishna)

Bu net tavır üzerine hükümet Halk Savaşı Grubu'nun silah bırakması meselesini saklı tutarak bu konuyu görüşmeler sırasına bıraktı. Ve 2 Ekim günü barış görüşmelerinin başlatılması için çağrı yaptı. Ancak HSG görevlileri Gaddar, Varavara Rao ve Kalyon Rao ile Janashakti'den Chandranna'nın iki parti önderliklerinin İçişleri Bakanına ilettiği mektupta Mahatma Gandhi'nin doğum yıldönümü olan 2 Ekim'de Partileri adına görüşmeleri yürütecek olan HSG Andhra Pradesh Eyalet Sekreteri Ramakrishna ve Janashakti Sekreteri Amar'ın gelemeceklerini bildirdi. Bu iki gerilla liderinin Haydarabat'a güvenli bir şekilde ulaşmalarının sağlanması gerektiği de hükümete iletildi. Hükümet ise liderlerin, görüşmelerin 13 Ekim'de başlayabileceği önerisine olumlu yanıt verdi. Ayrıca iki partinin görevlileri yapılan toplantıda görüşmelerin gündemlerini şu şekilde sıraladılar: "Köylülere toprak, barış ve halkın demokratik hakları, gutkha'nın yasaklanması, politik tutsakların serbest bırakılması vb. Ramakrishna da Ağustos'un ilk haftası Andhra Pradesh'in Nallamala bölgesi ormanlık alanında yaptığı basın konferansında görüşmelerde gündeme getirilecek konular üzerine şunları söylemişti: "Hükümetin

önüne halkın problemlerini getireceğiz... Özellikle Dünya Bankası borçları ve koşullarını, Hindu politikalarını, toprak sorununu öne süreceğiz... Bizler ise kitleleri bu konularda eğitecek ve onları örgütleyeceğiz... Onlar ileride Halk Savaşı Partisini yasaklamamalıdır. Parti önderlerinin başlarına konulan ödüllerin kaldırılması, sahte çatışmaların araştırılması, kara çetelerin kontrol altına alınması... Bunlar sadece Partinin sorunları ve istekleri değil. Aynı zamanda halkın da istek ve sorunlarıdır. Tüm ülkelerde ne zaman bu tür görüşmeler yapılırsa politik tutsaklar serbest bırakılır. Fakat geçen 15 yıldır Parti liderimiz Bandi Prakash hapisnede çürütülmektedir." (Konuşmada adı geçen Bandi Prakash HSG'nin iste mi üzerine ömür boyu hapse mahkum olduğu halde Cumhuriyet Gününde serbest bırakıldı). Ramakrishna ayrıca alternatif bir partinin kurulup kurulmayacağı sorusunu da "Silahlı mücadele yürüten bir parti olarak bizim için açık alan yoktur. Yasal bir parti oluşturma planımız yok. Ayrıca bir parti kurmayacağız" şeklinde yanıtlıyordu.

13 Ekim'de başlayacağı duyurulan barış görüşmeleri boyunca silah bırakmayacak ve devlet güçlerinin şiddete başvurması halinde aynı şekilde yanıt verecek olan HKP(ML) Halk Savaşı ve hükümet arasındaki ateşkesi gözlemlemek üzere bir Ateşkes İzleme Komitesi de oluşturuldu.

PERU'DA KÖYLÜLER KOKA YASAĞINI PROTESTO ETTİ

Peru'nun güneyindeki Kuzko kentinde koka bitkisi üreticileri hükümeti protesto etmek için 29 Eylül günü 17 Avrupalı turisti rehin aldı.

Peru'da tek geçim kaynakları olan koka bitkisi üretiminin durdurulmasını protesto eden köylüler, 17 kişilik Avrupalı bir turist grubunu rehin alarak 17. yüzyıldan kalma bir İnka tapınağına kapattı.

Rehine krizinin birinci saati dolarken özel kuvvetler tapınağına operasyon düzenledi. Gözyaşırtıcı gaz kullanarak tapınağı giren devlet güçleri, kaçmayı başaran 7 kişi dışında tüm köylüleri tutukladı.

KOLOMBİYALİ PROFESÖRE SUİKAST

Kolombiya Üniversite Öğrencileri Birliği, Kolombiya Üniversite İşçileri Sendikası ve insan hakları örgütleri, 17 Eylül günü profesör ve araştırmacı Alfredo Correa De Adreis'in Kolombiya'nın Barranquilla kentinde suikasta uğramasını kınadılar. Adreis, 17 Haziran günü de ayaklanma örgütlediği gerekçesi ile gözaltına alınmıştı ve delil yetersizliğinden dolayı serbest bırakılmıştı. Adreis bir süre önce başına gelebilecek her türlü olumsuzluktan dolayı devlet güçlerini sorumlu tutan bir açıklama yapmıştı. İnsan hakları savunucuları bu cinayeti Kolombiya Üniversitesinin öğrencilerini, akademisyenlerini ve çalışanlarını susturmak için yapılan sistematik politikaların bir parçası olarak nitelendirildi. Üniversitede bu politikalar çerçevesinde 65 öğrenci, profesör ve idari çalışan son on yıl içinde yaşamını yitirmiş bulunuyor.

İntifadın 4. yılında Filistin direniyor

SEN

Yıkıntılardan altından çıkan
Ve kan bulanmış varlığıyla
Yalnız cellatlarını değil
İnsanlığı da yargılayan bir tarihsin.
Sen,
FİLİSTİN'in
Dudaklarında hep aynı tebessüm
Ölümün bile edemediği
Yaşanmamış çocukluğun şimdi
-belki de- tek delili,
O minnacık ellerin
Ya, öfkeyle bakan gözlerin?
İşte dayanılmaz olan onlar,
Çünkü o gözler;
Hiroşima'da şaşkın,
Vietnam'da kararlı,
Nambia'da umutlu,
Etiyopya'da mutlu bakarken de
Böyle kahrediciydiler...
Ve o gözler;
Ölümün bile karşısında
Geleceği olan güvenlerini
Bir kere olsun yitirmediler.
Sen özgürlük savaşında -diğerleri gibi-
Bir isimsiz nefer, bir simgeydin.
Selam sana yiğit yoldaşım
Ve başın sağolsun
FİLİSTİN

Filistin'in tarihi ile neredeyse yaşıt olan "Filistin sorunu" yüzlerce yıl öncelerini bir kenara bıraksak da 1948'de İsrail devletinin emperyalistlerin onayıyla kuruluşundan itibaren kan, gözyaşı, yoksulluk vb. olgularla daha bir yoğunlaşmış ama bunun karşısında Filistin halkının kurtuluş mücadelesi ise onurla sürdürülmüştür. Bu onurun en büyük ve en göz önünde bulunan kanıtıdır, 4 yılı geride bırakan 2. İntifada (El Aksa İntifadası).

Filistin direnişi zulüm ve ölüm kadar emperyalistlerin Siyonistlerle elele verdiği nice sözde barış ve çözüm deneyimleriyle de olgunlaşmıştır. Yine öncesi bir yana ilk deneyim 1947'de BM'nin Filistin'i bölerek, üçlü bir statü öngören kararıyla ilk aldatmacaya yaşıyordu. Bu karardan bir yıl sonra Yahudi devleti Siyonistlerin ve emperyalistlerin ortak eyleminin sonucu olarak kuruluyordu. Üstelik zaten iki parçaya bölünmüş Filistin topraklarına doğru hızla yayılarak. Zira 1948'den önce 475 olan Arap köylerinin sayısı 1988'de 90'a inmişti. Emperyalistler Ortadoğu'nun bölünmüşlükten doğan "bu deli gömleğini üzerinden atarak, birleşmeye gidecek süreci açacak mücadelelere atılabileceğini" hesap ederek, bu zengin bölgenin bağrına "doğrudan doğruya kendisine bağlı İsrail'i, orada, bölgedeki eşitsiz güçler dengesinden yararlanarak sapladı."

1993'e gelindiğinde ise ikinci önemli sözde çözüm süreci, ABD aracılığıyla görüşen İsrail ve Filistin arasında Oslo Barış Anlaşmasıyla sonuçlandı. Bu anlaşmaya göre de Filistin İsrail'i tanıyacak, saldırılara son verecek, İsrail ise Batı Şeria ve Gazze'nin bir kesimini içine alan "Filistin devletçliğini" tanıyacaktı. Bu devletçığın sınırları içinde adalar şeklinde var olan yerleşim yerleri arasındaki tüm bağ-

lantılar İsrail askerlerince kontrol altında tutuluyordu ve geçişler de izne tabiydi. Ancak bu dahi uygulanamadı ve Filistinlilere yönelik katliamlar sürdü, İsrail, çekilmeyi kabul ettiği yerlerden çekilmedi ve sık sık Filistin devletini tanımadığını dile getirdi. Yani Oslo'nun da bir aldatmaca olduğu Filistin halkının, ama en çok da çocuklarının kanıyla yazıldı tarihe.

Üçüncü aldatmaca süreci de 2. İntifada'nın 3. yılında 2003'te Yol Haritası adı altında gerçekleşiyordu. Bu haritaya göre de İsrail'in 2. İntifada'dan sonra işgal ettiği topraklardan çekilmesi, 2001 Mart'ından bu yana yaptığı yerleşimleri boşaltması ve geçici sınırlarla bir Filistin "devletinin" kurulması öngörülmüştü. Tam bir tuzak olduğu açık olan bu harita dahi imzalandıktan sonra İsrail devletince sürekli ihlal edildi ve bunun dahi önüne yapımını sürdürdüğü Duvarla set çekildi. Görüldüğü üzere her aldatmacada Filistinliler için çıta sürekli yükseltilmekte, birer tuzak olduğu daha net olarak görülebilmekte.

FİLİSTİN İNTİFADASI DİRENİŞİN DE SEMBOLÜDÜR

Filistinlilere yönelik zulümle orantılı olarak halkın direnişi de her daim gündemde olmuştur. Bunlardan belirgin olarak toplu biçimde halkın ayağa kalktığı süreçlerden biri olarak topraklarının İsrail'e devredilmesine Filistinliler, 1936'da başlayan ve 3 yıl süren bir ayaklanmayla karşılık verdiler. Talepleri; Filistinlilerin yönetiminde demokratik bir hükümet, Siyonist yerleşimlerin durdurulması, Siyonistlerin toprak alımlarının yasaklanmasıydı.

1987 yılında ise Filistinliler, Gazze ve Batı Şeria'da İsrail'in katliamlarını yoğunlaştırması üzerine 1. İntifada olarak anılan yeni bir intifada başlattılar. Özellikle gençlerin ve çocukların katıldığı İntifada'da en önemli olgulardan biri de İsrail topraklarında çalışan Arapların greve gitmesi oldu.

2000 yılının 28 Eylül'ünde ise Sabra ve Şatilla başta olmak üzere birçok katliamın biz-zat sorumlusu olan dönemin muhalefet başkanı, şimdinin İsrail Başbakanı Ariel Şaron'un Filistinliler için kutsal olan El Aksa Camiini ziyaretinin ardından 2. İntifada başladı. Bugün 4 yılı geride bırakan bu İntifada sürecinde bilanço ise hergün daha da artıyor.

Ölmenin ve öldürmenin zafer ve üstünlük anlamına geldiği durumlar farklı farklıdır. Filistin'in kurtuluş mücadelesi de yaşam için ölmenin zafer ve üstünlük olduğu bir harekettir. İşte bu yüzden İsrail, Filistin'in kayıplarını her zaman az göstermektedir. Buna rağmen son dört yıl içinde % 80'i sivil olmak üzere 3 bin 334 Filistinlinin yaşamını yitirdiğini biliyoruz. Ve öldürülenlerin 621'inin ise 17 yaşından küçük olduğu ayrı bir rakamsal bilgi. Bu süreçte tutuklanan Filistinlilerin sayısı ise 28 bini buluyor. Rakamların yüzü soğuktur fakat bunlar, Filistin'in en canlı gerçekleri.

Ayrıca 2000'den bu yana Filistin'in milli geliri yarı yarıya azalmış durumda. Halkın neredeyse yarısı yoksulluk sınırının altında. Filistinliler kendilerine ait kentler arasında dahi güçlüklerle seyahat edebiliyor. Ekmeğini İsrail'de kazanan Filistinlilerin büyük bölümü bu olanaktan artık yoksun.

Ancak İsrail'de de durumlar çok iyi değil. Filistinlilerin saldırılarında 4 yıl içinde 1008 İsrailli öldü. İntifada İsrail'i ekonomik bakımdan da vurdu. Özellikle turizm ve yabancı yatırımlarda büyük düşüş mevcut.

FİLİSTİN HALA YANIYOR

Yukarıdaki rakamlara ise her gün yenileri ekleniyor. Özellikle son iki hafta içinde başta Gazze olmak üzere birçok kentte İsrail ordusunun saldırılarıyla onlarca Filistinli yaşamını yitirdi. Hiç belirtmeye gerek yok ama ölenlerin çoğu yine sivil halktı. Kısacası Filistin'de eller hala taş tutuyor, yangın büyüyor.

Evrensel Bakış

HAPİSHANELER, TÜM EZİLEN DÜNYA HALKLARININ SORUNUDUR!

Sömürücü egemen sistemlerin bir dizi aracin yanında ezilen halkların mücadelesine saldırı araçlarının her daim ilk sıralarında yer alanlarından biridir hapishaneler. Bu nedenledir ki "hapishaneler" tek başına kullanılmaz ve yanına "sorunu" da eklenir. Sistem sömürü ve baskı üzerine kuruluyorsa, bu baskının en katmerlisi de en öncelikli olarak hapishanelerdeki politik tutsaklara uygulanır. Bunların örneklerinin tarih boyunca binlercesinin yaşandığı bir gerçekse, emperyalist kapitalist sistem değişinceye kadar yaşanaçağı da bir gerçektir.

Hapishaneler sorunu ülkemizde yaşanan birçok deneyimle ve bunun karşısında tutsakların ve daha geriden takip etse de dışarıdaki kamuoyunun direnişi ve mücadelesiyle önemli bir yer tutmaktadır. Bugün açısından bakıldığında da, bu sorunun yalnızca ülkemizle sınırlı olmadığı pek tabii ki bilinmekle birlikte, son süreçte birçok ülkede kamuoyuna yansıyan örneklerin çoğalmasıyla daha bir belirginleşmiş, sorunun uluslararası boyutu daha bir öne çıkmış bulunmaktadır. Kuşkusuz emperyalizm öncesi aynı sorun yaşanmakta iken, bugün yöntemlerin ve kullanılan araçların benzerliği ve bilginin anında akışıyla birlikte sorunun bahsedilen uluslararası

boyutu da öne çıkmıştır.

Özellikle ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin en keskin biçimiyle yaşandığı topraklarda politik tutsaklara yönelik işkence, cinsel taciz, tecavüz, aşağılama, kimlik-sizleştirme, politik düşüncelerinden imtina ettirme saldırıları daha da yoğunlaşmakta, en vahşi biçimler almakta. İşgal altındaki Irak'ta ABD yönetimindeki Ebu Garib hapishanesinde ortaya serilen yaşananlar (ve yaşanmakta olanlar) en bariz örneği olmuştur bu saldırıların. Fotoğraflara yansıyan her karenin tutsakların onurlarının ayakla altına alınmasına yönelik olduğu gün gibi açık. Ancak bu görüntülerin sadece Ebu Garib'de yaşandığını düşünmek de, ortaya çıktıktan sonra sona erdiğini zannetmek de fena halde safdillik olur. Nihayetinde Irak'ta Ebu Garib dışında Bağdat'taki Salihye Hapishanesi, Bağdat Havaalanı, Umr Kasr Hapishanesi, Diyala'daki ABD üssü, Felluce, Bakuba ve Musul'daki hava üsleri vb. Irak'ta ABD yönetimindeki 50 hapishane, tutuklama merkezi ve üste işkence devam ediyor. Iraklıların dini ve toplumsal yapıları da dikkate alındığında özellikle kadın tutsaklara yapılanların çok fazla ortaya çıkmadığı düşünüldüğünde, bu vahşetin boyutlarının tahmin edilemeye-

cek kadar ötesinde olduğu gerçeğidir. Üstelik son olarak çocukların da bu tutuklamalardan nasiplerini aldıklarını da göz önünde bulundurmak gerekiyor. Ancak Irak'ta direniş bu saldırılara rağmen sürüyor, ABD ve İngiliz emperyalistlerinin ve işbirlikçilerinin çabalarına karşın durdurulamıyor.

Yine 2. İntifada'nın 4. yılını doldurduğu Filistin'de sadece 4 yıl içinde 28 bin Filistinlinin tutuklandığı açıklanıyor. Tam teçhizatlı İsrail askerlerinin önüne kattığı gözleri bağlanmış Filistinlilere onur kırıcı arama yaptıkları görüntüler her gün medyaya yansıyan kareler içinde yer alıyor. Filistinli tutsaklar dışarıda olduğu gibi içeride de teslim alınmıyor; geçtiğimiz ay olduğu gibi haklarına yönelik sıkça yapılan saldırılarla yüz yüze kalıyorlar ve direnişe geçiyorlar. Yani Filistinliler içeride de dışarıda da Siyonist İsrail devletine karşı bedenleriyle savaşıyorlar.

Hindistan'da da hapishanelerin durumu hiç farklı değil. Nepalli Maoist liderler Hindistan'da varolan yasalara dahi uygun olmayan bir şekilde tutuklanıyorlar, işkence görüyorlar ve tecrit edilmeye çalışılıyorlar. Hapishanelerde tutulan Hindistanlı Maoistler de hiçbir yargılama yapılmaksızın yıllarca içeride kalabiliyorlar.

Bunların yanında tutuklandığı 1992 yılından bu yana tek bir kişi ile dahi görüştürülmeyen Peru Komünist Partisi lideri Gonzalo Yoldaşın yeraltında esir tutulması, IRA tutsaklarının tecrite ve tek tip elbiseye karşı şehitler pahasına direnişleri, İspanya'da BASK bölgesinin bağımsızlığı için savaşan ETA militanlarının yaşadıkları hapishane ko-

şulları vb. vb. unutulmayan/unutulmaması gereken örneklerdir.

Çeşitli ülkelerdeki hapishanelerdeki politik tutsaklar tüm bu saldırılara karşı açlık grevleri, ölüm oruçları, fiili direnişler vb. ile mücadele sürdürürken, dışarıda da yoldaşları, aileleri ve duyarlı insanlar tarafından çeşitli şekillerde bu mücadele desteklenirken; hapishaneler mücadelesinin uluslararası boyutu da önemli bir yer tutmalıdır. Zira günümüz emperyalist-kapitalist sistemde hiçbir mücadele kendisiyle sınırlı kalmaz. Hepsinde, yalnızca yakın çevrelere etki yapmakla kalmaz, dünyadaki bütün çelişmelere de kendi çapında etki yaparlar. Dolayısıyla bu mücadeleleri bu genel anlayış içinde değerlendirmek ve bu boyutuyla da ele almak vazgeçilmez önemdedir. Bugün Nepal'de Maoistlerin devrim yürütüşü ölüyü yerinden kaldırır nitelikte coşku verici bir gelişme değil midir, yada Hindistan'da on binlerce köylünün Maoistlerin çağrısıyla başkente yürüyüşleri bizlere de ilham vermiyor mu? Bu örneklerde olduğu gibi, hapishaneler sorununda kazanılan her mevziyle tüm ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinde tutsak düşmüş devrimci ve komünistlere umut taşımak ve onların mücadelesini "dışarıyla" birleştirmek mümkün değil mi? Üstelik "ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerini desteklemeyi" birinci maddesi olarak kabul eden Halkların **Uluslararası Mücadele Ligi (ILPS) gibi** bir araç önümüzde dururken, bu aracı kullanmak ve sorunu uluslararası boyuta taşımak her zamankinden daha önemli değil mi?

“Karadeniz’de çoğaldı ‘Bakış’ların..”

Kim diyor sen öldün yoldaş,
Sormuşlar mı yemyeşil ormanlarına
Karadeniz’in,
Görmüşler mi taşkın sevda
gülüşlerini?

Ve parmağın tetikteyken,
Kalmamacasına tek mermin
Taşova’da vurularak düşüşlerini.
Kim diyor ki sen öldün yoldaş,
Bilmiyorlar mı senin
Vurulmuşların doğumu olduğunu,
Ve vurulurken doğduğunu...

Şehit düşen her yoldaşın, her
devrimcinin ardından yazılan yazıların
ilk ve ortak cümlesidir, bu anlatımın ne
kadar zor olacağını dile getirmek...
Zordur; çünkü harcanan onca emeği
anlatmak için yetersizdir cümleler; zor-
dur çünkü bazen bir bakışla anlatılabile-

cek kadar sade olanı yazıya dökmek
sayfalarca yer tutabilir; zordur çünkü
yaşanan milyonlarca şeyi anlatmaya
yetmez dil... En fazla yakın bir tarif
yapabilirsiniz, yaşadığımız kadar yoğun
yazamama sıkıntısı “ne kadar anlatsam
o kadar eksik” duygusunu uyandırır.
Zordur çünkü, devrim için yaşamını
ortaya koyup bu yolda yaşamını yitiren
her devrimcinin, ardındakilere bıraktığı
sorumluluklar vardır, bu sorumluluk
yaşanılardan öğrenilecek şeyler
aktarmaktır diğerlerine ve bu sorumlu-
luk “layıkıyla anlatamama” kaygısını
doğurur.

Kuşkusuz her birinin ayrı ayrı
kişilik özellikleri, olumlu yanları ve
hataları, zaafı vardır. Ancak parti ve
devrim şehitlerini anlatmak onların

yaşamından öğrenmek demektir.
Ömrünü bu yola adanmış her
komünistin, her devrimcinin ardından,
yaşamlarında ön plana çıkarılması
gereken, kuşkusuz ki adadıkları yoldur.
Gidenlerin ardından methiyeler dizmek
değildir şehitleri anlatmak. Ama “feda
ruhunu” kuşanmış yaşamını devrimin
inşasına vakfetmiş her komünist ve
devrimcinin olumlu özelliklerinin ve
katkılarının vurgulanmasından daha
doğal bir şey de yoktur.

Proletarya Partisi’nin 32 yıllık tari-
hinde yüzlerce şehit devrime giden
yolun yapı taşlarını örmüşlerdir. Ölümü
kutsamak komünistlerin ve devrimci-
lerin işi değildir kuşkusuz, tam tersi
“uğruna ölünecek kadar sevmektir”
yaşamı. Yaşarken daha fazla şey kata-
bilme çabasıdır kavgaya. “Daha fazla
nasıl yararlı olurum?”un düşünülme-
sidir, gelişmeyi daha çok katkı sun-
abilmek için istemektir, yeteneklerini
ve emeğini tümüyle devrim için sarf
etmektir devrimcilik, hem de her geçen
gün daha fazlasını vermek isteyerek...

İşte bunlardan birisidir Özgür
Kemal Karabulut... Yozgat’ın Çekerek
İlçesi Kırkdilim köyünde 1974’de
doğduğu zaman ailesi ve çevresi uzak
değildir devrimci düşüncelere. Oldukça
kısa olan ömrüne tezat, oldukça fazla
şey sığdırmayı başaranlardan biridir...

1989 yılında TKP/ML’nin
düşünceleri ile tanışır. Kısa sürede
TMLGB içerisinde örgütlenerek
1992’de profesyonel faaliyete katılır.

İstanbul TMLGB faaliyetinde çeşitli
düzeylerde sorumluluk alır. 1995’de
tutuklanır, işkencehanelerde ve zindan-
da da aynı direniş geleneğini sürdürür.
1996 yılında hapishaneden çıktığında
gerilla alanında mücadelesine devam
eder. Artık Karadeniz dağlarında geril-
lanın “Bakış”ı olmuştur. O, iyi bir
eylem adamı, iyi bir örgütçü, yorulmak
bilmeyen bir devrim hamalıdır.
Kendisine verilen görevleri nerede ve
ne olursa olsun gücü yettiğince yerine
getirir, onun için görevin büyüğü
küçüğü yoktur.

Karadeniz’de şehirde ve kırdan
TKP/ML’nin imzasının olduğu birçok
eylemde yer alan korkusuz bir mili-
tandır. Mücadeleye atıldığı günden
şehit düştüğü tarihe kadarki yaşamı tüm
yeteneklerini mücadele için kullanma
ve geliştirme çabasına tanıklık.

20 Ekim 1997’de aldığı bir görevi
yerine getirirken Amasya’nın Taşova
ilçesinde alçakça ihbar edilerek bir
yoldaş ile birlikte kuşatılır. Düşmanın
“teslim ol” çağrılarına silahıyla yanıt
verir ve çıkan çatışmada şehit düşer.
Daha sonra Özgür Kemal’in ihbarcısı
TİKKO tarafından Bakış’ın kendi
silahıyla ölümüyle cezalandırılır.

Sen rahat uyu sevgili yoldaş,
senden sonra çoğaldı bakışların
Karadeniz’de... Yeni doğan bebeklerin
isimlerinde, kırlarda, şehirde mücade-
lenin olduğu her yerde yoldaşlarının
bilincinde kavganın sıcaklığında yaşıyor-
sun....

COMMANDANTE ARAMIZDA!

9 Ekim 1967’de Boliviya’da girdiği çatışmada yaralı
ele geçirilip, yaşamının her anında olduğu gibi burada da
direnişinden taviz vermediği için ABD emperyalizminin
kirli eli CIA ajanları ve Boliviya kolluk güçlerince katledi-
len Latin Amerika’nın yiğit devrimcisi, enternasyonal da-
yanışmanın en güzel örneklerinden biri olan Commandan-
te Che Guevara’nın anısı dünya halklarının mücadelesin-
de yaşıyor!

Dövüşe dövüşe yürünecek

Kardeşler!

Sancıyan bir sessizlik bırakıyor
geride

Birer birer gidenlerimiz: kanlı,
hırçın, çıkarız...

Ve artık yetmiyor dilde ışıma-
sı

Kıvranaşı sığmıyor koyna

Saplanışlar istiyor elde hançer

O zifir karanlığın

Göğsüne göğsüne saplanışlar.

Kardeşler!

Kolları-pazuları

Kırıla -ısırla

Damla damla emilen işçileri
için,

Aşsız- ışksız

Suyu-samanı yağmalanmış

Bezgin dayanaksız köylüler
için

Çağrışan kardeşlerim!

Gece yaralarına kadar grevler-

den haber bekleyenler!

Candaşlarım!

Ucu- bucağı göze gelmez uf-

kuna

Nefes nefese varılan bu kavg-

nın

Aslı-astarı sadece haklılıktır;

Vursa da, usul usul yayılsa da

kızılığ

Beyaz örtülere kurşun yarala-

rının,

Balkıyan o sesi dinleyin bağır-

larından

Eller üstünde gidenlerimizin,

Coşkun ve isyankardır

Ve direşken ve dövüşkendir

onların

Halkın kardeşi olan yürekle-

ri...

Ve koşa- kucaklaya

Ve sara- sarmalaya

Ve yumruklaya yumruklaya

Haklı ve mazlum olanın uyu-

şuk omurunu

Uyurmak için kuvvetli ve zali-

me karşı

Nice sarp yerden geçildi bura-

ya kadar.

Ve suradan daha da dikleşerek

Dinmeden- dinlenmeden

Dişi-diş

Dövüşe dövüşe yürünecek!...

KISA... KISA...KISA...

1 Ekim 1949

ÇİN DEVRİMİ

Çin Komünist Parti-
si’nin 1 Temmuz 1921’de
12 delegeyle kurulmasın-
dan 28 yıl sonra devrim
mücadelesi 1 Ekim
1949’da zaferle sonuçlan-
dı.

16 Ekim 1934

Çin’de “Uzun Yürü-
yüş” başladı. Milliyetçi
hükümete karşı başlatılan,
1 yıl süren 6 bin millik
uzun yürüyüş, Mao Ze-
dung önderliğinde Yanan’a
girilmesiyle son buldu.

19 Ekim 1934

Mücadele Komisyonu
görevini tamamladı. Ana-
dolu ve Trakya Rumları ile
Yunanistan Müslümanları-
nın mübadelesini (değiş-
imini) düzenlemekle görev-
li komisyon 7 Ekim
1923’te kurulmuştu.

“Cesaretin varsa beni serbest bırak!”

Çin'deki devrim mücadelesinin zaferle taçlandırıldığı 1949'daki devrimden itibaren, Komünist Partisi içinde iki çizgi mücadelesi devam etmiş, Mao'nun vurgu yaptığı sosyalizmde geri dönüşlerin olabileceği tehlikesi ölümünden sonra kendini tanıtlamıştır. Nitekim Mao'nun 9 Eylül 1976'daki ölümünden sonra, bir yandan Çin'deki kitleler dünyanın her ülkesinden milyonlarla birlikte bu ölçülmesi imkansız kaybın yasını tutarken, Çin'li revizyonistler seviniyor ve iktidarı ele geçirmeye hazırlanıyordu. Başlarında “resmi” varis Hua Kuo-feng olarak ve ordunun içinde de dahil daha önce ele geçirdikleri iktidar parçaları temelinde, Mao Zedung'un ölümünden sonraki bir ay içerisinde askeri bir darbe hazırlayarak Ekim 1976'da Mao'nun eşi Chiang Çing'in de içlerinde bulunduğu dört politbüro üyesini darbe yapmayı planladıkları gerekçesiyle tutukladılar.

Mao'nun 1966'da Chiang Çing'e yazdığı mektuptaki ikaz, Sağ'ın, Mao'nun ölümünden sonra Mao'nun bazı sözlerini kullanarak Çin'de anti-komünist bir darbe sahneleme ihtimali konusunda uyarıda bulunduğu, ancak bu takdirde revizyonistlerin hiçbir zaman huzur görmeyecekleri yönünde onu temin ettiği mektuptaki ikaz, adeta ani bir kalk borusu gibi yankılanıyordu.

Aslında birçok kişi devrimin sona erdiğini biliyor, siyasi propaganda barajının altında yatırıyordu ve bu sebepten dolayı, darbe, Mao'nun bir önemli görüşü daha kanıtlıymuşcasına, parıltılı namlular eş-

liğinde sunuldu. Basın yoluyla Dörtlü'nün “gerçek revizyonist sağ” olduğunu, bunların özellikle Chiang Çing'in KMT dönemleri olduklarını bu dörtlünün -Chiang Çing, Çang Çün-Çiao, Yao Wen-yuan, Wang Hung-wen-çok sayıda yoldaşlarıyla birlikte, aslında Mao'nun düşmanları olduklarını ilan etti; “karşı devrim”e karşı yapılan bu baskını, hayatta olsa Mao'nun da destekleyeceği hayali bile uyduruldu ve bir karalama kampanyasına giriştiler.

Bir yandan dedikodu değirmeni işlerken, diğer yandan en vahşi şekilde kurban etmek üzere, O'nu, Chiang Çing'i seçtiler, çünkü diğerlerinden ikisi daha hafif bir ceza alma umuduyla atılan iftiraları kabul ederken O, bunları hiçbir şekilde kabul etmedi.

Ancak halk direniyordu, hem de birçok şekilde... Dörtlü'nün tutuklandığının haberi duyulunca, limanları ve havaalanlarını bloke etmek, basını ve radyoyu kapatmak, işi durdurma eylemleri ve gösteriler başlatmak ve kadın erkek milisleri harekete geçirmek için detaylı planlar ortaya konuldu. Ancak bir dizi sebepten ötürü önderlik en kritik anda harekete geçmeyi başaramadı.

Mao adına hareket ettiğini söyleyen kapitalist darbecilere rağmen, Çin'in sokaklarında, kitlelerin birçoğu arasında, yetkililerin arkasından çakılan beş parmaklı selam yaygındı, bu selamın izah edilmesine gerek yoktu: Mao ve Dörtlü, aşağıya edilmekte olan devrimcilerdi. Merkez Komitesi'nin Dörtlü aleyhine çıkarttığı resmi afişler, Nanjing'deki tren istasyonunun duvarlarından yırtılıp indirildi. Karşı-devrimciler hızlı ve vahşi bir şekilde saldırıp, Sol'un bilinen sempatanlarını hapse atarak çoğunu infaz ettikleri için, şüphesiz bunun gibi diğer birçok olay hiçbir zaman gün ışığına çıkmamıştır.

Çin'deki darbe, dünya halkları ve bütün olarak enternasyonal proletarya açısından muazzam bir darbeyi temsil ediyordu. Çin, kurtuluş özlemi içinde olan yüz milyonlarca insan için yol gösterici bir fenerdi. On inanılmaz yıl boyunca, Mao'nun ve Parti içindeki devrimci karargahın önderliğinde, BPKD, kitlelerin bilinçli aktivizmini zincirlerinden boşandırarak, proletarya iktidarının bu geriye döndürülüşünü ve kapitalizmin restorasyonunu önlemişti.

Devrimci karargahın tutuklanmasından sonra, rejim Parti'de dalga dalga tasfiyelere girişti ve 1977'de infazlar ciddi olarak başladı. Darbeden sonraki iki yıl içerisinde, devrimci komiteler fesh edilmiş, kapitalizm erkek evlatlara itibar gösterdiği için, kız bebeklerin doğar doğmaz öldürülmesi geleneği de geri gelmişti. Bir kenarda beklemekte olan Coca Cola Mitsubishi gibi yabancı akbalar yeni pazarlar kurmak üzere Çin'in üzerine atıldıkça, üretim, emperyalizmin ihtiyaçlarına uyum göstermeye ve primlerle ve daha geniş ücret farklılıklarıyla yükseltilmeye başladı. Kısacası kapitalizm, bir intikam hırsı ile alabildiğine restore edildi. Tüm bunlar, resmi çizgiyi ve 20 seneden uzun bir dönemdir sosyalist inşaya rehberlik eden ve ilerleten siyasi mücadelenin kesilip atılmasını empoze eden ağır bir baskı ortamı içinde yapıldı.

Chiang Çing ve yoldaşı Çang Çung-çiao, dört yıl boyunca hiçbir resmi suçlama getirilmeksizin hapisanede tutuldular. İki yıl boyunca kendisini itiraf yapmaya zorlayan Hua'ya karşı Chiang Çing'in cevabı “cesaretin varsa beni serbest bırak!” diyerek onunla alay etmek oldu. Meselenin özünü şöyle özetlemişti Chiang Çing: “Hiçbir suçu kabul edecek değilim, kendimi halktan kopartmak istediğim için değil, suçsuz olduğum için kabul edeceğim tek bir şey varsa, o da bu iktidar mücadelesinde yenik düştüğümdür. Şimdi siz iktidar sahibisiniz, dolayısıyla insanları suçlayabilir, suçlamalarınıza destek olarak yalan deliller uydurabilirsiniz. Ancak eğer Çin'de ve dünya çapında halkı aldatabileceğinizi sanıyorsanız tamamen yanılıyorsunuz. Tarihin mahkemesinde yargılanan ben değil, sizin küçük çetenizdir.”

Kuşkusuz ki, komünistler ve devrimciler sosyalizmde geriye dönüşlerden çok şey öğrenmişlerdir/ öğrenmelilerdir. Ancak sınıf mücadelesinin engin denizinde, emperyalizm ve proleter devrimler çağında hatalardan ders alarak, sınıf mücadelesi tarihinden öğrenerek güne dört elle sarılmak, geceyi bilinçle aydınlatmak her zamankinden daha fazla mümkündür. Bugün devrim ateşini canlandıran ülkeler bunun canlı tanığıdır, o halde bize de o ateşi harlandırmak düşmektedir. Umutsuzluk yok, yılınlık asla!

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

M. Kemal ALPINAR: 1959 Afyon doğumludur. Sandıklı'da 18 Ekim 1979'da kalabalık bir faşist grubun saldırısında şehit düştü.

Behzat FİRİK:

10 Ekim 1981'de Dersim'in Ovacık ilçesinin Hülukuşağı köyündeki evinden abisiyle birlikte sorgulanmak üzere alınır. Gerillalarla ilgili bilgi vermesi için en ağır işkencelerden geçirilir ama O “ser verip sır vermeme” geleneğinin takipçisi olmayı seçer. Çaresiz kalan düşman, onu kurşuna dizerek katleder.

10 Ekim Şehitleri: 10 Ekim 1984'de Malatya Kürecik Harunuşağı köyü doğumlu Kemal Özgül, Salih Kaynar ve Abdullah Yıldır Fransa'da ırkçı faşistler tarafından katledildi.

Kahraman Ailesi:

Dersim'in Çemizgezek ilçesi Doğan köyünde oturan Veli Kahraman, kızları Meral ve Zeynep Kahraman 9 Ekim 1993'de PKK tarafından katledildiler.

Ölüm Orucu Şehitleri: Ali Ekber Barış 18 Ekim 2001'de şehit düştü. (KP-İÖ)

Düzgün TEKİN: 21 Ekim 1995'te devlet tarafından gözaltında kaybedildi.

Namık TARANCI: Gerçek Dergisinde çalışan gazeteci Namık Tarancı, Kontr-gerilla tarafından 20 Ekim 1992'de Diyarbakır'da katledildi.

GÜN'DE DÜN...

8 Ekim

1990. Üniversitelerin açılış törenlerinde alternatif tören yapmak isteyen öğrenciler engellendi; çok sayıda öğrenci gözaltına alındı.

9 Ekim

1962. İstanbul'da 8 bin kişi Beyazıt'tan Taksim'e yürüdü. Yeni İstanbul gazetesi önünde sağ basını protesto etti.

1978. Ankara Bahçelievler'de gece yarısı faşistler bir evi bastı. Türkiye İşçi Partisi üyesi Latif Can, Efraim Ezgin, Hürcan Gürses, Osman Nuri Uzunlar, Serdar Alten, Faruk Ersan ve Salih Gencevici öldürüldü. Sanıklar Duran Demirkan ile Ömer Özcan 12'şer yıl 6'şar ay, Ahmet Ercüment Gedikli ömür boyu hapse ve Haluk Kırcı idam cezasına çarptırıldılar.

10 Ekim

1965. Genel seçimler sonuçlandı: Türkiye İşçi Partisi 15 milletvekili ile

Meclis'te grup kurmaya hak kazandı

1969. Fikir Kulüpleri Federasyonu (FKF) Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu, DEV-GENÇ adını aldı.

1975. Bandırma Sülfirik Asit Fabrikası'nda direniş başladı.

1984. Başbakan Turgut Özal, İngiliz yayın kuruluşu BBC'ye, “Türkiye'de siyasi tutuklu olmadığımı” söyledi.

12 Ekim

1872. Sirkeci hamalları greve çıktı.

1882. Tatavla kunduracıları greve çıktı.

1970. Ankara'da Hacettepe Üniversitesi işgal edildi. İstanbul'da Gislaved Lastik Fabrikası işçileri oturma eylemine başladı.

13 Ekim

1920. Şark Demiryolu işçileri greve çıktı.

1972. Sümerbank'ın 5 ildeki 13 mağazasında grev başladı.

1991. Eski MİT (Milli İstihbarat Teşkilatı) müsteşarı emekli Orgeneral Adnan

Ersöz, Devrimci-Sol örgütü tarafından ölümle cezalandırıldı.

14 Ekim

1979. Bağımsız aday Fikri Sönmez Fatsa Belediye Başkanı seçildi.

15 Ekim

1970. İstanbul'da kolluk güçleri 12 Ekim 1970'de oturma eylemine başlayan Gislaved Lastik Fabrikası işçilerini fabrikadan zorla çıkardılar; 1 işçi öldürüldü, 50 işçi yaralandı.

18 Ekim

1977. Almanya'daki Kızıl Ordu Fraksiyonu (RAF) liderlerini hapisten kurtarmak üzere Filistinli eylemcilerce kaçırılan Lufthansa uçağına Alman GSG-9 komandoları Somali'nin Mogadişu havalimanında baskın düzenledi. 3 eylemci öldürüldü, 88 yolcu kurtarıldı. Aynı gece Almanya'da Stammheim cezaevinde mahkum olarak bulunan RAF liderleri Andreas Baader, Gudrun Ennslein, Jan-Carl Raspe ve Irmgard Möller intihar ettiler. Möller kurtarıldı. .

1979. Balgat katliamının iki sanığı Mustafa Pehlivanlı ve İsa Armağan idama mahkum edildi.10 Ağustos 1978'de; Ankara Balgat'ta genellikle solcuların gittiği 4 kahve taranmış, 5 kişi ölmüş,11 kişi yaralanmıştı.

20 Ekim

1954. İngiltere'de 51 bin liman işçisi greve gitti. İngiltere'nin deniz ticareti yarı yarıya durdu.

1978. Ordinaryüs Profesör Dr. Bedri Karafakioğlu öldürüldü. Karafakioğlu İstanbul Teknik Üniversitesi Elektrik Fakültesi dekanıydı. Katilleri hala ortaya çıkarılmadı.

2000. Bergama hapisanesi hükümlüleri gördükleri işkenceyi fotoğraflarla ispatladılar. Tutsaklar fotoğrafları basına verdikleri için 15'er gün hücre cezası aldılar.

21 Ekim

1970. Adana Bossa Fabrikası'nda sendikaya kızan 4.000 işçi direnişe geçti.

Okullu ev kadınları çoğalıyor

neticilerin de yüzde 30'unu kadınlar oluşturuyor" dedi.

Kadın istihdamının gerilediğine de dikkat çeken Akşit, "Kadınların işgücüne katılımı 1990'da yüzde 34.1 iken 2002'de bu rakam 26.9'a düştü. 2004'te istihdam edilenlerin yüzde 25'ini kadınlar oluşturdu. Kadın istihdamındaki düşüşün en önemli nedenini, tarım ve hizmetler sektöründe çalışan kadınların sayısındaki azalmanın oluşturduğunu dile getirirken bu rakamları oluşturan sebepleri ise yok sayarak değinmedi.

IMF'nin uyguladığı reçetelerle, zorunlu göçlerle, köy yakmalarla, tarıma verilen desteğin çekilmesi ve her geçen gün artan yoksullukla, köylülüğün göçe mecbur bırakılmasıyla doğrudan ilgisi vardır. Oysa ki hizmet sektöründe azalan kadın istihdamının; işten atmalarla, her geçen gün artan işsizlikle önceliğin erkek personele tanınmasıyla, taşeronlaştırmayı, sendikasızlığı, esnek çalışmayı ve kadınların annelik görevini yerine getirmesini kısıtlayarak onu çalışma yaşamından kopmaya zorlayan, onu sosyal haklarından mahrum bırakan yaşlarla "ev kadını" olmak zorunda bırakan yaptırımlarla doğrudan ilgisi vardır. Tüm bu sebeplere hiç değinmeyip "kadın istihdamı azalıyor" tespiti yapmak, bir dönem Kadından Sorumlu Devlet Bakanlığı görevini de yürütmüş bir kadın olan Akşit'in aymazlığıdır, siyasi körlüğüdür. Doğal olarak takındığı tavır partisinin ve sistemin ideolojisine uygunluk arz etmektedir ki, bu da bizleri şaşırtmıyor. Ancak tespitleri yaparken, sebepleriyle birlikte çözüm yollarını da ortaya koymak gerekiyor ki, bu sistemin doğası itibarıyla kadın sorununda köklü bir çözüm sunması mümkün değildir, ancak AB'ye uyum adı altında bazı değişikliklere başvurulabilir. Kadınların sorununun esas çözümü, kendileri gibi bu sistem tarafından sömürülen tüm kadınlar ve aynı durumda olan erkeklerle omuz omuza mücadeleyi yükseltmesiyle mümkündür.

Sistemin "Haydi kızlar okula" kampanyasının, eğitim-öğretim yılının başlamasıyla burjuva basında sıkça yer verilen "kadınların okuma özgürlüğü"nü sağlanmasının varolan toplumsal koşullarda çalışma yaşamında kadınların yer edinebilmesi için yeterlilikten uzak olduğunu gözler önüne serdi. Geçtiğimiz günlerde Türkiye Bilimsel Araştırma, Tanıtma Merkezi (TEBİAT) tarafından düzenlenen 6. Ekonomi Zirvesi'nde konuşan Devlet Bakanı Güldal Akşit'in ortaya koyduğu istatistikî bilgiler yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkede kadınların eğitim haklarını elde etseler bile çalışma hakkında ikinci olarak görüldüklerini rakamlarla somutladı. Araştırmalar kentte yaşayan lise

mezunu ve yüksek okul mezunu genç kadın nüfusundaki işsizlik oranının aynı nitelikteki erkeklerle oranla iki kat daha fazla olduğunu gözler önüne seriyor.

Bakan Akşit, işgücüne katılmayan 100 kadından 69'unun gerekçe olarak "Ev kadını olmayı gösterdiğini" ifade ederken; "Türkiye'de üniversitelerde öğretim elemanı kadın oranı yüzde 36 ve toplam profesörler içinde kadınların oranı yüzde 25, mimarların yüzde 31'i, doktorların yüzde 29'u, avukatların yüzde 26'sı kadın. Kamuda çalışan orta ve üst düzey yö-

Tarım ve hizmet sektöründeki azalan kadın istihdamlarının arkasında sistemin "yok saymaya çalıştığı" pek çok çıplak gerçeklik var aslında. Anlaşılan o ki, Akşit; kendisine Kürt sorunu ile ilgili soru sorulduğunda "Kürt sorunu yok dersiniz yoktur" cevabını veren Başbakan Erdoğan'ın ayak izlerini takip ediyor. Oysa ki tarımda azalan kadın istihdamının

Tecavüz davası yine sürüncemede

8 Mart 1999'da İskenderun'da gözaltına alınıp copla tecavüze ve işkenceye maruz kalan Ceren Salmanoğlu ve Fatma Deniz Polattaş'ın İskenderun Emniyet Müdürlüğü'nde görevli Murat Çıkar, Halil Gürkan, Aysun Yüksel ve Gürkan İlhan adlı polisleri açtığı davanın devamı 23 Eylül Perşembe günü İskenderun 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü.

TCK'nın 243. Maddesi gereğince cezalandırılmaları istenen sanık polisler duruşmaya katılmadı. Duruşmaya katılan sanıkların avukatı Nilgün Duman 28 ay önce Çapa Fakültesi Hastanesi tarafından

verilen mağdurların işkence gördüğüne ilişkin raporun objektif kriterlere dayanmadığı iddiasını yineledi. Ceren Salmanoğlu'nun avukatı Bülent Akbaş ise, 4. İhtisas Kurulu'nun raporlarının açık olduğunu, 2. ve 6. İhtisas kurulu'nun raporlarını kısmen kabul ettiklerini hatırlattı. Ceren Salmanoğlu'nun babasının ve çok sayıda izleyicinin katıldığı duruşmada Mahkeme Heyeti, sanık polislerin görev yerlerinin adreslerinin bildirilerek ek savunma vermeleri ve Adli Tıp Genel Meclisi'nin tekrar değerlendirilmesi gerekçesiyle duruşmayı erteledi.

(H. Merkezi)

Kadının öncelikli sorunu GEÇİM SIKINTISI

CHP bünyesinde faaliyet yürüten Bilim Yönetim Kültür Platformu tarafından yapılan "Kadın" konulu araştırmada, Kadınlar, kendilerinin en öncelikli sorununun ne olduğu sorusuna çoğunlukla "geçim sıkıntısı" yanıtı verdi.

Platform Başkanı Bülent Tanla, parti genel merkezinde basın toplantısı düzenleyerek araştırma hakkında bilgi verdi; İstanbul, Ankara, İzmir, Antalya, Bursa, Diyarbakır, Erzurum, Gaziantep, Konya, Samsun ve Trabzon illerinde yaşayan 2100 kadını kapsayan ankette, Türkiye'nin en önemli sorununun "Terör" olduğu görüşünün ağır bastığını söyledi.

Anket sonuçlarına göre, kadının en önemli sorunu öncelikle geçim sıkıntısı ve sağlık. İnsan hakları ve adalet sorunu ise sorunların sonlarında yer alıyor.

Kadınlar devlet kurumlarının güvenilir olmadığı konusunda hem fikir. Meclis'teki kadın milletvekili sayısının yeterli olmadığı fikrinin ağır bastığı ankette, kadınların Türkiye'nin AB üyesi olması gerektiği fikrinde birleşmesi dikkat çekti. Anket soruları arasında yer alan "ABD'nin Irak operasyonunu doğru buluyor musunuz" şeklindeki soruya ise, "hayır" yanıtı verildi.

Anketin en dikkat çekici yanıtı ise, son dönemde kadınların ve ülkenin gündeminde olan Yeni Türk Ceza Kanunu, zina ve töre cinayetleri konusunda soruların yer almaması oluşturuyor.

Anket sonuçlarına göre; kadınların büyük çoğunluğu Türkiye'nin en önemli sorununun terör olduğu görüşünde birleşirken, çarşaf kullanan kadınların büyük bölümü ise ülkenin en büyük sorunu olarak türbanı gösterdi.

PARİS

9 Eylül tarihinde başlatılan anma etkinlikleri 11 Eylül'de Yılmaz Güney'in mezarı başında yapılan anma ile sürdü. Ardından ise 25 Eylül'de çeşitli sanatçılarla bir panel ve 26

Yurtdışında Yılmaz Güney anmaları

Eylül'de ise bir gece yapıldı. Panel Türkiye'den çeşitli sanatçılar, yönetmen Muzaffer Hıçdurmaz ve sinema araştırmacısı Agah Özgüç ve Ayrıca ATİK'ten bir temsilci katıldı. Kitlelerin oldukça ilgi gösterdiği panelde sanatçılar Güney'in sanatsal çalışmaları ve yaşamı noktasında anlatımlarda bulundular. ATİK temsilcisinin konuşmalarıysa sanatsal yanına değinmekle birlikte esasta Güney'in sanatına yön veren siyasal yanlarıyla ilgiliydi. "Yılmaz Güney'i anmak, emperyalizme ve onun yerli uşaklarına karşı karalı bir mücadele vermekle olabilir" diyen ATİK temsilcisinin konuşması şöyle devam etti: "Yılmaz Güney yaşadığı koşulların devrimci tahlilini yapmasını bilmiş ve sanatına bunu

yansıtmıştır, siyasetle birleşmeyen sanatı kabul etmemiştir. Yılmaz Güney'i devrimciyletiren esas yan emek sermaye çelişmesini tahlil etmesi ve sınıfları buna bağlı olarak değerlendirenken saffını ezilenlerden yana belirlemesidir, eğer O da diğer bir takım sanatçılar gibi popülizm rüzgarından etkilenseydi faşizmin gazabına uğramayacak ve kendi bencil yaşamını rahatlıkla sürdürebilecekti, ancak o bütün bunları reddetmiş ve bedeli bedeni de olsa doğru olanı yapmaktan vazgeçmemiştir. Yılmaz Güney duruşuyla ideolojik mücadelenin merkezinde yer almış ve bütün oklarını ideolojik düşmanına yöneltmiştir. Günümüz koşullarında Yılmaz Güney'i anmak anti emperyalist mücadele kararlılığıyla donanmak, onun da hemfikir olduğu demokratik halk devrimi ve gereklerini yerine getirmede kararlı olmaktadır. Kimler Yılmaz Güney'i ana-

bilir sorusuna en anlamlı cevap ise; kalemini, mürekkeğini ve yüreğini sanatı ve siyasetiyle birleştiren ve bunu dünya gerçikliğine karşı mücadeleye dönüştürenler" dedi.

NÜRNBERG

19 Eylül Pazar günü Nürnberg Yeni Gün Dernek Lokali'nde yaklaşık 40 kişinin katılımı ile gerçekleştirilen Yılmaz Güney'i anma toplantısı kitlelerin ilgi ve beğenisini topladı. ATİK Bölge Temsilcisi'nin "devrimci sanatçı kimdir?" ve sanat siyaset bağlantısını kuran konuşması ile başlayan etkinliğe Grup Tohumu Türkü de söylediği parçalar ile katıldı. Anma toplantısında Yılmaz Güney'in hayatından kesitler aktarıldı. Ve siyasal duruşu itibarı ile Kaypakkaya düşüncesine olan yakınlığı vurgulandı. Etkinlik kitlelerin beğenisini kazandı.

KİTAP TANITIMI

Surlu Şehrin Rüyası

Lisa Huang Fleischman/ Roman/ Oğlak Yayınları

Burjuva basınının sözde aydınları "kayıp '68" ile "yitik '78" in kıyaslamasını yaparken, burjuva medya popüler kültür adı altında yoz kültürüyle bilinçlerimize saldırmaya devam ediyor. Televizyonu, sineması, vcd'si ve son olarak internetiyle bize ne seyretmemiz, ne giymemiz, nerde neyi nasıl yememiz gerektiğine varıncaya kadar alternatif adı altında sunuluyor. Okul kampüslerinde aynı tip giyinmiş, aynı müziği dinleyen, tüm gündemi magazine dayalı yığınlarca kopya insan dolaşiyor. Alternatif bir yaşamı kurmanın yolu, alternatif bir kültürü de oluşturmayı zorunlu kılıyor.

Gazetelerin en iyi yaz kitapları, en çok okunanlar listesinde olmayan bir kitap Surlu Şehrin Rüyası. Romanın adı Çin'de 18. yüzyılın tarihsel romanı "Kırmızı Oda Rüyası" nı çağırıyor. Çinli bir anne ile Amerikalı bir babanın kızı olan yazar Mao'nun arkadaşı olan büyükannesinin yaşamından kurgulmuş ilk romanını. Yazım diliyle oldukça sade ve akıcı olan roman satır aralarından sesleniyor çoğu kez. Roman 1900'lerin Çin'inde geçiyor. Öyküyü romanın kadın kahramanı Yeşim Erdem'in ağzından dinlerken, olayların akışına kapılıp kendinizi Çin imparatorluğunun son dönemlerinde kaos ortamında buluyorsunuz.

Üst tabakadan bir yargıcın kızı olan Ye-

Kiminin rüyası, kiminin kabusu: DEVRİM!

şim Erdem, babasının ölümü ile birlikte kendini korunaksız bir dış dünyada bulur. Yaşadığı konaktan ve babasının odalıklarından (bizim kültürümüzde kuma olarak adlandırılan 2. ve 3. eş) ayrılırken ilk kez anlar ki; eğer gidecek bir yeriniz ve bir amacınız yoksa özgürlük iyi birşey olmayabilir!

Yoksul bir kenar mahallesinde başlayan zorlu bir yaşamla birlikte devrimci mücadeleyle tanışır, ama dönemin feodal toplum yapısına başkaldıramaz ve ağabeyine bir subaylık satın almak umuduyla soylu bir ailenin oğluyla evlenir, sevginin adını ağzına bile almadan... Afyon bağımlısı eşinin 13 yıl baktıktan sonra ölümüyle birlikte tekrar devrimcilerle irtibata geçer. Yıl 1912'dir ve imparatorluk devrilmiştir. Köy okulunda Mao'nun ilk eşinin babası üstad Yang'la tanışır ve onun yardımıyla öğretmenliğe başlayıp bir pansiyona yerleşir. Zorlu öğretmenlik döneminde Mao'yla tanışır. Mao'yu Erdem'in gözünden önder olarak değil, bir dost olarak izlerken sizi şaşırtır. Sonraki zamanlarda Mao'ya olan hisleri, siyasal düşüncelerine paralellik gösterecek, kimi zaman uzaklaşıp, kimi zaman yakınlaşacaktır.

Erdem'in hikayesini okurken fedakarlığın nasıl kendinden vazgeçişe ve sürekli iyiliğin uzlaşmacılığa götürdüğüne tanık oluyunuz. Yüksek rütbeli bir komutan olan abisiyle devrimci arkadaşları arasında kalan Yeşim Erdem'in çelişkileri her gün biraz daha yüze çıkar. Üstad Yang'dan ders almaya devam eder. "Öğrenme sana kafanın içinden kimse-nin zorla alamayacağı bir özgürlük sağlar" deseler de çalışma grubundaki arkadaşlarıyla birlikte yurtdışına gidemeyen Erdem için, devrim olana dek öğrenmek ve okumak da zenginlerin elde edebildiği bir ayrıcalık olarak kafasına yerleşir. Komingtang'da görevli bir savcıya aşık olunca arkadaşlarının tepkisiyle karşılaşır. Hayatının dönüm noktasında mantığıyla duyguları arasında kalır, arkadaşlarının tavrı nettir. "Hem iyi bir insan olup, hem kötü bir düzenin işlemesine aracı olamaz" derler ve Erdem seçim yapmak zorunda kalır. Duygularına yenik düşerek Komingtang savcısıyla evlenir. Taraf olmayanın bertaraf olduğu gerçeğini bir kez daha ortaya koyar. Gitgide eşinin düzeninin bir parçası olur ve kimliğinden uzaklaşır. Kişisel rahatı için

çalışan hırslı ve duyarsız bir insana dönüşmesi çok zaman almaz. Mülkiyetçilik, çocuklar, evlilik kurumunun devamını sağlamakla devam eden yaşamında elindekileri kaybetme korkusu ve kendi düzeninin devamlılığı sağlama kaygısıyla küçük burjuva bir tüccar olup çıkar. 1927 Eylül'ünde Mao'nun başlattığı ayaklanmayla birlikte eski arkadaşlarıyla olan tüm bağı kopar. Sadece biriyle -Jin Yu adında devrimci bir eski arkadaşıyla- ömürboyu devam eden bir dostluk kalır geriye.

Surlu Şehrin Rüyası, hem tarihsel dökümüyle dönemin Çin'ini ve devrimin geliştiği koşulları, Japon işgalini oldukça başarılı ve akıcı bir dille sıkmadan öğretiyor, hem de dikkate değer kişilik çözümlemeleriyle dostluk, aşk, evlilik, kişilik gibi kavramları sorguluyor.

Erdem ve abisi tarafından herşeyden korunarak yetiştirilen kızkardeşin eşi başka bir kadına aşık olur fakat eşini toplum içinde küçük düşürmemek için ondan ayrılmaz. Erdem kardeşinin evliliği kurtarmaya çalışırken onun aslında eşini değil, eşinin sağladığı toplumsal çıkarları sevdiğini görür. Kendisinden ayrılarak kocasının mutlu olmasına izin vermeyen kadın kendini de sonsuza dek onu sevmeyen bir adamla yaşamaya mahkum eder. Önemli olan hayatının nasıl olduğu değil, dışardan nasıl görüldüğüdür.

Erdem'in eşi terfi eder, hükümet içinde daha önemli görevlere geldikçe içinde bulunduğu sistemin açmazlarına ve pisliklere karşı insani bir vicdan geliştirir ve kendisiyle çelişkiye düşer. Oysa her terfi Erdem için daha rahat bir yaşam demektir. Yıl 1942'dir ve Erdem 52 yaşında 3 çocuklu bir kadındır. Bir yandan Japon işgaline karşı sahip olduklarını korurken diğer yandan eşinin vicdanını rahatlatmaya çalışır. Mutlak güvenli hayalleriyle kendi dışındaki dünyayı kontrol etmeye çalışır. Oysa Çin varolan düzeni derinden sarsan devrimci bir karışıklık içindedir ve Mao'nun dediği gibi devrim bir şölen değildir. 1926'lı yılların devrimci düşleri 1949'da Erdem'in kabusu olmuştur. Uğruna bir zamanlar yaşamını feda ettiği komünistler sahip olduğu her şeyi yıkmak için hareket halindedirler. Erdem 2 çocuğu ve eşiyle Çin'den abisinin ilişkilerini kullanarak bir gece yarısı kaçar.

Yeşim Erdem'in yaşamına tanıklık ettiğimiz yazı boyunca hep Erdem'in mücadeleye atılacağına dair bir önsezi besleriz, bir aşk ilişkisinin kişinin yaşamını nasıl dinamitlediğini, mücadeleyi bırakan bir insanın sistemde eskisi gibi kalamayacağını, iyi niyetin duyarlılığı korumaya yetmediğini, irkilerek görürüz bir sempaticanı karşı devrimciye dönüştüren basit olaylar zincirini.

Erdem'in yaşamını tahlil ederken onun kişiliğini etkileyen önemli insanlar ve olayları yadsımamak gerekir ama asıl tanıdık gelen yanı herbirimizin etrafında yüzlerce Yeşim Erdem olduğudur. Belli bir birikime ve potansiyele sahip olması gerekmiyor insanların devrimci olmaları için. Devrim halk içindir ve ancak kitlelerle birlikte gerçekleştirilebilir. Surlu Kentin Rüyası'nı bu kadar güzel ve okunası bir roman yapan şey halktan, bizden birinin sıradan ve tesadüflerle dolu yaşantısı, anlatılan çelişkilerin çevremize ait gerçeklik payı taşımasıdır.

Ümraniye'den bir İK okuru

Yıkımlara Karşı Tek Yumruk Mücadeleye

Emekçiler, yoksullar, açlar... Bir tas yemeği almak için dahi saatlerce kar, yağmur, çamur demeden sırada bekliyorlar. Yaşadıkları topraklarda gün yüzü görmemişlerdi. Bir taraftan emperyalist politikaların yansıması olarak tarım bitirilme aşamasına getirilmiş, diğer taraftan devletin her geçen gün artan baskıları sonucu hayatları yaşanılmaz hale gelmişti. Her gün dayak, işkence, baskının yanında, uygulanan ambargoyla evlerine unu, şekeri bile götüremez hale gelmişken bir de "terörist"lere yardım ediyorsunuz denilerek o yıllarca uğraşları sonucu yaptıkları toprak damlı evleri içindeki eşyalarıyla yakılıp yıkılmıştı. Evlerinden, yurtlarından zorla göç ettirilmişlerdi. Tek çareleri vardı, büyük şehirlere göç etmek. Bingöl'den, Siirt'ten, Van'dan, Tunceli'den, Mardin'den... gelmişlerdi İstanbul'a. Amaçları sokaktan kurtulmak, derme çatma bir ev yaparak geçimlerini sağlamaktı. Birçoğu şehrin kenar mahallelerine yerleştiler. İmece usulü kurdular evlerini. Bu evleri kurmaları kolay olmadı tabii. Yasakçı zihniyet burada da çıktı karşılına. Yıllarca devrimcilerin desteğiyle direndiler gece kondu semtlerini kurmak için. 2 Eylül 1977'de 1 Mayıs mahallesi düşmanla çatışarak, şehitler vererek kancan pahasına kuruldu. Bu bir örnekti, Gazi mahallesi, Gülsuyu, Armutlu... Bu direnişler sonucu kurulan mahallelerdir.

Devrimci, demokrat, ilerici insanların yaşadığı bu mahalleler her zaman faşist sistemin gözlerini diktiği yerler oldu. Önce saldırdılar, direnişle karşılaştılar. Sonra böyle sonuç alamayacaklarını, halkın devrimcilere daha fazla yakınlaştığını, birlikte hareket ettiğini görünce daha sinsî politikalarla "kaleyi içten fethetmeyi" denediler. Özellikle ön plana çıkmış yerlerde devletin kendi eliyle sokmaya çalıştığı uyuşturucu, fuhuş, alkol vb. belli oranda halk üzerinde etkili olsa da; bu da yetmedi. Bu dayanışma, birlik-beraberlik kırılmı, dağıtılmıydı. Bu kez yine (daha önce yaptıkları gibi) evlerine yöneldi-

ler. Devlet evlerini yıkıp, "lüks apartman"larda oturtacakmış emekçi halkımızı. Böyle yaşamalarına içleri el vermiyormuş. Yalan, sahtekarlık üstüne kurulu sistemin bu oyunlarının amacı da özellikle Aydos ve Gülsuyu gibi

"manzarası güzel" denize bakan yerleri burjuvazinin rant kapısı haline getirmek. Bir avuç azınlığın deniz manzaralı, lüks villalarında "huzur" içinde yaşamaları için, binlerce yoksul emekçinin evleri başlarına yıkılacak. İşte faşizmin gerçek yüzü. İşte devletin kimin devleti olduğunun en berrak göstergesi.

Seçim dönemlerinin en gözde mekanları bu emekçi semtleridir. Seçim sonrası yüzlerini dahi görmedikleri oy avcısı politikacılar, seçim çalışmalarında olmadık vaatlerde bulunmaktadır. "Herkes tapularını vereceğiz. Elektrik, su, yol vb. ihtiyaçlarını karşılayacağız" yalanları her dönem tekrarlanır durur. Seçim öncesi göstermelik olarak bir-iki yol kazılarak yama yapılır, halk da bu çalışmalara ve vaatlere her dönem kanarak ısrarla onları her dönem seçer. Gel gör ki, seçimler bitip de o her şeyi değiştireceğine inanılan makam koltuğuna oturulunca tatlı vaatler yerini azgın saldırılara bırakır.

Emekçi semtlerdeki gece kondu yıkımları her zaman gündeme gelir. Bu yıl alınan kararlarla bu durum daha sis-

tematik bir hale getirildi. Önce Pendik ilçesinin Aydos mahallesinde yıkım kararı alındı. Buradaki halkın barikatlarla taş ve sopalarla karşı koyması sonucu yıkım kararı 6 ay uzatıldı. Hemen arkasından Alibeyköy'de yaşanan sel baskını bahane edilerek buradaki evler için de yıkım kararı çıkarıldı. Alibeyköy halkı da kararlı olduğunu, yıkımlara karşı koyacağını yaptığı bütün eylemlerde ve açıklamalarda dile getiriyor. Son olarak Maltepe belediyesine bağlı 7 mahallede yıkım kararı alındı. Bu mahallelerden özellikle Gülsuyu halkı çok tepkili. "Bizler bir tas yemek almak için saatlerce kuyrukta bekliyoruz. Bir de evlerimizi alacaklar" diyen analara; "buraları yıllarca can bedeli mücadelelerle, çatışa çatışa aldık. Ölürüz de geri vermeyiz" diyen halkın sesi karışmakta, herhangi bir mücadelede neler yapacaklarının sinyallerini vermektedir.

Dün 1 Mayıs, Armutlu, Gazi mahal-

le yoğun olarak emekçilerin yaşadığı emekçi semtlerini istimlak ederek sermayeye peşkeş çekerek kısmi oranda bir rahatlama sağlamaktır. Son dönemlerde sıkça duyduğumuz "Kentsel Dönüşüm Planları" hazırlanarak emekçilerin yaşamış olduğu semtler "çarpık kentleşmeden kurtararak insanların rahatça yaşayacağı semtler haline dönüştürüleceği" söylenmektedir.

İşte bu planlardan biri de Maltepe'de E-5'in kuzeyine düşen yedi mahalleyi kapsıyor. İstanbul Büyükşehir Belediyesi tarafından hazırlanan kentsel dönüşüm projelerinin hayata geçirilmesini içeren 1/5000 ölçekli Maltepe E-5'in kuzeyine ilişkin Nazım İmar Planı Büyükşehir Belediye Meclisi'nde 25 Mayıs 2004 tarihinde uygun bulunup, 16 Temmuz 2004 tarihinde Büyükşehir Belediye Başkanlığınca yine onandıktan sonra 23 Ağustos 2004 tarihinde Büyükşehir Belediyesi Harita Müdürlüğüne askıya çıkarıldı. Bu süreçte planlar Maltepe belediyesine de gönderildi. Maltepe Belediyesi 9 Eylül tarihli yazıları muhtarlıklara ileterek görüş istedi. E-5 kuzeyinde bulunan yedi mahallenin muhtarı planlara itiraz süresini dikkate alarak büyük bir özveri ile durumu mahalle sakinlerine bildirip 14 günlük süre içerisinde itiraz haklarını kullanmalarını sağladılar. Söz konusu plana göre yedi mahallede yapımı planlanan çok sayıda kültürel ve sosyal tesis için ayrılan bölgelerde, tapulu tapusuz yüzlerce ev bulunuyor. Devlete ait hazine arazileri, mevcut yeşil alan olarak ayrılmış olmasına rağmen hazırlan planda yerleşimin olduğu yerlerin ucu istimlak kapsamında olduğu için halkın tepkisini çekiyor.

3 Ekim 2004 tarihinde Gülsuyu da bulunan Elisacem düğün salonunda, Gülsuyu Mahallesi Gülsuyu ve Gülsuyu Güzelleştirme Derneğinin organize ettiği halk toplantısı ve halkı bilgilendirmek için bir panel düzenlendi. Yaklaşık olarak toplantıya 1000 kişi katılım sağladı. Panele katılımcı olarak Mahalle muhtarları, Gülsuyu Gülsuyu Güzelleştirme Derneği

lelerinde direnişle kazanılan yerler, bugün Aydos, Alibeyköy, Gülsuyu'nda aynı kararlı duruş ve mücadeleyle püskürtülebilir ancak.

"YIKIMLARA KARŞI TEK YUMRUK TEK BARİKAT OMALIYIZ"

Sistemin her dönem yaşamış olduğu bunalımı aşmak için yapmış olduğu pansuman tedavilerden bir tanesi de,

Başkanı, TMMOB ve avukatlar katıldılar.

İlk sözü alan Gülensu mahalle muhtarı Sabri Sakar "Biz Gülensu halkı olarak hazırlanan nazım imar planına karşıyız. Bunun için halkla birlikte 6000 tane itiraz dilekçesi toplayıp planlama müdürlüğüne gönderdik. Eğer biz evlerimizin yıkılmasını istemiyorsak bundan sonra da birlik beraberlik içinde olmalıyız" dedi.

Ardından söz alan Gülsuyu Gülensu Güzelleştirme Derneği Başkanı Ali Rıza Yıldız "Bir dönem oy için emekten yana olduklarını dile getiren partilerin çok geçmeden gerçek yüzlerini gördük. Biz şunu iyi biliyoruz biz emekçilerin bizden başka dostları yok. Biz bundan sonraki süreçlerde de çalışmalarımızı sürdüreceğiz. Eğer biz mahalle halkı olarak bu planın geçmesini istemiyorsak nazım imar planının karşısında durmalı ve bu işin öznesi olmalıyız" dedi. Daha sonra

söz alan avukat Uğur Uruşak ise "Bu plan mahallenin daha iyi yaşanması ve insanların daha iyi yaşayabilecekleri alanlara kavuşturulmalarından ziyade, bu mahallenin boşaltılması ve zenginlere peşkeş çekilmesinden başka bir şey değildir. Çünkü yeri itibariyle deniz manzaralı, E-5'e üç dakika, Maltepe merkeze 6 dakikalık bir uzaklıkta bulunmaktadır. Bundan kaynaklı sermayenin iştahını daha fazla kabartmaktadır" dedi. En son konuşmayı ise TMMOB eski Genel Başkanı Celal Beşiktepe yaptı. Beşiktepe; 1970'lerde ucuz işgücünün İstanbul'a gelmesi için sistem tarafından gecekonduculara insanlar sevk edildi. Bundan kaynaklı devlet belli bölgelerde tuğla dağıtımını da yaptı. Şimdilerde ise depremi kullanarak yeni bir sektörün açmanın çabası içinde,

bu planın adı da Deprem Mastır planı. Bu plan doğrultusunda halkın yaşamış olduğu alanları güvenli bölge ilan edip sermayeye peşkeş çekmek, buraları alan sermaye de siteler yapıp halka bu yerleri satma girişiminde bulunacak. Parası olan hemen evini alırken parası olmayan borçlandırılacak, borcunu ödeyemediğinde ise hemen kapı dışarı edilecek. Sizler sanki bu şehre oynaya oynaya mı geldiniz? Ya köyleriniz boşaltıldı ya baskılara dayanamayıp yerinizi yurdunuzu terk etmek zorunda kaldınız. Şimdilerde ise Köye Dönüş projelerini gündeme getiriyorlar sanki geçmişle günümüz arasında devletin baskısında bir değişiklik varmış gibi, sanki köyünü boşaltan hayvanını öldüren başkasıymış gibi "haydi köyüne dön" diyor. Bunlar aldatmacadan başka bir şey değildir. Yarın bir gün burada belli oranlarda yıkımlar yapılacak, yok 'yol geçiyor' diyecekler, 'yeşil alan' diyecekler ama bizler, yıkılan evler bizim evimiz olmasa da kendi evimiz gibi savunmalı ve destek çıkmalıyız. Bugün komşumuza olanın yarın bize olacağına bir garantisi yok, bunu bilelim ve birlik beraberlik içinde tek bir yumruk gibi mücadele edelim" dedi.

Kirli ellerinizi evlerimizden çekin!

Seçim dönemlerinde kapı kapı dolaşarak, bin bir yalanla vaatlerde bulunan oy avcıları, seçimleri kazandıktan sonra gerçek yüzlerini göstererek, dışından, tırnağından artırarak başlarını sokacakları bir gecekondu yapan emekçi halkın evlerini başlarına yıkmaya çalışıyor. Kimi evleri yakılıp yıkıldığı için, kimi işsizlik nedeniyle İstanbul'a gelen insanları zorla yerlerinden yurtlarından eden zihniyet, bugün yaşadıkları yerlerde de aynı şeyi yapmak istiyor.

Daha önce Aydos Mahallesi ve Alibeyköy'de başlatılan gecekondu yıkımları, emekçi semtlerin birçoğunda yaygınlaşarak artıyor. Bu yıkım furçasına Maltepe Belediyesi de katıldı. Maltepe Belediyesi'ne bağlı Fındıklı, Aydınnevler, Başbüyük, Girne Mahallesi, Zümrütevler, Gülensu, Gülsuyu mahallelerinde "Nazım İmar Planı" adı altında gecekondu yıkım kararı uygulamaya kondu. Bu yıkımı protesto etmek için bu mahallelerde bulunan halk 22 Eylül Çarşamba günü Maltepe Belediyesi önünde biraraya gelerek bir basın açıklaması yaptı. Saat 13:30'da başlayan eylemde sık sık "Susma sustukça sıra sana gelecek", "AKP ellerini evlerimizden çek", "Yıkıma

karşı direneceğiz", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbiri-miz" sloganları atıldı.

Kitle adına okunan basın açıklamasında "Daha dün seçim meydanlarında 'hizmet aşkıyla yola çıktık' diyenler, bugün ilk hizmetlerini biz dar gelirli evlerimizi başımıza yıkarak veriyorlar. Bizler bu yıkıma asla müsaade etmeyeceğiz. Can bedeli kurduğumuz evlerimizi yıkmaya ve bizleri sokağa atmaya hiç kimsenin hakkı yoktur. Daha dün ağır kış koşullarında sokaklarımızdaki karı temizleyenler, çöplerimizi toplamayanlar, kaldırımları ve yollarımızı onarmayanlar bizleri insan yerine koymayanlar bugün ne değişti de hizmet aşkına kapıldılar?" denildi. Açıklamanın devamında ise; "Bizler; Fındıklı, Aydınnevler, Başbüyük, Girne Mahallesi, Zümrütevler, Gülensu, Gülsuyu gecekondu sakinleri yıkım planı mağdurları olarak her şeyimiz olan evlerimizi asla yıktırmayacağız. Bunun bedeli ne olursa olsun evimizi, mahallemizi savunacağız. Yıkıma müsaade etmeyeceğiz" denilerek basın açıklaması sona erdirildi. Ancak halk dağılmayarak Belediye Başkanı'nın gelerek açıklama yapmasını istedi. "Halk burada Başkan nerede", "Varoşlar

faşizme mezar olacak" sloganlarıyla tepkilerini dile getiren kitlenin kararlılığı karşısında dışarı çıkmak zorunda kalan AKP'li Belediye Başkanı Fikri Köse'nin, sadece plan yapıldığını evlerin yıkılmayacağını söy-

lemesi üzerine halk yuhalayarak tepki gösterdi. Bunun üzerine Belediye Başkanı geri dönmek zorunda kaldı. Sloganlarla dağılan halk eylemlerinin devam edeceğini söyledi.

(Kartal)

İşçi-köylü'den

AB'NİN DEMOKRASİ BALONLARI BİR BİR PATLIYOR

Son haftalar içinde ülke gündemini meşgul eden önemli konuların başında enflasyonda yaşandığı iddia edilen "düşüş", işsizliğin azaldığı söylemleri ve AB'nin Genişlemeden Sorumlu Komiseri Günter Verheugen'in ziyareti ile tekrar alevlenen AB'ne üyelik tartışmaları geliyor. Geçtiğimiz günlerde Türkiye'yi yeniden ziyaret eden IMF heyetinin yaptığı açıklamalarla desteklenen işsizlik ve enflasyondaki "düşüş" tartışmalarının yanında Verheugen'in ziyareti ve KONGRA-GEL içinde yaşanan ayrılık gündemi meşgul ediyor. Ancak özellikle işsizlik ve enflasyon konusunda sokakta yaşananlar, egemenlerin söylediklerinin tam tersini gösteriyor, söylüyor. İşsizler ordusunun her geçen gün çığ gibi arttığı, bir iş sahibi olan insanların onca hak gaspına rağmen şanslı sayıldığı tek ülke kuşkusuz Türkiye değil. Bizim gibi emperyalizme bağımlı, yarı-sömürge başka ülkelerde de yaşanan çelişkiler giderek derinleşiyor.

Daha önce bazı dönemler göreceli de olsa çözülebilen sorunlar mevcut koşullarda artık çözülemiyor, çözümsüzlük sınırlarına dayanıyor. Bu sorunlardan birisi de işsizliktir. Özellikle yarı sömürge ülkelerde işsiz sayısı her geçen gün biraz daha artarken emekçilere yönelik hak gaspları da gittikçe derinleşmektedir. Yukarıda da değinmeye çalıştığımız gibi işsizlik sorunu bu gibi ülkelerde sürekli vardır. Ve gittikçe de bir kangren halini almaktadır. Çünkü bu ülkelerdeki komprador kapitalizm işsizliğin bizzat yaratıcısıdır.

Bir yanda bu gelişmeler yaşanırken diğer yanda ise AB'nin Genişlemeden

Sorumlu Komiseri Günter Verheugen'in ziyaretinin ardından tekrar gündeme oturan AB'ye üyelik süreci tartışmaları tüm hızı ile sürüyor. Geçmiş yıllardaki politikaları ile birlikte değerlendirildiğinde AB'nin Türkiye politikasını "önce uyut, sonra unut" olarak nitelemek yanlış olmasa da burjuva basın yine Erdoğan'ın AB temsilcilerini azarladığı vb. asılsız haberler ile kuyruğu dik tutmaya çalışıyor. Ancak bir yandan yasalarda yapılan göstermelik değişikliklerin reklamı alabilirdiğince yapılırken diğer yandan yaşanan pratikler "AB demokrasi"si balonunu patlatmaya yetiyor. Son birkaç ay içerisinde HPG gerillalarının cesetlerine yapılan işkenceleri hatırlatmaya gerek yok sanırız. Ayrıca nerede ise yaşamımızın bir parçası haline gelen hak gasplarını sıralamaya da. Bu patlamanın son örneği 30 Eylül 2004 tarihinde Tokat'ın Yağmurlu ilçesi kırsalında yaşanan çatışmada şehit düşen 5 DHKP-C gerillasının bedenlerine yapılan işkencelerdir. Hükümet AB emperyalizmine kölelik yolunda emin adımlarla ilerlerken ve emperyalistler arası çelişkiler her geçen gün biraz daha derinleşirken yaşanan bu gelişmelerin gösterdiği tek gerçek TC devletinin faşist karakterinin değişmediğidir. Egemenler "demokratikleşiyoruz", "kalkınıyoruz", "insan haklarında dev adımlar atıyoruz" vb. teranelerini, TC kurulduğundan bu yana tekrarlayıp duruyor. Ancak bu söylemlerin ne kadar gerçek dışı olduğu ortada ise TC'nin demokratikleşmek gibi bir derdinin de olmadığı o kadar gerçektir.

Yine son günlerde Kürt cephesinde

yaşanan önemli bir tartışmada KONGRA-GEL'den ayrılan ve kendilerini PWD (Yurtsever Demokrat Parti) olarak ifade eden gruba dairdir. Tabi ki tartışma tek başına Kürt cephesiyle sınırlı değildir. Çeşitli devrimci ve demokrat çevrelerin yanı sıra, TC ve uluslararası burjuva basını da bu kopuşu Kürt mücadelesine karşı bir saldırı, yani var olan çelişkileri daha da derinleştirme, Kürt hareketini bir bütün olarak sistem içine çekme, teslim alma amacıyla kullanmaya çalışmaktadır. Şüphesiz sorunun belli oranda da olsa tartışılır hale gelmesinin esas nedeni KONGRA-GEL'den ayrılan grubun Kürt kitlesi ve silahlı güçler üzerinde yarattığı etki düzeyinde değildir. Esas neden ayrılan grubun başını çeken Abdullah Öcalan'ın kardeşi Osman Öcalan, Nizamettin Taş gibi isimlerin PKK'nin eski kadroları olması, Kürt sorunun bölge açısından güncelliğini koruması ve yine PKK cephesinde yaşanan değişimler vb.dir.

Hemen şunu belirtmeliyiz ki; sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesini yürüten parti ve örgütler içinde bölünmeler, kopuşlar her dönem yaşanmıştır. Yaşanan bu gelişmeler karşısında sınıf bilinçli proletaryanın değerlendirmelerine temel teşkil eden kriter, kopanların sayısal gücü değil, ideolojik ve politik duruşlarıdır. İdeolojik politik bakımdan daha ileri ve ezilenler cephesinde yürütülen savaşıma daha fazla katkı sunacak bir zeminde iseler; o zaman daha dostane bir yaklaşım kaçınılmaz hale gelir. Çünkü; devrimci değerlere ve işleyişe uygun olarak böylesi kopuşlar, bağrında yanlıslara alternatif bir içerik taşıyabilir. Küçük de olsa, taşınan bu öz, dinamizm proletaryanın dostça yaklaşımı, sınıf mücadelesinin değiştirici gücünün etkisiyle daha nitelikli ve doğru bir hatta yönelebilir. Tüm bu olasılıklar bilimsel olarak mümkündür. Ve dahası bu olasılıkların maddi bir olgu haline gelmesinde ko-

şulların, dış faktörlerin önemi ve gücü de asla yadsınamaz.

Sorunu bu çerçevede ele aldığımızda PWD'nin yanlış bir çizginin alternatifini olan doğru bir çizgi olduğu veya ona yakın bir yerde durduğunu iddia etmek tek kelimeyle gerçeklerin canına okumak olacaktır. Çünkü; PWD, KONGRA-GEL çizgisinden bir kopuş sağlayamamıştır ve tam aksine o çizginin sağ liberal savunucusudur. KONGRA-GEL'i "muhafazakar sosyalist" olarak tanımlayan bu grup, kurtuluşu emperyalistlerin hançerli kollarında, demokrasi maskeli mayın tarlalarında aramaktadır.

Aslında her şey gayet açık ve net. Bu grup "özgürlüğü" ABD emperyalizminde aramaktadır. En son söyleyeceğimizi en baştan söylemeliyiz ki PWD KONGRA-GEL'in ideolojik duruşunun bir ürünüdür. Kürt sorununun çözümünü şifresiz bir şekilde ABD emperyalizminde arayan ve emperyalistlerin "takdirini" almakla övünebilecek kadar ileri giden en sağ temsilcisidir. Şu açık ki; İmralı çizgisinin ortaya böylesi sonuçlar çıkarması da asla şaşırtıcı değildir. Aslında Kürt sorununun çözümünü, KONGRA-GEL de emperyalist merkezlerde arıyor. Bunun için durmadan AB ve ABD emperyalistlerine çağrıda bulunuyor. ABD emperyalistleriyle ilişki kurmak için özel çabalar sarfediyor. TC'nin AB üyesi olması için adeta diplomatik faaliyetler yürütüyor. Dolayısıyla KONGRA-GEL ile bu grubun emperyalizme karşı tutumları bakımında özde bir fark yoktur. Bugün Osman Öcalan ve arkadaşlarını "Kürt değerlerini ABD emperyalizmine satmakla" suçlayanların, doğal olarak ABD emperyalizmine ve AB emperyalistleri karşısındaki tutumlarını gözden geçirmeleri gerekmez mi? Siyasal değerlendirmeler, pratik tavır alışlar "dün dündür, bugün bugündür" keyfiyetçi yaklaşımlarıyla ele alınmaz.

2004 yerel seçimlerinde DSP'den AKP'ye geçen Bursa Büyükşehir Belediye Başkanlığı'nda kadrolaşma yaşanıyor. Bunun en son örneğini BursaRay'da 85 işçinin işten atılması oluşturuyor. 4 Eylül günü Bursa Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı Bursa AŞ'de çalışan 85 işçi "tasarruf" adı altında polis denetiminde işten atıldı. Haksız uygulamaya maruz kalan işçilerden konu ile ilgili görüşlerini aldık:

bu işin bir haksızlık olduğunu, iş kanununda böyle bir şeyin olmadığını, işten çıkarmak için bir ay önceden haber vermek zorunda olduklarını düşünüyoruz. Bizler haksız yere siyasi nedenlerden dolayı işten çıkarıldığımızı biliyoruz. Bunun için susmuyoruz, sesimizi Bursa'ya mümkünse Türkiye'ye duyurmak için elimizden gelen herşeyi yapacağız. İmza kampanyası başlattık, sendikamızın (Demiryol-İş) desteği

"İşe dönünceye kadar mücadele edeceğiz"

Metin Bahçe: Patron bizi 4 Eylül günü gece yarısı polis nezaretinde evlerimizden alarak tahsilatçıların yanına götürdü. Haberi almayan arkadaşlar sabah işlerine geldiğinde gişelerin başka insanlar tarafından işgal edildiğini gördüler. Biz

ile Osmangazi İstasyonu'nun önünde 10 gün süreyle imza toplayacağız.

Tek amacımız ekmeğimizi, aşımızı, işimizi geri almak. Biz işimizi geri istiyoruz, haksızlığa son verilmesini istiyoruz.

-Seçimlerden önce ve sonra AKP'nin söylemlerini nasıl değerlendiriyorsunuz?

M. Bahçe: Hikmet Şahin'in seçimlerden önce "herkes işine aşına baksın, insanlara iş, aş bulmak için buradayız" diyordu. Biz buradan ona haykırıyoruz: "Başkan sözünde dur! AKP'nin değil, Bursa'nın başkanı ol!"

AKP burada "iş küçültüyorum, teknik olarak geliştiriyorum" diye 85 işçiyi apar topar işten atıp AKP gençlik kollarından 114 kişiyi işe alıyor. Biz bunları teşhir etmek istiyoruz. Halk görsün istiyoruz, nasıl bir başkana oy vermişler.

-Uğradığımız bu haksızlıklar karşısında siz de düşüncelerinizi anlatır mısınız?

Deniz Nayman: Ben eşimden ayrıldım, bir tane çocuğum var 5 yaşında. Hiçbir gelirim yok. Annemin, babamın emekli maaşları kendilerine göre. Verdikleri tazminat bunları karşılamadı ve şimdi işsizim. Biz sadece kendi haklarımızı istiyoruz. Bizim amacımız, kimseyi suçlamak değil. Biz işimize geri dönmek istiyoruz. Bizim suçumuz yok. Biz iki buçuk senemizi buraya verdik, ilk açıldığında biz buradaydık, biz işin stresini yaşadık, kaymağımızı onlar yiyorlar.

-Siz onlar da haklı dediniz. 85 kişiyi çıkarıp 114 kişiyi almak haksızlık değil mi?

D. Nayman: Haksızlığa uğradık, biz de onlar da ekme parasına çalışıyor, ekmeğin üzerine ekme olmaz. Ayrıca bizi polis eşliğinde götürdüler, biz üçkağıtçı, hırsız değiliz, biz kimsenin kuruşuna tenezzül etmedik. Biz hakkımızı geri istiyoruz. Alana kadar buradayız. Bu haksızlığa karşı sesimizi duyuracağız. (Bursa)

Baştarafı sayfa 32'de**Halkın olaylara tepkisi nasıl?**

Halk bütünüyle tedirgin ve kızgın. Zira geçmişte yaşananlar, bugünün aynası durumunda. Geçmişte de orman yangınlarıyla başlayıp, köy boşaltmalara varan, acı bir süreç geçirdi bu halk. Ortak kaygı bunun tekrar etmesidir. Kızgın, çünkü lağvedilen sadece Dersim doğası, dağı değil, Dersim insanı nezdinde insanlık onurudur biraz da. Bu anlamıyla tepkiler büyük. Bu tür olaylar yöre halkının devlete güvensizliğini perçinliyor. Bu bir şekilde halkın olana, dolayısıyla halka yönelmektir. Bunun önu çok geç olmadan alınmalıdır. Dersim halkı dün olduğu gibi bugün ve yarın da demokratik ve insani haklarının yılmaz savunucusu olacaktır. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın.

“DERSİM ATEŞ TOPUNA ÇEVİRİLİYOR”

Elazığ Tuncelililer Derneği Başkanı Öner Bulut

Daha önceki yıllarda da Dersim'de orman yangınları yaşanmıştı. Bu süreçlerden ve eski örneklerden bahsedermisiniz?

Özellikle 1980 Askeri Darbesi'nden

sonra ve 1994 sürecinde yapılan askeri operasyonlar çerçevesinde Dersim'e bağlı Bilekli köyü ormanları, Zorgovit-Kinzir, Geyiksuyu'na bağlı Çet-Rengül, Ovacık'a bağlı Buzlutepe Köyü ve çevresinde yakılan ormanların yanı sıra defalarca kimyasal gazlar kullanılarak ormanlarımız yakılmış ve tahrip edilmiştir.

Bu orman yangınlarının yanı sıra birçok köylü bağ ve bahçeleri, tarlaları yakılarak zorla göç ettirilmiş, bu göçler neticesinde on binlerce Dersimli topraklarından ayrılmak zorunda kalmış ve birçok sorunla karşı karşıya kalarak yoksullaştırılmış ve büyük şehirlere sürülmüştür.

Bu yaşanan acılar daha sarılmamışken Tunceli halkı geriye dönüşlere ve toprağına yeni yeni sahip çıkmaya başlamışken böylesi bir süreçte sonbahar operasyonları gerekçe gösterilerek ilimizin yeniden ateş topuna çevrilmesi bizce insansızlaştırma politikasının bir ürünüdür.

Yangınların nasıl başladığına dair bir araştırmanız ya da bilginiz var mı?

Yangınlar bizzat kolluk güçleri tarafından operasyonlar bahane edilerek çıkartılmıştır. Yetkililerin yangınlara mü-

dahale etmemesinin nedeni ise askeri operasyonlardır. Ancak buna benzer uygulamalara Dersim halkı yabancı değildir. Dersim halkı şunu çok iyi bilmektedir ki geçmişten bu yana bütün iktidarların Dersim halkına karşı geliştirdiği insansızlaştırma politikası devam etmektedir.

Orman yangınlarını askerlerin çıkardığına dair kanıtlar var mı?

Bölgede çıkan orman yangınlarını söndürmeye çalışan halka ve Orman Bölge Müdürlüğü'nün çalışanlarına devletin müdahale etmesi, engellemeye çalışması ormanların kasten askerler tarafından yakıldığını göstermektedir. Ayrıca yöre halkının anlatımları ve duyularına göre Ovacık'a bağlı Turnuoba Karakolu ve Hozat'a bağlı Yüceldi Karakolu askerlerince karakol çevresindeki ormanların ve ayrıca yedi farklı bölgenin askerlerce benzin dökülüp yakıldığı öne sürülmektedir.

Sizce devlet neden bu süreçte eski politikasını tekrar uyguluyor?

Dersim yöresindeki ormanlarda bulunan ağaçların çoğu meşe ağaçlarıdır. Meşe ağaçlarının ilkbahar ve yaz ayları döneminde yaş olmasından kaynaklı yanması çok zordur. Bundan

kaynaklı olarak meşe ağaçlarının kuru olduğu sonbahar mevsimi seçilmiştir. 94 ve sonrasındaki orman yangınları da bu mevsimde yapılmıştır. Kolluk güçleri bunu iyi bilmelerinden kaynaklı bu mevsimi seçtiler. Dersim'deki ormanların yeni yeni toplanmaya başlanmasından dolayı tekrar müdahale edilmiştir. Operasyonlar ve yaşanan çatışmalar bahane edilerek amaç Dersim'i yok etmektir. Kısmen de olsa köye dönüşler tekrar başlamışken, Dersim halkının topraklarına geri dönüşünü engellenmek amacı taşınmaktadır. Buradan tüm halkımıza söylemek istediğimiz; Dersim'de yanan sadece ormanlar değildir. Yüreğimiz, kültürümüzdür. Dersim'de yakılmak istenen tarihimizdir.

Halkın yaşananlara tepkisi nasıl?

Başta yöre halkı olmak üzere duyarlı insanlar tarafından bu vahşet üzüntü ile karşılanmış ve tepki toplanmıştır. Başta Tuncelililer Derneği olmak üzere kitle örgütlerinin yapmış olduğu basın açıklamasında yetkililer göreve çağrılarak ormanlara sahip çıkma çağrısı yapılmıştır. (Malatya)

Dersim'den Merhaba

Pülümür soğuk havalara yavaş yavaş merhaba derken birçok aile konteynurlarda girecek kışa. Yapılan deprem konutlarının çoğu 92 Erzincan depreminin konutları olmasına rağmen 12 yıl beklenmiş ve son depremle birlikte Toplu Konut adı altında bir çoğunun köylerde yapılması gerekirken Pülümür Merkez'e yapılmış durumda. Çoğu boş olan konutların alt katı ahır üst katı ev olmasına rağmen Pülümür Belediyesi tarafından “çevre bozuluyor” diyerek izin verilmiyor. Ama Pülümür Belediye Başkanı Mesut Coşkun çevreyi daha çok bozan ve hastalıklara yol açan baz istasyonunun kurulduğu arazinin kendilerine ait olduğunu unutup. Yapılan konutlara çok yüksek ücret isteyen devlet sözde depreme dayanıklı yapmıştı ama ne hikmettir ki o şiddetli depremlere dayanabilecek konutlar az yağın yağmur sonucu iç içe geçip halka dayanıklılığını kanıtladı.

Pülümür Meydanlar Mahallesi'ne yapılan baz istasyonları üçe çıktı. Mahalle ve ilçe halkının yoğun tepkisi olduğu halde üçüncü istasyonun kurulması halkı çileden çıkardı.

Erzincan'ın Üzümlü ilçesine bağlı Avcılar (Tanyeri) köyünden başlayarak Sansa Deresi bitimine dek süren vadide, Karasu çayı Dersim-Erzincan sınırı iken iptal edilerek Erzincan-Erzurum yolu sınırı olarak kabul edildi. Bununla beraber Pülümür-Fém köyü de Bingöl'ün Yedisu ilçesine bağlanmış durumda. Fém halkının bir anlam veremediği bu durum devletin kirli oyunlarından biri olduğu apaçık ortada. Ve halk biliyor ki Ovacık yangınları, il sınırlarının daraltılması, barajlar devletin oyunlarıdır. Bu topraklar hep zulme direndi ve direnecektir de!

Dersim İşçi-Köylü okurları

Munzur'da yakılan geleceğimizdir

Dersim'de 3 ayrı bölgede meydana gelen orman yangınlarına müdahale edilmemesi Tunceli Dernekleri Federasyonu tarafından protesto edildi.

28 Eylül 2004 tarihinde Federasyon üyeleri Galatasaray Postanesi önünde bir basın açıklaması

yaparak yangınların bir an önce söndürülmesini istedi.

“Bu ateş sizi de yakar”, “Batıda yanan ormanlar ulusal da Munzur'daki değil mi?”, “Bu duman sizi de boğar”, “Anadolunun akciğerleri Munzur'dur. Dokunmayın”, “Munzur'da yakılan yüreğimizdir” vb. dövizlerin taşındığı açıklamada Federasyon Başkanı Ali Rıza Bilir, bölgede süren yangınları söndürmeye çalışan halk ve Orman Bölge Müdürlüğü çalışanlarının süren operasyonları gerekçe göstererek

bölgeye sokulmadığı ve yangınların halen devam ettiğini belirtti. Bilir “Dünya ormanlarını korumak için yüzlerce proje hazırlarken biz fütursuzca yok ediyoruz. Bir taraftan ağaçlandırma kampanyaları yürütülürken diğer taraftan Anadolu'nun bu güzide bölgesindeki ormanlar yakılmaktadır. Bütün duyarlı kurum ve kuruluşları bu tür uygulamalara karşı çıkmaya ve mücadelemize destek vermeye çağırıyoruz” dedi.

“Munzur'da orman yangınlarına hayır” yazılı pankart açılan açıklama “Munzur'da yanan yüreğimizdir” sloganıyla sona erdi.

(İstanbul)

30 Eylül günü saat 18:00'de Osmangazi Metro İstasyonu önünde bir araya gelen Bursa Gemlik Tuncelililer Kültür ve Dayanışma Derneği üyeleri ve birçok kurum temsilcisi bir basın açıklaması ile Dersim'deki orman yangınına protesto etti. “Ormanları yakmak insanlık suçudur” yazılı pankart açarak, yere talaşla yazılan “Geleceğimiz yanıyor” yazısını yakan kitle “Ormanları yakan eller kırılсын”, “Dersim onurdur onuruna sahip çık”, “Dersim faşizme mezar olacak” sloganlarını attı. Dernekler adına açıklamayı Bursa Tuncelililer Kültür ve Dayanışma Derneği Başkanı Baki Akkuş okudu ve “Bu ülkenin Kaçkarları, Torosları, Aladağları, Munzurları geleceğimizin güvencesidir. Ormanlar dünyanın neresinde olursa olsun savaşlarda sabotaj alanları değildir. Orman yakmak insanlık suçudur. Yakanlar ilkel, barbardır. Munzur'daki orman yangınları durdurulmalıdır. Dersim halkı herşeye rağmen toprağına geri dönüyor ve Munzur'a sahip çıkıyor. Doğaya söz veriyorum, Munzur'a söz veriyorum. Yaşadığımız sürece seni yeniden yerteceğiz” dedi.

Dersim ateş topuna çevriliyor; BU ATEŞ SİZİ DE YAKAR

Dersim'de yaşanan baskı ve zulüm yıllardır değişmeden devam ediyor. Dersim topraklarında varolan gerilla mücadelesinin önünü tıkamak isteyen faşist TC devleti çareyi halka baskı yapmakta görüyor. Bu nedenle işkence, tutuklama, yargısız infazlara başvururken bir yandan da halkı psikolojik olarak teslim almaya çalışıyor. Yıllardır Türkiye-Kürdistan'ında, Karadeniz'de gerillaya karşı topu, tankı, binlerce askeriyle savaşan faşist TC, kökleri sağlam şekilde toprakla bütünleşen bir ağacın kurtulmadığı gibi sürekli yeşereceğinin bilincindedir. Bu nedenle özellikle 90'lı yıllarda geliştirdiği köy boşaltma, koruculaştırma, orman ve köyleri yakma politikalarını devreye sokarak halkı göçetmeye zorlamıştır/zorlamaktadır.

Geçtiğimiz birkaç yıl içinde halka şirin görünmek için sahte güllücükler sergileyerek, köylülerin sağlık sorunlarına eğilen, geri dönüşlerin önünde engel olmadığını dile getirerek bir yandan da engellemeye çalışan kolluk güçleri, özellikle Haziran ayından bu yana HPG'nin yaptığı eylemlerin yoğunlaşması sonucuz bir kez daha gerçek yüzlerini gösterdiler. Son aylarda bölge halkından yüzlerce kişi gözaltına alınarak, bunların 50'ye yakını gerillaya yardım ettiği gerekçesi ile işkence yapılarak tutuklanırken, şehit düşen gerillalara işkence yapılması içine girdikleri çıkmazın ne boyutta olduğunu göstermektedir. Dersim'de, Diyarbakır'da, Şırnak'ta... Son olarak Tokat'ta şehit düşen 5 DHKP-C gerillasının cesetlerine işkence yapan faşizm, bununla halka korku aşılamaya çalışırken aslında kendisinin içinde bulunduğu bunalımı yansıtmaktadır.

Bu acizliğin bir örneğiymiş bir başka örnek ise son iki aydır Dersim'de ormanları ateşe vermeleridir. Gerilla mücadelesi için elverişli bir coğrafi yapıya sahip olan Dersim topraklarında Ovacık ve Hozat arasında kalan 200 dekarlık alan adeta bir ateş topu. Ormanların askerler tarafından yakıldığına halk tanık olurken devlet güçleri bu yangınların kendileriyle alakalı olmadığını, yangınların "tesadüfen" çıktığını iddia ediyor. Diğer bir nokta ise burjuva basının yangınlar noktasındaki tutumu. Antalya'da, Bolu'da veya ülkenin bir başka noktasında çıkan orman yangınları Devlet Hazinesi, ormanlık alanların önemi vs... gerekçesiyle günlerce basında yer alırken iki aydır yanan ve söndürülmeyen Dersim ormanlarını görmezden ge-

len yine aynı basındır. Tam da buradan bakıldığında yangınların kim tarafından veya nasıl çıktığı görülmektedir. Yangınları söndürmek için hiçbir çaba harcamayan devlet, söndürme çabası içine girenleri de bölgede operasyon olduğu gerekçesiyle engelliyor. 93'te aynı manzarayla karşı karşıya kalan Ovacık'lı bir amcanın söylemi önemli: "Bir zamanlar köyümüz boşaltılmadan önce bizim tek geçim kaynağımız hayvancılıktı ve otlatmak için yaylalara, ormanlara çıkıyorduk aynı devlet bize hayvanlar ağaçlara zarar veriyor gerekçesiyle dava açıyordu. Şimdi ise kendileri onca ormanı ateşe veriyor. Biz neler gördük; 38'i, 12 Eylül'ü, 92'yi. Şimdi 2004 yine aynı şeyler, amaçları umudumuzu kırmak ama biz biliyoruz umudun nerede olduğunu, bunu başaramayacaklar. Bu adalet onların ve şimdi onlardan yana".

Ormanların yakılmasından ve müdahale edilememesinden öfke duyan Dersim halkı basın açıklamaları yaparak söndürülmesine ilişkin kamuoyunu duyarlı olmaya çağırırken bir yandan da tepkilerini dile getiriyor. Bölgedeki yangınlara ilişkin Dersim ve Elazığ'da bulunan Tunceli Kültür ve Sanat Dernekleri yönetim başkanlarının görüşlerini aldık.

"DEVLET DERSİM HALKINA YÖNELİYOR"

Dersim Tunceliler Dernek Başkanı Bülent Yücel

Daha önceki yıllarda buna benzer olaylar yaşanmıştı. Bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Evet, daha önce de benzeri olaylar yaşandı. Dersim'de baskılara, köy boşaltmalara, hatta ölümlere kadar varan olaylar dizisinin başlangıcı olmuştu bu orman yangınları. Dersimliler olarak genel kaygımız aynı sürecin tekrar etmesidir. Orman yangınları, yoğunlaşan çatışmalarla eş zamanlı olarak gerçekleşti. Askeri mantık "ormanlarda gerilla barınıyor" gerekçesi ile binlerce dönümlük ormanlık alanı ateşe verdi. Dersim'in doğası tahrip edildi. Ama bu şartırtıcı değil. Zira aynı zihniyet Milli Park ilan ettiği Munzur Vadisi'ni de sularla boğmaya çalışıyor. Bu olayların temelinde "çıban" olarak değerlendirilen Dersim ve potansiyel suçlu ilan edilen Dersim'li paranoyası yatmaktadır. Olaylarda kesinlikle kasıt var, zaten bölgedeki komutanların yangına müdahaleye izin vermemesi de bunu su yüzüne çıkarıyor. Olay salt bir doğa katliamı

değildir, resmîyetin "Dersim" tahrifinin fiiliyatıdır aynı zamanda.

Devlet niye müdahale etmiyor?

Orman yangınlarına sebep olanın devletin bölgedeki temsilcileri olduğu düşünülürse, bu sorunun yanıtı kendini ele verir. Amaç alanı ormanlardan temizlemek, kolayca kontrol edilebilir alanlar yaratmak. Amaç buyken devlet eliyle müdahale bir yana, halkın ya da itfaiyenin yangına müdahalesine izin vermek de anlamsızlaşır. Yapılan, belirlenen amaca uygun hareket etme tarzı geliştirmektir. Başka birşey değil.

Olayın görgü tanıkları var mı?

Olayın nasıl başladığını gören var mı bilemiyoruz. İddialar yangının alanın askerler tarafından bombalanması sonucu çıktığı yönündedir. Fakat olayın

nasil geliştiğine neredeyse bütün yöre halkı tanıktır. Yangın günlerce hiç bir müdahale olmaksızın sürdü. Askeri düzeydeki müdahale ancak yöreye aralarında Tunceli Milletvekili Hasan Güyüldar'ın da bulunduğu, kitle örgütleri temsilcilerinden oluşan bir heyetin intikal etmesi ve durumu protestosuyla başladı. Yangın ancak ondan sonra kontrol altına alınabildi. Bugün bile bütünüyle söndürülmüş değil.

Yangınlar neden yoğunlaştı?

Yangınlar Dersim'deki çatışmalı ormanla paralel şekilde yoğunlaştı. "Ormanlarda gerilla barınıyor" düşüncesi orman yangınlarının yoğunlaşmasını hem açıklıyor, hem de bu düşünce ormanı ateşe verenler için yeterli bir gerekçe oluyor. **Devamı sayfa 31'de**

